Bombe asupra Belgradului

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

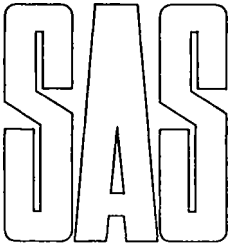

Bombe asupra Belgradului
(Manipulare la Zagreb)

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-9138-93-4

Malko Productions – Paris,
Bombes sur Belgrade
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

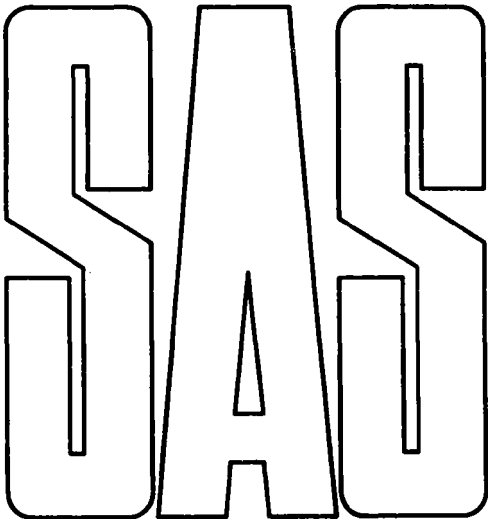

Bombe asupra Belgradului
(Manipulare la Zagreb)

Traducerea: Cristina Szabo

1999

Capitolul I

Richard Lord, întins pe canapeaua de piele neagră din livingul cufundat în întuneric, privi acele luminoase ale ceasului Breitling Chronomat: unsprezece şi zece. Trebuia să o ia din loc. Întoarse privirile spre fereastra camuflată cu hârtie cafenie, dând spre strada Sara Lazara, dar nu văzu decât o gaură neagră. De când începuseră bombardamentele NATO, imediat după căderea nopţii, Belgradul era cufundat într-un întuneric total. Iluminatul public fusese întrerupt, iar populaţia, îngrozită de bombe, se ferea să aprindă luminile în case, de teama de a nu fi reperaţi de bombardiere. O precauţie inutilă de altfel, când era vorba de bombe „inteligente” şi rachete de croazieră ghidate prin satelit.

Ca de obicei înaintea fiecărei întâlniri cu „iscoadele” sale, britanicul simţea un nod în stomac. Blestema Centrala că nu-l scăpase de o asemenea corvoadă periculoasă, în detrimentul misiunii sale principale. Fiecare întâlnire într-un oraş împânzit de informatori şi de agenţi ai serviciilor iugoslave RDB, în care populaţia, devenită paranoică de la declanşarea războiului, vedea în fiecare străin un spion, reprezenta un pericol mortal. Nu avea însă de ales. Ziua mişunau informatorii, iar noaptea capitala sârbă era un oraş mort, în afara câtorva zone, puţine la număr. Majoritatea restaurantelor şi a barurilor fuseseră închise căci belgrădenii se grăbeau să ajungă acasă după terminarea lucrului. Autobuzele şi tramvaiele se retrăgeau foarte devreme, iar bombardamentele aveau loc cel mai adesea noaptea. Rarele vehicule încă în circulaţie erau reperate cu uşurinţă, cu toate că raţionalizarea benzinei la douăzeci de litri pe lună frâna serios utilizarea lor. Preţul pe piaţa neagră, trei mărci germane litrul, nu era la îndemâna majorităţii belgrădenilor, secătuiţi financiar după nouă ani de embargou şi de alte privaţiuni.

Din nefericire pentru Richard Lord, MI6, serviciul de informaţii externe britanice, nu voise să audă de nimic. Toţi agenţii acţionând sub acoperire diplomatică fuseseră expulzaţi din Iugoslavia încă de la începutul atacurilor aeriene, pe 24 martie. Richard Lord rămăsese singurul agent de la Belgrad, la dispoziţia serviciului pentru orice fel de corvezi. Lucrând clandestin, era considerat de autorităţi numărul doi în ierarhia înaltului

Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi, care îl cunoşteau sub o falsă identitate, aceea a unui venezuelean pe nume Ricardo Lama. O acoperire elaborată cu mult timp în urmă, care îi permisese accesul în destule ţări ostile. Graţie fizicului de playboy latin şi a cunoaşterii perfecte a limbii spaniole, agentul britanic era deasupra oricăror bănuieli.

Cel puţin, aşa spera el.

Numără mintal până la o sută, acordându-şi un ultim răgaz înainte de a ieşi de la adăpost. Se ataşase de apartamentul închiriat de la o bogată pereche sârbă, nişte apropiaţi ai regimului, care se refugiaseră la Monte Carlo, aşteptând ameliorarea situaţiei din ţară… Situat în Starigrad – vechiul Belgrad – în apropierea străzii pietonale Kneza Mihailova, plin de bibelouri şi de mobile Ludovic al XV-lea contrafăcute, aurii ca nişte lingouri, la etajul cinci al unui imobil negru de jeg, poseda un ascensor care funcţiona.

Ajunsese cu numărătoarea la şaptezeci şi opt când auzi dinspre dormitor un mormăit răguşit, care îl descumpăni. În lumina difuză a ecranului televizorului pus pe podea şi funcţionând în permanenţă – pentru a fi avertizat de începerea bombardamentelor – îl văzu pe prietenul lui Duşan Velaci, stând gol puşcă lângă televizor, împreună cu blonda Ivana, care îngenuncheată pe covorul gros chinezesc, alături de o sticlă goală de Taittinger Comtes de Champagne, îi administra o felaţie. Secretară cu jumătate de normă, dar târfă cu program normal, avea o dantură strălucitoare şi nişte ochi albaştri plini de inocenţă, în contrast flagrant cu buzele groase şi roşii, cu sânii aroganţi şi cu crupa cambrată.

Richard Lord pierdu şirul, privind fascinat. Nevinovata Ivana, care l-ar fi păcălit şi pe Dumnezeu atunci când stătea în faţa calculatorului, înghiţea fără să clipească sexul monstruos al patronului-amant, într-o mişcare de metronom bine reglat. Duşan Velaci era atât de mândru de organul excepţional pe care îl poseda, încât l-ar fi dus spre binecuvântare şi preotului parohiei. Bine înfipt pe picioarele depărtate, înşfăcase cu dreapta pletele lungi şi blonde ale lui Ivana, imprimându-i propriul ritm şi încurajând-o cu un şuvoi de obscenităţi, în timp ce îi frământa cu cealaltă mână sânii.

Nu era un romantic. Pentru el sexul era doar un exerciţiu fizic, o continuare a reşedinţelor de antrenament muscular zilnice. Ieşea în fiecare seară cu altă fată, toate făcând parte din

„haremul” lui.

Un adevărat stâlp al societăţii, bogat, instalat într-o vilă minunată din Sanjak, pe strada Pouchkinova, la doi paşi de reşedinţa lui Slobodan Miloşevici, făcuse avere construind clădiri oficiale şi vile pentru politrucii regimului. Richard Lord nu se împrietenise cu el la întâmplare. Cei de la MI6, agenţia de la Belgrad, aranjaseră o „ciocnire” întâmplătoare la *Reka,* unul dintre localurile de pe malul Dunării. Nu fusese prea greu. Duşan Velaci era singur, purtând unul dintre eternele lui tricouri vărgate, mulate pe torsul puternic, iar Richard Lord era însoţit de Branka Noukovici.

Sacrificase fără remuşcări virtutea şi aşa şifonată a lui Branka pe altarul patriei, punând bazele unei prietenii pline de perspective cu Duşan. Voinic, cu chipul inexpresiv şi cu părul cărunt tuns foarte scurt, Duşan Velaci nu era un playboy, pe când farmecul latin al lui Richard făcea furori la Belgrad. Pentru agentul MI6, Duşan reprezenta o sursă preţioasă.

Obişnuiau să iasă de două, trei ori pe săptămână în rarele localuri încă deschise, cu cele mai frumoase fete din Belgrad. În acea seară cinaseră în aer liber cu Ivana la *Writer’s Club,* pe strada Francuska, în apropierea pieţei Republicii, unul din rarele restaurante încă deschise seara. După cină, pe când se pregătea să o conducă pe Ivana într-un apartament „special” de lângă hotelul *Slavija,* Duşan Velaci rămăsese fără benzină. Taxiurile se retrăseseră. Cu naturaleţe, Richard Lord îşi invitase prietenul să profite de apartamentul lui, aflat la câteva sute de metri.

Duşan Velaci nu avea chef să piardă timpul şi o împinsese pe Ivana direct în dormitor, smulgându-i aproape nasturii rochiei albastre… În momentul în care Richard Lord se ridică de pe canapea, acţiunea din dormitor se schimbă brusc, făcându-l să rămână pe loc, interesat. Duşan Velaci îşi scoase sexul semeţ din gura lui Ivana. Docilă, aceasta se întinse imediat pe covor, punându-şi o pernă mare sub şale şi ridicându-şi la verticală picioarele. Duşan o apucă de glezne şi o pătrunse brusc, lăsându-se cu toată greutatea peste ea.

Obişnuită totuşi cu aşa ceva, Ivana nu-şi putu reţine un strigăt.

— Uşor! Eşti aşa de mare! bolborosi ea.

Încântat, Duşan Velaci îi desfăcu şi mai tare picioarele. Murea de plăcere să-şi arate forţa. Metodic, ca într-o sală de sport, începu să se mişte aidoma unei biele bine unse, cu toată puterea celor nouăzeci de kilograme de muşchi. Tulburat, Richard Lord

privea cele două siluete, personaje ale unui spectacol de umbre chinezeşti. Duşan se transformase într-un perforator inuman şi implacabil. Blonda Ivana începu să suspine în ritmul loviturilor care o despicau.

Chemat la datorie, Richard Lord se ridică şi ajunse la uşă în vârful picioarelor.

Se pregătea să o deschidă, când auzi un sunet continuu, asemănător cu *stirela,* sunetul sirenelor anunţând sfârşitul alarmei. Era Ivana, strigându-şi plăcerea supremă. Richard Lord închise uşa. Dacă Duşan i-ar fi remarcat absenţa, i-ar fi spus că se retrăsese din discreţie. Erau puţine şanse însă ca prietenul lui să-şi dea seama. După cum îl cunoştea, avea la dispoziţie două ore.

*

* *

Întunericul adânc era apăsător. Belgradul părea cufundat într-un acvariu plin cu cerneală. Fără puncte de reper, îi era dificil să se orienteze. Britanicul ridică ochii spre cerul înstelat: era o noapte de bombardament… Pe străzi, nici o pisică, nici o maşină. Pe a lui o lăsase pe strada 7 iunie. În momentul în care deschise portiera, luminând-o cu bricheta Zippo, se declanşară sirenele. O jelanie modulată, cu sunete grave şi ascuţite, ceea ce belgrădenii numeau *sizela.* Alarma însemna că bombardierele NATO trecuseră frontiera Iugoslaviei.

Bombardamentele începuseră pe 23 martie, cu mai bine de o lună în urmă. Scopul lor era să-l forţeze pe Slobodan Miloşevici să permită pătrunderea în Kosovo a unei forţe internaţionale destinate protecţiei populaţiei majoritare de origine albaneză – circa 1.600.000 din cei 2.000.000 de locuitori ai provinciei – supuse epurării etnice, care făcea ravagii de luni de zile. Comunitatea internaţională încercase toate mijloacele pentru a-l forţa pe preşedintele a ceea ce mai rămăsese din Iugoslavia, să înceteze transformarea albanezilor în cetăţeni inferiori. Slobodan Miloşevici făcuse pe surdul.

Kosovo, provincia meridională a Iugoslaviei, reprezenta moneda lui electorală. Populată în mare parte de musulmani, dar adăpostind cele mai vechi mănăstiri ortodoxe şi acele „metohija”, pământurile bisericii ortodoxe, reprezenta pentru sârbi ţara sfântă, leagănul Serbiei moderne, cu toate că fusese anexată de turci cu sute de ani în urmă, după bătălia de la Câmpia Mierlei.

De la venirea lui la putere, Slobodan Miloşevici îi eliminase pe musulmanii din Kosovo din administraţie şi din universităţi, privându-i de majoritatea drepturilor. La început se revoltaseră paşnic, apoi cu ajutorul Statelor Unite, luase naştere armata de eliberare, UCK, ceea ce dusese la o represiune feroce din partea sârbilor.

Astfel, în numele dreptului la ingerinţă, Statele Unite şi Europa hotărâseră declanşarea unei cruciade pentru drepturile omului, în special ale celor din Kosovo. Slobodan Miloşevici rămăsese surd la toate ultimatumurile diplomatice. Aliaţii crezuseră că bombardamentele aveau să-l facă să cedeze în câteva zile.

Eroare totală: bombele cădeau peste Iugoslavia şi peste Kosovo de mai bine de cinci săptămâni, însă Miloşevici nu se gândea să cedeze, interzicând intrarea în Kosovo a oricărei forţe străine.

Britanicul ezită câteva secunde. Puţinele vehicule din Belgrad aveau să dispară în curând, dar nu putea da înapoi: informatorul lui urma să-i aducă o listă de obiective. Pentru siguranţă, informatorul nu ştia nimic despre legătura lui sau despre ceilalţi ca el, cunoscând doar data viitoarei întâlniri. De luni de zile, MI6 crease o echipă însărcinată cu reperarea obiectivelor militare recente, netrecute pe vechile hărţi. Transmiterea informaţiilor se făcea pe două căi. La început, Richard Lord avea un stoc de radio emiţătoare miniaturale. Era de ajuns să ascundă unul în clădirea vizată, pentru ca sateliţii americani, graţie sistemului GPS, să identifice obiectivul cu o precizie de câţiva metri.

Totul mersese bine până când câţiva informatori fuseseră prinşi… Torturaţi în subsolurile clădirii MUP, Ministerul de Interne de pe strada Kneza Miloza, nu mărturisiseră mare lucru, necunoscându-se între ei. Nu ştiau numele real al lui Richard Lord, adevărata lui naţionalitate, sau unde locuia. Ca o măsură de precauţie, informatorii – mare parte musulmani şi câţiva opozanţi ai lui Miloşevici – fuseseră recrutaţi de către un alt agent MI6 care nu se mai afla în Belgrad şi care îi comunicase lui Richard Lord lista acestora. Scrisă cu cerneală invizibilă, sensibilă doar la o falsă spumă de bărbierit, zăcea pe biroul britanicului, o simplă foaie albă lăsată la vedere…

Rămas fără emiţătoare, Richard Lord se mulţumea să comunice adresele clădirilor care trebuiau distruse. Şi în acest caz metoda era simplă. Dispunea de un aparat portabil şi de mai multe cartele telefonice. Emitea doar dintr-un loc public, folosind

cartela o singură dată. RDB îşi dăduse seama de existenţa unui informator şef, dar nu reuşise să-l localizeze.

Richard Lord merse pe strada 7 iunie până la Kneza Marcovica, unde coti la dreapta, îndreptându-se spre Kalemegdan, parcul mare din nord-vestul oraşului. Îşi continuă drumul pe strada Pariska, de unde un viraj în ac de păr îl duse la Karadordeva, şoseaua care urmărea spre sud cursul râului Sava, trecând pe sub podul care lega Belgradul de Novi Beograd, o enormă structură metalică întunecată detaşându-se cu greu în întunericul din jur. Cei care îl apărau ziua, bulucindu-se pe şosea, se culcaseră demult… Britanicul îşi continuă drumul. În vremurile normale, cartierul pe care îl traversa era animat, plin de baruri, de mici magazine deschise până târziu şi de târfe. Acum era doar o gaură întunecată, fără urmă de viaţă. Avea impresia că înaintează printr-un tunel. Farurile puteau fi văzute de la kilometri distanţă. Ciuli urechea: nu se auzea nici o explozie. Duşan Velaci se ocupa probabil cu conştiinciozitate de Ivana.

Britanicul trecu prin faţa autogării şi apoi prin faţa gării. Două maşini albastre ale Miliţiei staţionau în faţă, cu girofarurile pornite şi britanicul simţi cum i se strânge uşor inima. Îşi continuă drumul, mergând de-a lungul liniilor şi trecând pe sub podul Gazela, pe bulevardul Vojvode Misica, prin faţa clădirilor fără viaţă ale Târgului din Belgrad.

Nici ţipenie.

Le depăşi, coti la stânga, trecu din nou pe sub bulevard şi se întoarse până găsi un acces spre cartierul Sanjak, unul dintre cele mai elegante din Belgrad, plin de vile răspândite pe colina abruptă dominând râul Sava. Ajuns pe colină, zări brusc pe cer luminile trasoare ale unei rafale de obuz a DCA, care se îndreptau spre locul unde se afla. Belgradul era apărat de o centură de tunuri cu tir rapid care se declanşau la fiecare alarmă, nu atât eficace, cât menite să liniştească populaţia. Nu doborâseră niciodată un avion…

Pentru a scăpa de filaj, Richard Lord rătăci timp de zece minute pe străzile cufundate în întuneric, fără să întâlnească pe nimeni. O luă apoi pe un drum cu sens interzis, de-a lungul zidului orb al reşedinţei ambasadorului Japoniei. Se întoarse: doar o fantomă l-ar fi putut urmări fără să se facă remarcată. Cunoscând drumul, stinse farurile, dar fu nevoit să le aprindă foarte repede: întunericul era prea adânc. Merse mai departe, ajungând din nou pe bulevardul Vojvode Misica şi se îndreptă

spre nord, trecând prin faţa gării şi cotind la dreapta pe Ulitza Nemanjina. După o sută de metri ajunse în sfârşit la Kneza Miloza, una dintre cele mai mari artere din Belgrad, pe care se aflau numeroase clădiri oficiale. Drumul se apropia de sfârşit.

Totul era cufundat în beznă.

Brusc, în faţa lui sclipi ceva. Un poliţist cu o lanternă agita un mic disc portocaliu, făcându-i semn să oprească. Richard Lord simţi cum i se opreşte inima în loc. Primul impuls fu să accelereze, dar agentul nu era probabil singur şi risca să fie împuşcat. Într-o clipă, britanicul se gândi la ce avea asupra lui: nici o armă, dar destule cartele telefonice… Se opri şi coborî geamul.

— Da, vă rog?

De abia vizibil în întuneric, poliţistul spuse pe un ton arogant:

— Bună seara! N-aţi auzit sirenele?

— Ba da, zise Richard Lord.

— Ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă…

— Asta şi fac! afirmă britanicul surâzând radios şi demarând cu inima bătându-i nebuneşte.

Noaptea, Belgradul mişuna de poliţişti invizibili, ascunşi în beznă şi comunicând unii cu alţii prin radio. Richard Lord ajunse repede la capătul bulevardului Kneza Miloza. Chiar înainte de podul Gazela, zări două clădiri transformate în ruine şi mai întunecate decât cele din jur: la stânga, Ministerul de Interne al Serbiei, la dreapta, cel al Iugoslaviei, sediul RDB. Un val de rachete de croazieră le redusese la nişte maldăre de moloz, cu toate că fuseseră evacuate cu mult timp în urmă. RDB se răspândise prin diverse clădiri, evident secrete. Richard Lord spera ca informatorii lui să repereze unele dintre ele.

O luă la dreapta, spre podul Gazela, pe o bretea care se împărţea în două. O parte ducea la autostrada Nis-Zagreb, cealaltă permitea întoarcerea la Belgrad. Farurile luminară un panou pe care scria Zagreb. Britanicul coti la dreapta şi încetini. Era atât de întuneric, încât fu gata să rateze intrarea în mica parcare plasată în mod bizar pe partea stângă. Un loc foarte sinistru, frecventat doar de târfele de pe strada Gavrina Principa şi de traficanţii de benzină.

Din prudenţă, Richard Lord avea în portbagaj o canistră goală, folositoare în cazul unui control.

Dădu ocol parcării şi farurile luminară carcasa unei maşini Jugo roşii dezmembrate. Era singurul vehicul din parcare. Undeva

jos, pe autostrada Nis-Zagreb, se aflau un garaj şi o parcare mare, ambele închise la acea oră. Richard Lord stinse farurile, opri motorul şi aruncă o privire la ceas. Ajunsese la ţanc. Coborî geamul şi ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot. Circulaţia era inexistentă. Brusc, mai multe explozii tulburară tăcerea şi undeva în nord cerul se lumină intens, ca de un foc de artificii. Lucirea roşiatică persistă mai multe secunde.

NATO bombarda din nou rafinăria de la Pancevo, situată la douăzeci de kilometri de Belgrad, pe malul celălalt al Dunării. Trasoarele luminoase ale antiaerienei săgetară furioase cerul. Richard Lord schiţă un surâs. Avioanele protejate electronic, prea sus pentru artileria uşoară, nu puteau fi atinse, dar populaţia sârbă avea impresia că era apărată…

Întoarse capul, zărind farurile unui vehicul care cobora şoseaua. Acesta încetini şi se îndreptă spre parcare. Richard Lord răsuflă uşurat. Jaqub Fikli, informatorul lui era punctual.

Deschise portiera, vrând să-i iasă în întâmpinare. În acelaşi moment, maşina se opri la intrarea în parcare, blocând-o şi rămânând cu farurile aprinse. Britanicul îşi simţi inima luând-o razna. Instinctul îi spunea că sosise momentul adevărului.

Nu era Fikli.

*

* *

Richard Lord rămase câteva clipe înţepenit, de abia auzind exploziile bombelor deasupra rafinăriei de la Pancevo şi neluând în seamă cerul roşu ca la apusul soarelui, care făcea ca prin contrast, Belgradul să pară mai întunecat ca niciodată. Nu avea cum să fugă cu maşina. Îi mai rămânea un singur aliat: întunericul. Dintr-un salt ajunse în capătul parcării şi încălecă gardul, chiar în momentul în care toate portierele maşinii se deschiseră în acelaşi timp şi apărură patru bărbaţi. O voce strigă:

— Opriţi-vă!

Necunoscuţii nu traseră: îl voiau viu.

Britanicul ateriză pe şoseaua din vale şi se ridică. De cealaltă parte a drumului se afla garajul închis şi o trecere care ducea la cea de-a doua şosea. Dacă ajungea acolo, îşi putea pierde urma în zona de lângă autostradă. Din fericire, făcuse o recunoaştere a locurilor în timpul zilei şi se putea orienta în întuneric destul de bine.

În momentul în care îşi luă avânt, farurile se aprinseră undeva în stânga. Înţelese, dar era prea târziu: nu era o arestare, ci o

capcană extrem de bine pusă la punct. Picioarele începură să-i tremure fără voie. Ajuns în mijlocul şoselei, fu lovit cu aripa stângă de vehiculul care demarase în trombă.

Dezechilibrându-se, Richard Lord fu proiectat înainte, izbindu-se cu capul de asfalt. Ameţi şi îşi pierdu cunoştinţa.

Maşina care îl lovise opri imediat şi dădu înapoi. De sus din parcare, un bărbat strigă, aplecându-se peste gard:

— Treci peste el.

Mergând în zig-zag cu spatele, maşina trecu cu roata peste braţul lui Richard Lord, trezindu-l brutal din leşin. Britanicul urlă, încercând în van să scape de vehiculul care se pregătea să-i strivească toracele. Instrucţiunile erau clare: moartea trebuia să pară un accident, pentru a evita problemele cu autorităţile britanice. Nu era momentul.

O arestare era şi mai puţin de dorit, punând în stare de alertă Comisariatul pentru Refugiaţi. Era nevoie de o soluţie clandestină, aşa cum era şi misiunea lui Richard Lord.

În momentul în care partea din faţă a vehiculului se apropie de el, farurile unei alte maşini venind spre ei ţâşniră din întuneric. Cel din parcare strigă un ordin şi vehiculul care se pregătea să-l strivească pe Richard Lord înţepeni.

Existau puţine şanse ca automobilistul să-şi manifeste curiozitatea în faţa a ceea ce părea un accident de circulaţie. În caz contrar, cei patru aveau argumente puternice să-l facă să-şi continuie drumul.

Maşina se apropie de ei şi văzură că era vorba de un vehicul de teren. Acesta încetini şi în loc să-şi continue drumul, opri lângă corpul întins pe şosea. Imediat, şeful comandoului, Swetozar Plasnici strigă spre unul din însoţitori:

— Spune-i prostului s-o şteargă!

În vocea lui nu se simţea urmă de nelinişte. Membru al „Specijalna Dejstva”, Departamentul Afacerilor Secrete din cadrul RDB, poliţia secretă care controla cu o mână de fier populaţia sârbă, graţie puterilor nelimitate acordate de către Slobodan Miloşevici, nu-i era frică de nimic.

Maşina de teren se opri şi din ea sări un bărbat. Poliţistul de la RDB îi lumină faţa cu lanterna, dar nu avu timp să deschidă gura.

— Ce se întâmplă aici? întrebă necunoscutul, pe un ton sec, plin de autoritate.

Poliţistul rămase cu gura căscată. Fasciculul lanternei lumină un chip energic, împodobit cu o mustaţă stufoasă. Bărbatul purta

o ţinută de luptă, cu aparat de radioemisie pe umăr şi pistol la centură. Cele patru barete aurii de pe umeri dovedeau că era vorba de un maior al armatei iugoslave. Pentru a elimina orice îndoială, pe parbrizul maşinii era lipit un triunghi albastru având în interior literele VJ, prescurtarea de la Voiska Jugoslavenska, armata iugoslavă, semn că maşina era un vehicul civil rechiziţionat de armată.

Ultima persoană pe care se aşteptau să o vadă trecând pe acolo.

*

* *

Poliţistului îi reveni în sfârşit graiul.

— Ei, a avut loc un accident, pretinse el, iar noi facem constatarea.

Ofiţerul iugoslav îl privi cu un aer semeţ, lipsit de blândeţe.

— Cine sunteţi? Nu faceţi parte din Miliţie?

Fără să aştepte răspunsul, scoase de la centură o lanternă şi lumină trupul celui întins pe şosea, maşina la volanul căreia se afla un alt poliţist şi apoi chipul interlocutorului.

— Cel de la volan a cauzat accidentul? De ce nu coboară?

Întinse mâna cu palma în sus.

— Documentele, vă rog.

Chiar în acel moment apăru Swetozar Plasnici. Înţelesese cine le punea beţe în roate. De mai bine de o lună, în Iugoslavia fusese decretată starea de război şi armata devenise şeful suprem în materie de securitate. Nici măcar atotputernicul RDB nu-i putea ţine piept, aşa că îi întinse umil documentul barat cu tricolor ofiţerului superior. Acesta îl examină rapid, cu o expresie de dispreţ întipărită pe chip. RDB şi armata se detestau reciproc. Îi înapoie documentul şi lumină din nou trupul întins în mijlocul şoselei.

— El cine e? Aduceţi-mi actele.

— Nici o problemă! îl asigură grăbit Swetozar Plasnici, sigur că Richard Lord era mort.

Adjunctul lui îi scotoci buzunarele şi îi duse respectuos maiorului paşaportul victimei. Acesta tresări surprins.

— Bine, dar e un străin! Şi încă un diplomat, membru al unei organizaţii internaţionale! Ce caută aici?

— Domnule maior, răspunse Swetozar Plasnici pe un ton plin de subînţeles, suntem în misiune…

Ofiţerul nu apucă să răspundă. Rănitul scoase un geamăt slab,

făcându-l pe maior să tresară şi să spună cu o voce furioasă:

— Nu e mort! Credeţi că ţara noastră nu are deja o reputaţie proastă? Călcaţi un străin şi mai mult, refuzaţi să-i acordaţi ajutor! Trebuie transportat imediat la spital.

— Asta voiam să facem, răspunse poliţistul.

Urletul continuu al unei sirene îi acoperi câteva clipe vocea. Se încheiase alarma. La nord, cerul rămăsese înroşit. Pancevo ardea în continuare.

— Mă ocup eu, spuse sec maiorul.

Chemă prin radio centrala şi ceru legătura cu cel mai apropiat spital. Peste câteva clipe, îi spuse poliţistului:

— Vă puteţi continua misiunea, ambulanţa e pe drum.

— Şi dumneavoastră sunteţi în misiune, protestă poliţistul de la RDB. Avem noi grijă de el până atunci.

— Nu mă grăbesc. Ocupaţi-vă de rănit. Întindeţi-l şi sprijiniţi-i capul.

Doi poliţişti se supuseră în grabă. Swetozar Plasnici fierbea în sinea lui, cuprins de o furie neputincioasă. Tăcerea grea era tulburată doar de gemetele rănitului. Maiorul se aplecă şi el, ajutându-i pe poliţiştii care se mişcau cu încetineală. Lanterna ofiţerului lumină o baltă mare de sânge care se lăţea în continuare în jurul capului rănitului.

— Are o fractură de craniu, diagnostică el.

Se ridică şi se îndreptă spre maşină, sprijinindu-se cu spatele de ea.

Mai multe minute se scurseră în aceeaşi tăcere grea. Swetozar Plasnici, care stătea în spatele maiorului, se abţinea cu greu să nu-i tragă un glonţ în ceafă, dar nici măcar el nu putea asasina un ofiţer al armatei iugoslave, fără să se asigure astfel de un drum gratuit spre plutonul de execuţie.

În sfârşit se auzi urletul sirenei unei ambulanţe, venind dinspre Kneza Miloza. O luă pe un drum greşit şi fu nevoită să meargă cu spatele până în dreptul corpului rănitului. Din maşină coborâră doi infirmieri şi un medic. Acesta se aplecă asupra victimei, examinând-o rapid.

— Are o fractură de craniu, confirmă el. E grav.

Cu mişcări precaute, infirmierii urcară rănitul pe targă, ducându-l la ambulanţă.

— De la ce spital veniţi? întrebă maiorul.

— Dragisa Misovici. Îl ducem imediat la neurologie.

— Foarte bine, grăbiţi-vă.

Notă cu grijă într-un carneţel numele rănitului şi i-l dădu infirmierului. După ce ambulanţa se îndepărtă, făcu un pas spre Swetozar Plasnici.

— Arătaţi-mi încă o dată actele, ceru el.

Poliţistul se execută fără să protesteze. Ofiţerul îi notă numele şi seria buletinului de identitate, apoi i-l dădu înapoi.

— Sunt maiorul Esad Vucovici, spuse el, de la Statul Major al armatei a III-a. Vă voi face responsabil de tot ce se va întâmpla de acum încolo.

Fără să aştepte răspunsul, se răsuci pe călcâie şi se urcă în maşină, pornind imediat.

Swetozar Plasnici îi salută plecarea cu un potop de înjurături. Ticălosul îl făcuse să eşueze!

— Nemernicul ăla nu mai are mult de trăit, afirmă unul dintre subordonaţi. Era deja pe jumătate mort.

— Ia-i maşina din parcare şi du-o pe strada Kneza Miloza, ordonă Plasnici. Găseşte pe cineva de încredere să se ducă la Miliţie şi să spună că a dat peste el din cauza întunericului. Nu mai avem ce face aici.

Trebuia să ascundă cu orice preţ incidentul.

*

* *

Jaqub Fikli reuşi să ridice capul atunci când auzi uşa deschizându-se. Erau cei doi poliţişti care îl arestaseră cu două zile înainte în patiseria lui orientală, când se întorsese dintr-o misiune de reperare ordonată de legătura lui, misiune în care, din nefericire, făcuse nişte fotografii… De atunci, zăcea legat de scaunul de lemn, în subsolul unui imobil rechiziţionat de Secţia de contraspionaj a RDB. Îl bătuseră întâi cu bâtele, cu boxurile şi cu o batac de base-ball, zdrobindu-i un genunchi, apoi urmase supliciul electricităţii, într-o manieră de o barbarie indescriptibilă.

Două fire legate la o priză şi terminate cu nişte ace îi fuseseră înfipte unul într-un braţ iar celălalt în sex, apoi începuseră întrebările, de fapt una singură, repetată la infinit:

— Pentru cine lucrezi, *shiptar*[1] nenorocit?

Jaqub Fikli nu avea cum să le spună asta, dar cu chipul zdrobit şi scuturat de şocurile electrice, mărturisise locul şi ora întâlnirii. Nu era un erou, doar un mic negustor încercând să-şi rotunjească

---

1 Apelativ folosit de sârbi pentru desemnarea albanezilor din Kosovo, de la numele albanez al Albaniei – Shipteria (n.a.).

afacerile, în dauna duşmanilor lui ereditari.

Poliţistul masiv, cu ţeasta rasă, se proţăpi în faţa lui, surâzând cu răutate.

— Bravo! Nu ne-ai minţit, era acolo!

Jaqub Fikli simţi că îi vine inima la loc. Suferinţele lui luau sfârşit. Spera să se întoarcă la patiserie, să-şi liniştească nevasta, aşa cum îi promiseseră călăii. Tresări, simţind ceva rece încolăcindu-i gâtul şi scoase un bolborosit înăbuşit când cablul subţire de oţel îl sugrumă. Ochii i se umplură de lacrimi. Al doilea poliţist, stând în picioare în spatele lui îşi duse la capăt misiunea, lent şi sadic… Oţelul pătrunse şi mai tare în carne, sufocându-l.

Bărbatul masiv din faţa lui se aplecă spre el, privindu-i cu satisfacţie mimica disperată.

— *Shiptar* ticălos, prietenii tăi din NATO nu vin să te salveze? Erau destul de aproape adineauri.

Jaqub Fikli lupta în van cu gura deschisă contra asfixiei, într-un ultim spasm disperat, auzi ca prin vată vocea sarcastică a poliţistului.

— Îmi pare rău! E război, ar fi trebuit să te împuşcăm în cap, dar trebuie să economisim muniţiile.

*

* *

Richard Lord privi fundaţiile parcului Savski, singura lui privelişte de zece zile. Pavilionul de neurologie al spitalului Dragisa Misovici se afla la marginea cartierului rezidenţial Dedinje, acolo unde locuia Slobodan Miloşevici şi unde erau cele mai multe dintre ambasade, în inima Belgradului, între bulevardul Mira şi bulevardul Teodora-Drajzera. Unul dintre cele mai plăcute cartiere din oraş. Britanicul ocupa o cameră curată dar austeră, la etajul unu al pavilionului.

Nu-şi aducea aminte nimic din primele zile, apoi memoria îi revenise progresiv. Trăi din nou întâlnirea cu poliţiştii, tentativa de fugă şi şocul loviturii de asfalt. După aceea urma un gol. Îşi revenise la viaţă în acea cameră. Ceva îl intriga: de când îşi recăpătase cunoştinţa, nu venise nimeni să-l interogheze, poliţia nu-şi manifesta prezenţa, nu i se furase nimic, nici măcar bricheta Zippo care îi purta noroc. Asistenta lui de la Comisariatul pentru refugiaţi îl vizitase, dar nu-i relatase nici un incident suspect. Duşan Velaci venise şi el, aducând o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne alb 1994 pentru a-i sărbători însănătoşirea, la fel şi Branca Noukovici, cu care împărţea

apartamentul.

Singurul element bizar era faptul că infirmiera îl trata cu o deferenţă ieşită din comun şi îi mărturisise într-o dimineaţă că cineva de la Statul Major al armatei a III-a iugoslave se interesase de el. Nu-i venea în minte cine putea fi persoana…

Chirurgul îl asigurase că fractura nu avea să lase sechele. Peste o săptămână putea părăsi spitalul; o ambulanţă avea să-l conducă la avionul de Budapesta. Simţindu-se mai bine, Richard Lord începea să-şi pună multe întrebări. Cum ajunseseră poliţiştii la locul de întâlnire cu Jaqub Fikli? Cine îl adusese la spital? De ce îl lăsau în pace? Se părea că îl aşteaptă să iasă din spital ca să se ocupe de el. Nu avea decât un gând: să ajungă la Marbella, unde mama lui avea o proprietate şi să rupă orice legătură cu Serviciul de informaţii. Destinul îi dăduse un avertisment pe care nu voia să-l ignore.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de urletul modulat al sirenelor: o nouă alarmă. Peste câteva clipe, auzi paşi grăbiţi pe hol şi Milana, infirmiera, băgă capul pe uşă.

— Totul e în regulă? întrebă ea neliniştită.

— Sigur, sigur, o asigură Richard Lord.

Milana murea de frică în timpul bombardamentelor. Îi povestise că acasă la ea se spărsese toată faianţa din bucătărie şi se fisurase tavanul, atunci când vizavi de ea fusese bombardată o cazarmă abandonată de cinci ani.

Richard Lord îi surâse liniştitor şi ea închise uşa. Nu avea nici un motiv să se teamă. NATO nu bombarda spitalele.

Capitolul II

Un Rolls Royce „Silver Spirit” opri lin în faţa aerogării nou-nouţe din Budapesta. Elko Krisantem coborî imediat şi luă valiza stăpânului lui, prinţul Malko Linge, căutând un cărucior, în momentul în care Malko ieşi şi el din maşină, portiera din spate a unui Pontiac cu geamuri fumurii se deschise şi apăru un bărbat înalt şi ciufulit, purtând un costum gri şifonat. Se îndreptă spre Malko şi îl abordă cu un surâs.

— Sunt Kevin Hunter. Aţi ajuns repede…

Malko îi strânse mâna. Kevin Hunter era şeful agenţiei CIA de la Budapesta. Un post liniştit, Ungaria, fost membru al Pactului de la Varşovia, intrând de curând în NATO. Elko Krisantem se întoarse cu căruciorul pe care pusese bagajele lui Malko, apoi se îndepărtă cu discreţie şi demară imediat.

— N-a prea fost circulaţie, explică Malko. Acum ce facem?

— Veniţi în maşina mea, îi propuse americanul. Cel care trebuie să vă ducă la Belgrad nu a sosit încă.

Şoferul aştepta la volanul Pontiacului. Ieşi din maşină în momentul în care cei doi se instalară şi rămase pe trotuar fumând o ţigară. Cerul era acoperit şi căldura sufocantă. Drumul de la Liezen nu-i luase lui Malko mai mult de două ore. O lăsase pe Alexandra la castel pregătindu-se să recepţioneze câteva piese noi de mobilier, comandate la decoratorul lui parizian, Claude Dalie.

— Aveţi viză? îl întrebă Kevin Hunter.

— Da. A durat o săptămână.

Cu zece zile înainte, şeful agenţiei CIA de la Viena îi ceruse să obţină o viză pentru Iugoslavia, sub acoperirea de jurnalist. Malko se adresase imediat unui vechi prieten, director al cotidianului *Kurier,* care îi mai făcuse în trecut un serviciu asemănător. Înarmat cu o acreditare în bună regulă, se dusese la consulatul Republicii Federative Iugoslavia de la Viena. Austria nu lua parte la operaţiunea „Forţa aliată” şi nu avea motiv să întâmpine vreo problemă…

— Bine, aprobă Kevin Hunter.

Principalul fusese realizat.

— Am cerut viza pe numele meu adevărat, sublinie Malko.

SDB este probabil la curent. Sunt cunoscut în Iugoslavia.

În urma sejurului anterior la Belgrad îşi făcuse numai „prieteni” în capitala iugoslavă. Kevin Hunter înlătură obiecţia.

— În acest moment sunt total dezorganizaţi. Apropo, SDB se numeşte acum RDB, preciză el şi nu se mai ocupă de vize. Ministerul de Externe le eliberează. În plus, iugoslavii sunt foarte „prudenţi” cu noi. Ne menajează de frică ca să nu se trezească bombardaţi şi mai tare.

— Au parte de destule bombe şi aşa, remarcă Malko.

De mai bine de o lună, bombardierele NATO revărsaseră un şuvoi de bombe deasupra Serbiei şi a provinciei Kosovo.

— Beţi ceva? îi propuse Kevin Hunter.

În bancheta din spate era încastrat un mic bar.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Americanul îşi turnă puţin Defender „Very Classic Pale” cu câteva cuburi de gheaţă.

— Încă nu ştiu de ce trebuie să mă duc în Serbia, remarcă Malko. Rezidentul de la Viena pretinde că nu e la curent cu nimic.

— Aşa este, confirmă Kevin Hunter. Este vorba despre o misiune „ermetică”. Cu cât sunt mai puţini la curent, cu atât mai bine.

Malko aruncă o privire la ceasul marca Breitling Crosswind. Era amiază. Mai avea încă timp. De când cu embargoul, aeroportul de la Belgrad era închis. Pentru a ajunge în capitala iugoslavă trebuia să treacă prin Croaţia, pe la Zagreb, fie pe la Budapesta, traversând Ungaria şi Voivodina în şase ore.

— Eu pot să ştiu? întrebă el cu o urmă de ironie.

Kevin Hunter schiţă un zâmbet, scoase un pachet de Gauloises blondes din buzunar şi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo împodobită cu blazonul CIA, suflând fumul.

— Văd că v-aţi păstrat simţul umorului, remarcă el. Iată despre ce e vorba: preluăm o afacere începută de verii noştri britanici… Ştiţi că această ţară i-a interesat întotdeauna şi că au făcut o fixaţie pentru Miloşevici.

— Nu este un personaj prea simpatic, remarcă Malko. Vor să-l dea jos de la putere?

— Nu, spuse rece americanul. Să-l ucidă. Au mână liberă din partea autorităţilor politice din Marea Britanie, inclusiv din partea lui Tony Blair. Au mai încercat în 1992, în perioada în care Miloşevici încă mai călătorea în străinătate, punând la punct o operaţie de manipulare la Geneva, numai că elveţienii au prins

de veste şi le-au pus în vedere să-şi desfăşoare planurile murdare în altă parte… De atunci, Slobodan Miloşevici nu a mai părăsit Iugoslavia, aşa că s-au hotărât să îl elimine chiar la Belgrad…

— Punând la cale un complot?

Kevin Hunter surâse.

— Nu, ceva şi mai brutal. O minte creaţă de la MI6 a avut o idee genială. Aveau la Belgrad de mai multe luni un „clandestin” care lucra sub acoperirea unei organizaţii non guvernamentale. Un anume Richard Lord, ataşat la Comitetul pentru refugiaţi sub identitatea unui venezuelean, Richardo Lama. Sunt foarte buni, când e vorba de asemenea penetrări. Acest tip are o acoperire beton, experimentată în diverse ţări. Înainte de începerea bombardamentelor, i-au cerut să prezinte interes pentru loviturile aeriene.

— Muncă de Sisif! remarcă Malko.

Americanul bău cu evidentă plăcere o înghiţitură din paharul cu Defender.

— Oh, a pus la punct o echipă de informatori recrutaţi pe plan local, care bat tot oraşul şi adună informaţii. El doar trimite datele. Cât timp ambasada Marii Britanii a funcţionat, informaţiile erau transmise printr-un sistem de cutii poştale false funcţionarilor ambasadei. După aceea, s-a folosit de telefonul mobil, la care schimbă cartela de fiecare dată.

— Nu văd legătura cu Miloşevici…

— Nu, dar asta le-a dat o idee „verilor” noştri. Nu dispun în fiecare zi de bombardiere sau de rachete pentru misiuni clandestine. Trebuie doar să ştie unde se află Slobodan Miloşevici într-un anume moment şi într-un interval de timp determinat, ca să-l facă zob sub o ploaie de rachete şi să regleze definitiv problema politică a Serbiei…

O analiză extrem de fină a situaţiei…

— Probabil că-şi petrece viaţa într-un buncăr de beton, la douăzeci de metri sub pământ! remarcă Malko. O bombă atomică ar trebui.

— Nu ştiu dacă „verii” noştri ar merge până acolo, zise prudent Kevin Hunter, dar după informaţiile transmise de Richard Lord, Miloşevici îşi schimbă frecvent domiciliul şi nu locuieşte niciodată într-un bloc… Nu demult le-a scăpat, după ce îi pulverizaseră vila oficială de pe strada Uzicka, în cartierul Dedinje. Vizaseră bine: racheta de croazieră a pătruns prin

plafonul dormitorului. Dacă Miloşevici şi soţia lui s-ar fi aflat acolo, i-ar fi cules de pe pereţi, numai că a existat un decalaj de douăzeci şi patru de ore… Informaţia venea de la Richard Lord. Se pare că Miloşevici a fost foarte şocat. Nostim e că avem de a face cu un cuplu foarte unit. Pui mâna pe unul, îl prinzi şi pe celălalt.

— Bravo! zise Malko, dar de ce trebuie să intervin eu? Richard Lord se descurcă foarte bine.

— Se descurca, sublinie serios Kevin Hunter. Idiotul a fost tăvălit de o maşină şi se află la spital cu o fractură de craniu. Chirurgii sârbi l-au salvat, dar este scos din joc pentru o bună bucată de vreme. Pentru că „verii” noştri nu au pe nimeni altcineva la Belgrad, ne-au întrebat dacă nu cunoaştem noi pe cineva…

— Şi acel cineva sunt eu, conchise Malko.

Nu era prea fericit că urma să se arunce în gura lupului. După atâtea bombardamente, sârbii se temeau de orice.

— Adevărat, recunoscu Kevin Hunter. Avantajul e dublu. Mai întâi, dacă scăpaţi lumea de ticălosul de Miloşevici, dumneavoastră vă vor reveni onorurile. Apoi, dacă noi şi nu „verii” noştri vom duce la capăt această ispravă, la Langley vor fi focuri de artificii.

Mereu rivalitatea dintre servicii. Văzând lipsa de reacţie a lui Malko, americanul insistă:

— În plus, veţi profita de munca lui Richard Lord care a pus la punct o reţea de informatori serioşi, într-un mediu în care se accede foarte greu. E amuzant, nu-i aşa?

— Îi cunoaşteţi?

— Nu pe toţi, desigur. Richard a pomenit de un anume Duşan Velaci, un arhitect care se învârte în cercurile puterii şi care a lucrat la mai multe rezidenţe ale lui Miloşevici. Cu ajutorul lui a fost aproape strivit pe strada Uzicka.

— Aproape, sublinie perfid Malko.

— Data viitoare va fi definitiv, afirmă americanul, debordând de optimism. Richard vă va informa asupra coordonatelor celorlalte „surse” ale sale.

— Unde îl pot găsi?

— La spitalul Dragisa Misovici, în pavilionul de neurologie. Din fericire, e conştient. Nu vă duceţi direct acolo. Richard locuia în acelaşi apartament cu o anume Branka Noukovici, care nu s-a mutat. Duceţi-vă la ea, dându-vă drept un vechi prieten al lui

Richard. Vă va conduce la el. (Surâse pieziş.) S-ar putea să vă placă: se pare că e o roşcată formidabilă.

Totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Sunteţi sigur că în ciuda activităţii sale, Richard Lord n-a fost reperat de serviciile sârbe? îl întrebă Malko.

Kevin Hunter îşi termină băutura dintr-o înghiţitură.

— Absolut! Altfel l-ar fi arestat de mult.

Se întrerupse arătându-i un Polo alb cu o plăcuţă de înmatriculare cehă, galbenă pe fond albastru, care oprise în faţa lor.

— Iată-l pe Saşa Ilici. Vă va duce la Belgrad.

— Cinee?

— Un emigrant sârb care locuieşte la Praga. Încă una dintre „cuceririle” verilor noştri. Transportă persoane între Belgrad şi Budapesta, pentru cinci sute de mărci germane de transport, făcând pe deasupra contrabandă cu ţigări. El vă va duce acolo şi vă va scoate din Iugoslavia la momentul potrivit. Din cauza deplasărilor constante, serveşte şi drept curier. Duceţi-vă. Aveţi aici toate cele necesare.

Îi întinse lui Malko un plic gros, nesigilat, din hârtie cafenie. Malko zări nişte teancuri albastre de bancnote de o sută de mărci, o foaie albă de hârtie şi un recipient cu spumă de bărbierit!

— Acolo sunt zece mii de dolari în mărci germane, îi explică Kevin Hunt. Este singura monedă care are căutare. Cărţile de credit nu mai sunt acceptate. La nevoie, Saşa vă va aduce fonduri suplimentare.

— Şi spuma de bărbierit?

— Puneţi-o în trusa de toaletă. Este un revelator. Pe această foaie albă sunt nişte informaţii: numerele de telefon unde mă puteţi găsi şi numele celor care vă pot ajuta, împreună cu modalităţile prin care îi puteţi găsi. O sârboaică, Desa Dimitrievici, mai vechi informator al nostru la Belgrad şi un preot ortodox, Ratko Obradovici. Un oponent înverşunat al lui Miloşevici. E de ajuns să vaporizaţi spuma peste hârtie şi textul apare în câteva minute. Un alt cadou din partea „verilor” noştri.

— Ce ne-am face fără ei, suspină Malko.

Kevin Hunter nu-i aprecie spiritul.

— Nu fiţi ironic, zise el. Sunt profesionişti.

— Reţeaua logistică e slabă, remarcă Malko.

— Îmi pare rău! Am fost nevoiţi să evacuăm agenţia din

Belgrad după ruperea relaţiilor diplomatice… Veţi recupera însă rezultatele muncii lui Richard Lord. Mai ales, nu uitaţi: numele lui este Richardo Lama! Mult noroc.

Malko ieşi din Pontiac şi se îndreptă spre VW Polo alb.

Un bărbat tânăr şi atletic, cu ochelari întunecaţi, îl aştepta, sprijinit de maşină. În momentul în care Malko se apropie, îi luă vechea valiză Vuiton de pe cărucior şi îi surâse călduros.

— Bună ziua. Sunt Saşa Ilici. Aveţi paşaportul în ordine?

— Absolut, confirmă Malko.

— Atunci, să mergem! Vom ajunge la Belgrad între nouă şi zece, dacă nu pierdem prea mult timp la frontieră.

Malko se instală lângă el. Pe bancheta din spate zăceau îngrămădite o groază de lucruri: sticle de coniac Otard XO, altele de Defender „Succes” şi mai multe pachete de ţigări, majoritatea Gauloises blondes.

— La Belgrad, explică Saşa surâzând, ţigările sunt foarte scumpe şi nu se găsesc nici franţuzeşti, nici americane veritabile.

Maşina era climatizată şi Malko se destinse repede, învingându-şi puţin neliniştea. Nu-i plăcea să preia din mers o afacere…

*

* *

Pusta maghiară aridă defila prin faţa lor de două ore. Peisajul era înveselit doar de câteva târfe, care înfruntau curajoase soarele de plumb, îmbrăcate doar în costume de baie, deşi marea era la câteva sute de kilometri distanţă. Totul avea un aer suprarealist! Fetele aveau cu ele chiar şi prosoape de baie. Bucuria şoferilor.

Saşa încetini şi îl anunţă:

— Am ajuns la frontieră.

Trecuseră de Tompa, ultimul sat unguresc, care nu părea să aibă decât staţii de benzină. Se formase deja un şir lung de maşini şi o coadă la fel de mare, la care stăteau, aşteptând să treacă frontiera în căutare de provizii, oameni din Subotica, oraşul sârb cel mai apropiat. Înaintând metru cu metru sub soarele de plumb, Saşa şi Malko îşi aşteptau răbdători rândul. Peste o jumătate de oră se aflau în zona neutră dintre Ungaria şi Iugoslavia. De partea cealaltă, la coada spre Ungaria, poliţişti în uniforme cenuşii făceau controale prin sondaj.

— Daţi-mi paşaportul, îi ceru Saşa Ilici şi dispăru în biroul poliţiei iugoslave.

Peste douăzeci de minute, apăru, escortat de doi poliţişti. Văzându-i îndreptându-se spre el, lui Malko începu să-i bată inima mai tare. Se afla deja în Iugoslavia şi dacă era reperat, risca să nu mai plece de acolo decât peste câţiva ani. Saşa deschise portiera. Îşi scosese ochelari şi părea neliniştit.

— A apărut o problemă, îl anunţă el. Veniţi.

Malko ieşi din maşină. Avea un nod în gât, dar se sili să surâdă.

— Ce problemă? întrebă el.

— Consulatul de la Viena nu a menţionat pe viza dumneavoastră punctul de trecere a frontierei. Trebuie să vă întoarceţi acolo şi să obţineţi această specificaţie.

Uşurat, Malko fu gata să izbucnească în râs. Hotărât lucru, birocraţia comunistă era incorigibilă. Cei doi poliţişti, cu un aer sever, se îndepărtaseră.

— Nu există o soluţie mai simplă? întrebă Malko.

Saşa spuse pe un ton scăzut:

— Sunteţi dispus să plătiţi două sute de mărci germane?

— Desigur.

— OK. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta.

Se alătură poliţiştilor şi avu loc o discuţie animată. Într-un final, se întoarseră la biroul poliţiei de frontieră. În câteva minute, Saşa Ilici ieşi de acolo cu un aer radios şi îi întinse paşaportul lui Malko.

— Am reuşit cu o sută cincizeci, îl anunţă el triumfător.

Un preţ destul de scump pentru cineva care se arunca direct în gura lupului. Douăzeci de minute mai târziu, traversau Subotica, străbătând Voivodina, la fel de plată ca Ungaria, cu ferme întinse şi sate puţine. Circulaţia era aproape inexistentă.

— Ocolim Novi Sadul, îl anunţă Saşa, toate podurile au fost distruse de bombardamente.

Puţin mai destins, Malko privi cu interes peisajul. Viaţa părea să decurgă normal, pe câmp erau tractoare şi nimic nu părea distrus. Se aflau încă la o sută de kilometri de Belgrad când îi prinse noaptea. Malko avu atunci pentru prima oară o senzaţie bizară: nicăieri în jur nu se zărea nici o lumină, de parcă s-ar fi aflat pe lună! O ţară moartă. Chiar şi satele erau cufundate în întuneric.

— Aici nu mai există electricitate, îi explică Saşa. Centrala de la Becej a fost bombardată.

Malko privi cerul întunecat pe care începuseră să răsară

stelele. Totul părea atât de liniştit. Nici un semn de război şi totuşi…

*

* *

Farurile maşinii îşi croiau drum printr-un întuneric dens, lipsit de orice sursă de lumină. În lipsa oricărui punct de reper, călătoria îi dădea lui Malko o senzaţie de ameţeală. Fasciculul luminos baleie câţiva soldaţi în ţinută de camuflaj şi maşina ţâşni cu toată viteza pe un pod imens, cu două benzi de circulaţie separate de linii de cale ferată.

— Trecem Dunărea, îl anunţă Saşa Ilici.

Podul de la Krnjanka era singurul care trecea peste fluviu, făcând legătura între Novi Sad şi Smederevo!

— Cum de nu l-au bombardat? întrebă Malko.

Saşa Ilici ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dacă l-ar fi distrus, am fi încurcat-o!

Peste câteva clipe, ajunseră pe malul sudic al Dunării. În sfârşit, câteva lumini! Poliţiştii opreau anumite maşini, dar le lăsau să treacă. După aceea, beznă totală.

În lumina farurilor, întunericul părea un zid compact, de parcă rulau într-un spaţiu virtual… Malko realiză că intrau în Belgrad. La viraje, farurile luminau imobile cufundate în obscuritate. Zări apoi un grup compact de oameni într-o staţie de tramvai. Nemişcaţi, înţepeniţi parcă, fură înghiţiţi imediat de întuneric. Cu toate acestea, de când intraseră în oraş, nu văzuseră nici autobuze, nici tramvaie.

— Transportul în comun e aproape inexistent seara, explică Saşa. Oamenii aşteaptă totuşi, sperând să nu se întoarcă pe jos acasă.

Brusc, Malko remarcă un alt lucru straniu: semafoarele nu mai funcţionau, de parcă s-ar fi aflat într-un oraş abandonat, întâlniră doar un taxi, care rula cu viteză. Malko încerca să se orienteze în acel oraş pe care îl cunoştea totuşi bine, dar avea senzaţia că se află într-un acvariu umplut cu cerneală neagră… Maşina străbătea o stradă în pantă. Realiză atunci că traversaseră Belgradul şi se îndreptau spre Sava, râul care separa oraşul vechi de Novi Beograd, cartierele cele mai noi. Distinse vag structura metalică a unui pod.

Mijind ochii, căută cu privirea luminile din Novi Beograd, pe care îl ştia plin de blocuri. Nimic, doar o întindere întunecată. Saşa coti la dreapta. Trecuseră râul. În stânga lor trebuia să fie

hotelul *Intercontinental.* Părea că se evaporase. Cerul se mai limpezise şi Malko distinse, undeva în stânga drumului, un turn imens neluminat, care semăna cu o construcţie de ficţiune.

— Este fostul sediu al partidului comunist iugoslav, spuse Saşa Ilici, acolo unde se afla postul de radio al doamnei Miloşevici. Totul a ars. Turnul a fost lovit de şapte rachete. *Hyatt* în stânga. Am ajuns.

Orbecăind şi agăţându-se de balustradă, Malko recunoscu în sfârşit intrarea hotelului. În interior era lumină! Înainte de a coborî, Saşa Ilici îi strecură în mână o hârtie.

— Acestea sunt numerele mele de telefon mobil, unul din Ungaria şi celălalt din Iugoslavia. Când luaţi legătura cu mine, spuneţi că aveţi nevoie de Gauloises blondes. Toată lumea ştie că fac trafic cu ţigări.

Malko avu un şoc intrând în holul puternic luminat, aşa cum îl cunoscuse cu trei ani în urmă. La recepţie îl aştepta un plic pe numele lui, împreună cu cheile unei maşini închiriate, un Opel Astra roşu. Saşa îi spuse că o putea găsi în parcarea exterioară. Fu cazat într-o cameră climatizată, la etajul şapte, ale cărei ferestre dădeau spre turnul distrus, un adevărat memento al pericolului. *Hyatt,* o adevărată oază de securitate în oraşul fără viaţă, avea generator de curent propriu, clienţii lui fiind ziarişti străini.

Malko rezistă tentaţiei de a rămâne în cameră. Scoase foaia de hârtie dată de Kevin Hunter şi vaporiză peste ea spuma de bărbierit, notând apoi cele câteva cuvinte: Richardo Lama, strada Sara Lazara 15, etajul doi.

Se uită pe hartă. Era în centru. Aruncă o privire la ceas: era zece. În vremurile normale, Belgradul ar fi fost plin de animaţie. Se asigură că avea la el bricheta Zippo, pe care era gravat blazonul lui şi coborî.

*

* *

Opelul roşu era în parcare, cu rezervorul plin. Peste câteva minute, Malko traversă din nou podul Bratsvo. Concentrându-se ajunse pe strada 7 iunie, parcă maşina şi îşi continuă drumul pe jos, ghidându-se cu greutate prin bezna adâncă. De abia peste douăzeci de minute reuşi să găsească imobilul. Aprinse bricheta, luminând panoul interfonului şi văzu două nume: R. Lama, cu caractere latine şi Branca Noukovici, cu caractere chirilice. Apăsă pe buton şi aşteptă aproape un minut până când o voce de

femeie spuse:

— Ce doriţi?

— Sunt un prieten al lui Richardo, zise imediat Malko în engleză.

Urmă o tăcere lungă, apoi vocea întrebă surprinsă:

— Richardo? Cine sunteţi? Ce căutaţi aici la o asemenea oră?

— Tocmai am sosit la Belgrad, explică Malko. Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunteţi Branca Noukovici?

— Da, eu sunt. Bine, urcaţi. La etajul doi.

Auzindu-şi numele, părea că se mai liniştise. Mecanismul uşii bâzâi şi Malko intră într-un mic hol. Nu exista automat de lumină, iar ascensorul era defect. Urcă pe scări, luminându-şi drumul cu bricheta. Ajunse la doi şi văzu o uşă deschisă. În spatele ei zări o încăpere luminată de lumânări. Simţi mai întâi mirosul unui parfum violent, apoi în lucirile tremurătoare apăru silueta unei femei înalte, o roşcată pieptănată cu breton şi îmbrăcată într-o rochie de mătase imprimată transparentă, prin care se distingeau sutienul şi slipul. Machiajul îndrăzneţ o făcea să semene cu o actriţă. Îi întinse lui Malko o mână încărcată cu inele şi spuse cu o voce spartă:

— Bună seara, eu sun Branca. Dumneavoastră?

— Malko Linge. Sunt austriac. Un vechi prieten al lui Richardo. Ce mai face?

Femeia îl privi cu un aer bizar.

— Nu ştiţi ce a păţit?

Malko nu avu timp să răspundă. Urletul modulat al unei sirene izbucni în apropiere. Branca Noukovici scoase un strigăt sugrumat.

— Dumnezeule! Avioanele! Veniţi repede.

Se răsuci pe călcâie şi se repezi în cealaltă cameră. Malko o urmă uluit. Peste tot văzu lumânări. În treacăt, femeia înşfăcă de pe un gheridon un crucifix enorm, apoi se lungi pe podea, lângă un televizor care funcţiona fără sonor şi o tavă pe care se aflau o sticlă şi nişte pahare. Cu spatele lipit de zid şi strângând crucifixul la piept, Branca Noukovici îi spuse pe un ton pierit:

— Puneţi-mi puţin rachiu, mi-e prea frică.

Malko îi umplu un pahar pe care ea îl goli dintr-o înghiţitură, închizând apoi ochii. La lumina lumânărilor, o privi cu atenţie. Bretonul, machiajul foarte pronunţat şi gura roşie îi dădeau un aer de actriţă. Rochia lungă îi descoperea coapsele până sus. Era plină de coliere, inele şi brăţări. Bizară, dar apetisantă. Fata

deschise ochii şi îl privi fix.

— Aţi venit să-l vedeţi pe Richardo?

— Da.

— E mort.

Capitolul III

Malko o fixă surprins pe Branca Noukovici, crezând că nu auzise bine. Strângând crucifixul la piept, fata privea stăruitor un portret de femeie agăţat pe perete. O explozie îndepărtată făcu să tremure geamurile pe care erau lipite benzi late de hârtie adezivă. Branca scoase un strigăt ascuţit.

— Dumnezeule! O să murim!

Bomba căzuse la câţiva kilometri distanţă. Malko încercă să ghicească ce obiectiv fusese lovit. Cu crucifixul într-o mână, Branca îi întinse paharul gol.

— Mai vreau!

Malko îi puse o porţie bună din rachiul gălbui şi ea goli paharul dintr-o înghiţitură, deşi alcoolul era extrem de tare.

— Explicaţi-mi, spuse el, Richardo a murit din cauza accidentului?

— Nu. Spitalul în care se afla a fost bombardat ieri din greşeală. Mai multe bombe au atins pavilionul. Toţi bolnavii şi o parte din personal au fost ucişi. Au scris toate ziarele…

Consternat, Malko nu scoase o vorbă. Era culmea! Un agent al MI6, ucis de bombele NATO. Ironia soartei… Branca Noukovici, cu privirea de nebună şi cu acel crucifix pe care îl strângea la piept, părea extrem de provocatoare. Cu siguranţă că agentul MI6 nu-i încredinţase ei secretele. Se agăţă de ultima speranţă.

— Aţi fost la spital să-i recuperaţi lucrurile?

— N-a mai rămas nimic de recuperat, spuse tristă tânăra. Totul a fost pulverizat. Duşan a fost şi el acolo. Pe el l-au lăsat să intre, dar nu mai rămăsese nimic din camera lui Richardo.

— E îngrozitor pentru dumneavoastră, remarcă Malko.

Branca Noukovici ridica fatalistă din umeri.

— Da, pentru că apartamentul e prea scump pentru mine. Nu voi putea să-l păstrez.

Pentru o îndrăgostită disperată, reacţia ei părea mai degrabă deplasată.

— Nu trăiaţi cu Richardo? întrebă Malko.

— Eram doar prieteni. Nu voia să se afle, dar acum că e mort, nu mai are importanţă. Mie îmi convenea. Sunt pictoriţă şi nu am prea mulţi bani. Proprietarii nu vor fi de acord să scadă chiria.

Normal, e foarte luxos, nu? Au adus mobilierul de la Paris, de la un mare decorator, Claude Dalie. Ador acest pat de modă veche, e foarte romantic. Mi-ar fi plăcut o legătură cu Richardo, dar n-a manifestat nici o intenţie…

Tăcu, suspină şi îşi mai puse puţin rachiu, apoi întrebă:

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Sunt ziarist.

Ea făcu o mutră dezgustată.

— Ah, da, aţi venit să vedeţi cum cad bombele peste sârbii cei răi. Toată lumea ne detestă…

— Eu nu! o asigură Malko, fără să precizeze că avea nişte amintiri plăcute de la Belgrad, chiar dacă era vorba despre o negresă americană, o croată şi o italiancă…

Branca nu răspunse şi îşi turnă o doză bună de rachiu, umplând un alt pahar pentru Malko. Alcoolul era aspru, ca o vodcă proastă, cu un gust de fructe şi extrem de tare. O explozie şi mai violentă cutremură geamurile. Branca gemu, strânse şi mai tare crucifixul şi îşi mai puse rachiu.

Furios, Malko era frământat de gânduri negre. Nimeni nu putea prevedea că Richard Lord avea să fie ucis de bombele engleze, dar cum avea să continuie ancheta? Mai rămânea Duşan Velaci, prietenul lui sârb, dar britanicul avea cu siguranţă şi alte „surse”. Cum să le afle? Poate că ar fi găsit nişte elemente ajutătoare în apartament. Pentru asta, trebuia să se împrietenească cu Branca Noukovici. Încă o surpriză: Malko se aştepta să găsească o amantă, nu o colocatară… De ce îşi complicase Richard Lord viaţa cu o fată ca ea? Tânăra se lungi brusc pe covor, fără să lase crucifixul din mână.

— Ce aţi păţit? întrebă Malko.

— Mă simt mai în siguranţă, murmură ea.

Ghemuită pe covorul chinezesc, cu crucifixul pe piept şi cu sticla de rachiu la îndemână, se chircea şi mai tare. Malko se ridică şi se duse la fereastră. Cerul era întunecat, în afara zonei de sud-vest, luminată de un incendiu puternic. Auzi o sirenă de pompieri. Belgradul, cufundat într-o beznă adâncă părea că se ghemuise şi el de frică aidoma lui Branca. Se întrebă unde se afla în acel moment Slobodan Miloşevici. Probabil sub câţiva metri de beton…

*

* *

Sticla de rachiu se golise şi Branca, întinsă în continuare pe

covor, părea moartă, în momentul în care urletul continuu al unei sirene sparse tăcerea. Ca o jucărie mecanică, Branca Noukovici sări în picioare şi strigă:

— S-a terminat! S-a terminat!

Ieşi din cameră făcând piruete ca un derviş, fluturându-şi rochia vaporoasă şi Malko o urmă, remarcând într-un colţ un superb papagal cocoţat pe o stinghie. Branca începu să danseze în jurul păsării, care bătu din aripi şi clănţăni din cioc, spunându-i lui Malko:

— Nu vă apropiaţi, e foarte rea, nu mă iubeşte decât pe mine.

Ea se apropie şi mai tare de pasăre, cu capul lăsat pe spate şi cu chipul ridicat spre papagal, schimbând o sărutare. Branca mângâie uşor cu limba ciocul care clănţănea de fericire. La un moment dat, Malko avu impresia că fata îşi strecurase limba printre maxilarele cornoase, încercând parcă să excite pasărea.

Scena era atât de senzuală încât simţi că se înfioară! Abandonând papagalul, Branca se îndreptă spre Malko aruncându-i-se râzând în braţe.

Era complet beată.

— Cred că ar trebui să vă las să dormiţi, îi sugeră Malko. E târziu. Ne vedem mâine.

Branca urlă ca o pisică înfuriată că i s-au luat puii.

— Nu! Mi-e frică să rămân singură. S-ar putea să se întoarcă. Uneori bombardează de trei ori pe noapte…

Părul îi căzuse în ochi, făcând-o să semene cu un terier. Înconjurându-i gâtul cu braţele, se lipi ca o ventuză de Malko… O ventuză călduţă şi cu forme ondulate. Îl privi cu un aer provocator şi îi spuse pe un ton mai potolit:

— Nu vreţi să rămâneţi?

Îşi lipise pântecul de trupul lui Malko, într-o invitaţie mută dar extrem de expresivă. Flirtul cu papagalul nu-i fusese de ajuns.

— Pentru că sunteţi ziarist, spuse ea brusc, aş putea să vă ajut. Cunosc tot Belgradul.

Malko se pregătea să-i mulţumească, dar buzele groase îi striviră gura, iar limba îmbibată de rachiu i se strecură printre dinţi. Branca mergea drept la ţintă. Se zbătură o clipă într-o îmbrăţişare furioasă, apoi ea se desprinse, spunându-i cu o voce cleioasă:

— Am chef să fac dragoste.

Într-o clipă, îşi dezbrăcă rochia de muselină, deschizând nasturii de parcă avea patruzeci de degete. Sutienul zbură şi el,

dezgolind sânii fermi cu sfârcuri aproape negre, aidoma unor obuze. Fu rândul slipului să dispară. Blăniţa dintre coapse era la fel de roşcată. Branca Noukovici era un produs biologic fără adaosuri chimice, hrănindu-se cu rachiu. Cu dexteritatea unui scamator, se agăţă de cămaşa lui Malko, apoi de celelalte veşminte, despuindu-l ca pe un iepure de blană. Dintr-un singur elan, căzu în genunchi pe covorul gros de lână şi cuprinse membrul bărbatului cu buzele roşii.

Era o femeie care ştia cum să vorbească bărbaţilor.

Malko închise ochii, savurând senzaţia delicioasă. Escapada lui la Belgrad lua o întorsătură neaşteptată.

Câteva minute lungi, liniştea nu fu tulburată decât de zgomotele umede ale felaţiei. Cu conştiinciozitatea unei eleve silitoare, sub privirile dezaprobatoare ale papagalului, Branca îi administră lui Malko un tratament regal. Se ridică dintr-o mişcare, chiar în momentul în care el era gata să ejaculeze, îi strânse sexul cu degetele şi îl împinse spre o canapea adâncă. Suspinând satisfăcută, îl încălecă şi se lăsă pătrunsă. Bombele îi treziseră libidoul.

— Ţine-mă bine, şopti ea.

O apucă de şale şi Branca începu o cavalcadă dezlănţuită, frecându-se de pântecul bărbatului cu o viteză halucinantă. Malko se aştepta să vadă sărind scântei… Cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu trăsăturile schimonosite, Branca avansa implacabil spre orgasm.

— Da! Da!

Scuturată ca de o descărcare electrică, juisă cu un nechezat de fericire şi se lăsă să cadă pe covor rămânând ghemuită, într-o atitudine impudică şi magnifică: fulgerată de rachiu şi de orgasm…

Nu schiţă nici un gest până când bărbatul se ridică şi se îmbrăcă. Adormise acolo unde se prăbuşise. Profitând de ocazie, Malko începu să scotocească apartamentul, explorându-l la lumina brichetei cu blazon. Dulapurile, sertarele, dar nu găsi mare lucru. Richard Lord era un profesionist; nu lăsa nimic la voia întâmplării. Se pregătea să renunţe când zări pe o masă nişte foi albe, alături de mai multe plicuri de corespondenţă deschise, ceea ce îl duse cu gândul la foaia primită de la şeful agenţiei CIA la Budapesta. Şi dacă Richard Lord folosea şi el acelaşi truc? Luă foile, le împături şi le puse în buzunarul sacoului, întorcându-se apoi în living. Branca Noukovici era acolo

unde o lăsase. Mâzgăli două vorbe, dându-i numărul camerei de la *Hyatt.* Şi ieşi închizând uşurel uşa.

Străzile erau la fel de întunecate ca înainte de bombardament. Ajunse la *Hyatt* într-un sfert de oră, dar nu întâlni mai mult de două maşini… Holul hotelului era pustiu, cu excepţia a doi paznici, care se arătară miraţi văzându-l venind atât de târziu. Unul dintre ei îl interpelă:

— Aţi fost să vedeţi bombardamentele? Unde au lovit?

— Nu, am fost la nişte prieteni, îl lămuri Malko.

Ajuns în cameră, despături foile de hârtie şi începu să pulverizeze peste prima dintre ele spuma de bărbierit.

Nici un rezultat.

Luă la rând foile, fără succes însă. Stocul de revelator începea să se epuizeze. Mai făcu totuşi o ultimă încercare şi simţi cum i se accelerează pulsul: pe hârtie apăruseră cifre şi litere!

*

* *

O listă cu nume, adrese şi telefoane. În unele cazuri era vorba doar de un prenume şi un număr de telefon. Micul capital secret al lui Richard Lord. În sinea lui, Malko îl binecuvântă pe agentul MI6 recent dispărut. Cel puţin îi lăsase un punct de plecare, pe care să-l valorifice cu precauţie.

Copie rapid numele şi numerele de telefon care începeau deja să se şteargă. Primul era un nume cu sonoritate musulmană: Jaqub Fikli. Locuia pe strada Brankova la numărul 72, în prelungirea podului Bratsvo. Mai notă câteva numere, apoi foaia redeveni albă.

Nu-i mai rămânea decât să meargă la culcare.

Era atât de încordat, în ciuda prestaţiei impecabile a lui Branca, încât adormi cu greu. Se trezi după patru ore de somn frământat. Belgradul strălucea în lumina soarelui. Viaţa părea normală: tramvaie verzui şi prăfuite, multe maşini, pietoni, autobuze. Doar turnul bombardat, de pe bulevardul Lenjinov, cu resturile contorsionate ale antenei, amintea că războiul nu era un joc video.

Pe foaia sa se etalau modest trei nume: Desa Dimitrievici, părintele Ratko Obradovici şi Saşa Ilici. Prea puţin pentru a-l ataca pe cel mai puternic om din Serbia. Se hotărî să nu mai piardă timpul şi formă numărul lui Desa Dimitrievici, cu toate că ceasul arăta doar opt. Răspunse robotul şi lăsă un mesaj. În momentul în care ieşea de sub duş, sună telefonul.

— Sunt Desa Dimitrievici, spuse o voce cântată. M-aţi căutat?

— Da, zise Malko. Sunt ziarist. Unul dintre prietenii mei mi-a dat numele dumneavoastră, spunând că sunteţi un ghid interpret foarte bun…

Urmă un râs amabil.

— Nu ştiu! Cine e prietenul dumneavoastră?

— Dieter Ruhe de la *Stern.* Eu lucrez pentru ziarul *Kurier* din Viena. Mă puteţi ajuta?

— Pentru câteva zile, cu siguranţă. Unde staţi?

— La *Hyatt.*

— Bine, ne putem vedea în hol peste o oră.

— Veniţi mai bine în camera mea: 627.

*

* *

Primul lucru pe care îl observă fură minunaţii ochi albaştri. Desa Dimitrievici părea la fel de rezervată pe cât era Branca Noukovici de exuberantă şi de provocatoare. Un tricou se mula pe sânii mici şi ascuţiţi, avea trăsături regulate, un surâs timid şi purta un jeans decolorat. Se aşeză ca pe ace, aruncându-i lui Malko priviri furişe. Acesta se hotărî să nu piardă timpul. Era puţin probabil ca încăperea să fie „sonorizată” dar prefera totuşi să nu rişte.

— Nu vreţi să bem o cafea la barul de jos? îi propuse el.

Vizibil uşurată, Desa acceptă. Era o femeie frumoasă şi fragilă, precaută şi vulnerabilă. Se întrebă de ce lucra pentru CIA, într-o ţară unde acest lucru o putea costa viaţa. Trebuia să anunţe la Budapesta moartea lui Richard Lord, pentru a afla dacă CIA dorea să-şi continuie misiunea.

Înainte de asta, îl sună pe Saşa. Telefonul mobil din Ungaria nu răspunse, dar reuşi să-l găsească în Iugoslavia.

— Puteţi veni până la mine? întrebă Malko. Nu mai am Gauloises blondes.

— Ne vedem în parcarea hotelului peste o jumătate de oră, îl anunţă Saşa.

Malko şi Desa coborâră. Cafeaua era delicioasă, iar restaurantul pustiu.

— M-a trimis Kevin Hunter, îi spuse el după ce ospătarul se îndepărtă.

Desa Dimitrievici surâse forţat, afişând o uşoară nelinişte.

— Mi-am închipuit. De ce aveţi nevoie de mine?

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Am nevoie de cineva care să

mă informeze asupra obiceiurilor lui Slobodan Miloşevici.

Tânăra clătină din cap.

— E foarte dificil. Nimeni nu îndrăzneşte nici măcar să vorbească despre asta. Nu iese în lume, nu vede pe nimeni şi îşi schimbă în permanenţă domiciliul. Este foarte bine protejat.

— Nu cunoaşteţi pe nimeni care să fie în legătură cu el?

— Nu, nu ştiu pe nimeni.

Părea înfricoşată.

— Numele de Duşan Velaci vă spune ceva?

Desa se încruntă.

— Desigur, este foarte cunoscut. A construit o groază de vile pentru cei din anturajul regimului. Câştigă mulţi bani, pentru că se ocupă şi de decorarea caselor. Tipii sunt foarte snobi, plătesc o avere pentru mobile aduse de la Paris. Înainte de război, Duşan avea o expoziţie de mobilă semnate de Claude Dalle şi Romeo. Toţi politrucii sunt morţi după ele. Ştie foarte multe lucruri despre Miloşevici, dar mă îndoiesc că vrea să vă ajute. Profită prea mult de pe urma sistemului. Îl cunoaşteţi?

— Nu, dar pot intra în legătură cu el.

— Nu se bucură de o prea bună reputaţie, remarcă tânăra. Se spune că a violat mai multe femei care i-au opus rezistenţă.

Văzând-o că trage cu ochiul la cartuşul de Gauloises blondes, Malko i-l întinse şi ea luă imediat un pachet, îl deschise şi îşi aprinse o ţigară, cuprinsă de o nelinişte vizibilă. Malko îi surâse liniştitor.

— De ce lucraţi pentru noi?

— Am nevoie de bani, spuse ea simplu. De nouă ani am o groază de probleme. Am terminat medicina, dar nu am reuşit să-mi deschid un cabinet. Trebuia să cer un împrumut, care nu este acordat decât celor care fac parte din partidul socialist sârb, partidul lui Miloşevici, sau din cel al doamnei Miloşevici, Iugoslavia Mare. Dacă aş fi lucrat într-un spital, banii mi-ar fi ajuns doar de mâncare, iar acolo, dacă nu faci parte din sistem, şansele de avansare sunt nule. Aşa că am acceptat să lucrez într-un laborator care colaborează cu americanii. Aşa m-au contactat prietenii dumneavoastră…

— Vorbiţi bine engleza…

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind palid. Dar câştig doar atât cât să am din ce trăi. Voiam să-mi cumpăr o maşină; locuiesc departe, la capătul cartierului Novi Beograd, iar transportul în comun funcţionează prost. Un Jugo la mâna a doua costă însă

zece mii de mărci.

— Sper să vă ajut să-i câştigaţi, spuse Malko.

Desa Dimitrievici îl privi înfricoşată şi spuse repede:

— Vreau patru sute de mărci pe zi şi nu accept nimic periculos…

— Ce aţi făcut până acum?

— Oh, nu mare lucru, recunoscu ea îmbufnată. Am tradus ziare, am dat informaţii despre climatul politic şi despre zvonuri. Unul dintre prietenii mei se ocupă de o publicaţie, el îmi furnizează informaţiile.

Malko îl blestemă în sinea lui pe Kevin Hunter. Informatoarea lucra fără acoperire… Devenea promiţător. Aruncă o privire discretă la ceasul Breitling Crosswind.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în parcare, spuse el. Mă întorc.

Saşa Ilici îl aştepta fumând o ţigară lângă frumosul Polo alb. Când îl văzu pe Malko, luă din maşină un cartuş de Gauloises blondes şi i-l întinse cu un gest ostentativ.

— A apărut vreo problemă?

— Da, mărturisi Malko.

Îi explică rapid ce mesaj voia să transmită. Richard Lord era mort şi nu vedea cum putea să-şi continuie misiunea.

— Plec imediat la Budapesta să aduc nişte japonezi, spuse Saşa. Mă întorc mâine dimineaţă. Între timp, voi lua legătura cu domnul Hunter şi vă sun ca să vă spun că am ţigările.

Plecă în grabă şi Malko se întoarse la Desa.

— Oficial, fac un reportaj pentru *Kurier,* explică el. În acest scop, vreau să discut cu un negustor musulman.

— Cunoaşteţi pe cineva?

— Da, pe Jaqub Fikli. Locuieşte pe strada Brankova la numărul 72 şi sunt sigur că nu vorbeşte engleza…

Desa Dimitrievici se ridică.

— Bine, să mergem. Aveţi maşină?

Chipul i se lumină.

— Mă lăsaţi să conduc? Am carnet dar nu am avut ocazia să exersez…

— Vă promit, zise Malko, gata să facă orice pentru a-i obţine colaborarea.

De când sosise, în ajun, nu avusese parte decât de decepţii. Desa Dimitrievici nu era informatorul ideal pentru o asemenea misiune, ştia asta.

Strada Brankova era continuarea directă a podului Bratsvo, urcând spre tunelul săpat pe sub Terazije. În inima unui vechi cartier popular construit deasupra unei pieţe. Pentru prima oară, Malko remarcă prezenţa afişelor gen „ţintă”. Cercurile concentrice erau peste tot: pe tricouri, pe ziduri, pe insigne. Un alt lucru indicând o situaţie anormală: din cauza bombardamentelor, vitrinele erau acoperite cu benzi adezive de hârtie maronie. Coborând din Opelul Astra, Malko privi imobilul de vizavi. La numărul 72 se afla o patiserie orientală. El şi Desa traversară şi intrară în dugheană. Avea o tejghea lungă iar ospătăriţele erau toate tinere. Desa se adresă uneia dintre ele.

— Patronul e acolo, spuse ea.

Un tânăr cu chipul brăzdat stătea într-un colţ, sub un încălzitor de apă şi ospătăriţele îi aduceau notele de plată.

— Întrebaţi-l dacă se numeşte Jaqub Fikli, îi ceru Malko lui Desa.

Ea făcu întocmai şi Malko ghici parţial răspunsul.

— Jaqub Fikli este tatăl lui, traduse tânăra.

— Unde se află?

De această dată, dialogul fu mai lung. Tânărul părea reticent, pronunţând fraze interminabile şi aruncându-i priviri neliniştite lui Malko. Desa traduse pe scurt:

— Spune că tatăl lui a fost arestat de poliţie. Nu ştie de ce, poate din cauza bombardamentelor. Cu toate acestea, oamenii nu se poartă prea urât cu ei. Când au început bombardamentele, le-au fost sparte doar vitrinele. Tatăl lui a dispărut însă de aproape trei săptămâni şi poliţia pretinde că nu ştie nimic de el. Nu e ceva neobişnuit... aşa că preferă să nu stea de vorbă cu străinii.

Malko avu senzaţia că îl cuprinde un frig de moarte. Era mai rău decât îşi imaginase! Ducându-se la informatorul lui Richard Lord, căzuse în capcană. O cursă mortală, din care era prea târziu să poată ieşi. Se întoarse, contemplând mulţimea animată şi zgomotoasă de pe strada Brankova. Unde se ascundeau, agenţii RDB care *trebuiau* să supravegheze dugheana? În fiecare moment se aştepta să-i vadă apărând. O maşină se opri în faţa patiseriei şi Malko, blestemându-şi imprudenţa, se gândi că veniseră după el.

Capitolul IV

În timp ce Desa încheia conversaţia cu fiul lui Jaqub Fikli, Malko privea înţepenit maşina albă care oprise în faţa patiseriei orientale. Un bărbat înalt, cu ţeasta rasă şi îmbrăcat într-o salopetă albastră, coborî din Jugo şi se îndreptă spre pasajul subteran unde negustorii ţigani, înşiraţi ca mărgelele pe aţă, aşteptau clienţii... Încordarea îi scăzu brusc, dar rămânea un lucru de necontestat: informatorul lui Richard Lord fusese arestat, iar asta îl neliniştea cel mai tare, chiar dacă era vorba de o coincidenţă.

Vizitele lui Malko la apartamentul britanicului, apoi la patiseria orientală, erau de ajuns pentru a-i alerta pe cei de la RDB.

— Ce facem? întrebă Desa, după ce ieşiră din dugheană.

— Ştiţi unde locuieşte Miloşevici?

Fata surâse ironic.

— *Nimeni* nu ştie. Are mai multe rezidenţe în cartierul Dedinje. Una dintre ele a fost bombardată, fosta casă a lui Tito. O alta, particulară, se află pe o stradă vecină, numai că poliţiştii mişună peste tot. Nu trebuie să zăboveşti prea mult acolo şi mai întâi trebuie să treci pe la centrul de presă al armatei ca să te înregistrezi ca ziarist.

— Să mergem! zise Malko, hotărât să-şi creeze acoperirea de care avea nevoie. După aceea, ne vom duce la Dedinje.

*

* *

Înarmat cu o legitimaţie de presă tricoloră, Malko îşi recuperă Opelul din parcarea situată în piaţa Republicii.

— Vorbiţi-mi despre Miloşevici, îi ceru el lui Desa, în timp ce se îndreptau spre Dedinje.

— Este un om foarte ascuns! Are doar doi sau trei consilieri cu care se vede în fiecare zi. Uneori lucrează la „Casa Albă”, o rezidenţă oficială înconjurată de un parc mare, de care nici măcar nu te poţi apropia. Nu-şi primeşte vizitatorii niciodată de două ori în acelaşi loc. Nu acordă niciodată interviuri. Când vreun ziarist de la Tanjug sau o echipă de la televiziune îl solicită, sunt anunţaţi în ultimul moment şi o maşină de la RDB vine să-i aducă. Nu ştiu nici măcar încotro sunt duşi...

— E paranoic…

Desa Dimitrievici îşi strâmbă gura frumoasă.

— Nu, e prudent. Ştie că mulţi îi vor moartea. Nu are nici un fel de viaţă publică, se întâlneşte doar cu soţia lui Mirjana, de care e foarte apropiat. RDB-ul formează un cerc de nepătruns în jurul lui. Vă daţi seama, nu primeşte niciodată doi vizitatori în acelaşi timp!

Ajunseseră la capătul bulevardului Mira. Malko se gândi la Richard Lord.

— Unde se află spitalul Dragisa Misovici? întrebă el. Acela care a fost bombardat.

— Aici, pe dreapta. Cotiţi pe strada Marinovica. Spitalul este împărţit în două, de o parte şi de cealaltă a bulevardului.

În spatele vegetaţiei răscolite a unui parc, Malko zări o clădire lungă complet distrusă, făcută literalmente zob. În mijlocul dărâmăturilor se vedeau paturi strivite şi bucăţi întregi de zid şi săli de baie. Acolo îşi găsise moartea Richard Lord.

— Sunt obiective militare în jur? întrebă Malko.

Desa Dimitrievici clătină din cap.

— Nu, nimic în afara acestei benzinării.

O modestă staţie service, ţintă nesemnificativă pentru bombardierele NATO. În rest, numai vegetaţie. Bizar. Se întoarseră în mica piaţă şi Desa spuse:

— Acolo e strada Uzicka.

Destul de îngustă, strada era mărginită de ambasade şi de vile înstărite. Din doi în doi metri, poliţişti sau soldaţi, scrutau bănuitori maşinile.

— Unde se află casa bombardată?

— Nu ştiu, mărturisi tânăra.

Întrebaţi-l pe unul dintre poliţiştii care stau de pază.

Se opri în faţa ambasadei Turciei şi fata coborî geamul spunând ceva în sârbă. Poliţistul răspunse grăbit, făcând un gest elocvent. Desa explică înfricoşată:

— Mi-a spus că nu ne priveşte şi că trebuie să plecăm imediat.

Pe când coborau strada, o maşină alb-albastră a miliţiei ieşi dintr-un gang şi porni în urmărirea lor. Desa tresări, pălind brusc.

— Ne urmăresc!

— N-am făcut nimic rău, obiectă Malko.

— Într-o ţară normală nu, dar suntem la Belgrad. Nimeni nu vine niciodată în acest cartier.

Adevărat, nu erau nici pietoni, nici maşini, doar poliţişti, în faţa

zidurilor oarbe. Malko ajunse într-un sens giratoriu umbrit de copaci falnici şi o luă pe o stradă paralelă cu Uzicka.

— Nu pe acolo! tresări Desa. E Tolstdjeva, acolo unde se află locuinţa particulară a lui Miloşevici, în vecinătatea ambasadorului Statelor Unite, la numărul 33.

Malko îşi urmă totuşi drumul, urcând încet panta străzii care părea aidoma celeilalte, având în continuare maşina miliţiei în spate. Aceleaşi vile luxoase, aceiaşi poliţişti ostili. La numărul 33 rămăsese în picioare doar un zid cafeniu, lung de cincizeci de metri. În momentul în care Malko încetini, maşina Miliţiei declanşă sirena, îi depăşi şi îi blocă.

— Dumnezeule! suspină Desa.

Era cadaverică la faţă. Doi poliţişti examinară maşina, cerură actele, apoi îi întrebară de ce se aflau acolo. Desa explică situaţia şi Malko flutură legitimaţia tricoloră nou-nouţă, dar poliţistul nu se arătă impresionat.

— Ne-a ordonat să plecăm imediat, traduse Desa. Nimeni nu are dreptul să vină aici, e o zonă protejată.

— Întrebaţi-l dacă îl zăreşte din când în când pe Miloşevici.

Desa îl fulgeră cu privirea azurie.

— Nu!

Poliţiştii îi urmăriră încă puţin. Coborând pe bulevardul Mira, Malko realiză că i se încredinţase o misiune imposibilă, iar ca bonus, avea pe cap un informator mort de frică.

Cu toate acestea, nu avea de ales!

— Ce e cu această „Casă Albă”? insistă el.

— Se află mai departe, dar nu puteţi vedea nimic.

— Să mergem totuşi.

Făcură cale întoarsă, îndreptându-se spre acea parte a Belgradului care semăna cu un parc. La cotitura unei alei, Malko descoperi un grilaj enorm încadrat de două gherete goale.

— Acolo este, îi spuse Desa.

Drumul se bifurca şi ei o luară spre stânga, pe o stradă coborând în pantă abruptă pe lângă zidul proprietăţii având mai multe zeci de hectare. Descoperi o a doua intrare undeva mai jos, păzită de nişte soldaţi care căscau gura. Păreau mai destinşi decât poliţiştii. Malko o convinse pe Desa să le pună câteva întrebări. Se pare că fusta scurtă a fetei îi făcu mai maleabili, căci aceasta se întoarse înseninată.

— Miloşevici nu a mai venit aici de destul timp, îl anunţă ea. Au dispărut până şi gărzile.

— Atunci unde se duce?

— Nu ştiu nimic. Sunt destule locuri în Belgrad şi prin împrejurimi. Se foloseşte de cazematele lui Tito. Sunt peste tot. V-am spus eu.

— Bine. Ne întoarcem la hotel, conchise Malko, uşor descurajat.

Descoperise că misiunea lui era să vâneze o fantomă de negăsit, într-un stat poliţienesc asemănător cu China sau cu Cuba, unde totul era sub controlul serviciilor de securitate. Şansele de a fi reperat erau deci foarte mari.

Chiar dacă Richard Lord scăpase neobservat, lucru de care se îndoia, vizita la patiseria lui Jaqub Fikli atrăsese probabil atenţia asupra lui. Începând din acel moment, cu cât pleca mai repede din Iugoslavia, cu atât era mai bine. Mai ales că fără ajutorul lui Richard Lord nu se simţea în stare să-şi îndeplinească misiunea.

Nu avea decât să numere orele până la întoarcerea lui Saşa Ilici, prevăzută pentru a doua zi.

— Am o idee, sugeră Desa, vrând să se reabiliteze. Se spune că Miloşevici se refugiază frecvent într-o proprietate echipată cu un adăpost antiatomic. Aflată în aproprierea satului Dovanovici, pe autostrada spre Zagreb. Vreţi să mergem acolo?

— De ce nu?

Desa îl privi cu un aer aproape implorator.

— Aş vrea să vă mai cer o favoare.

— Ce anume?

— Acolo, unde nu e aproape nimeni, aş vrea să conduc maşina.

Era culmea. Informatoarei nu-i păsa de Miloşevici, voia doar să-şi perfecţioneze stilul de şofat! Resemnat şi fără să-şi mai facă iluzii asupra utilităţii acestui drum, Malko oftă.

— De acord, dar mai întâi mergem la masă. Proprietatea nu-şi ia zborul.

*

* *

Cramponându-se de portieră, Malko se întrebă dacă avea să se mai întoarcă viu la Belgrad. Modul în care conducea Desa Dimitrievici era absolut îngrozitor! Demaraje care lăsau jumătate din cauciucuri pe şosea şi o vizibilă predilecţie pentru mersul în zig-zag. Celelalte maşini îi depăşeau într-un concert de claxoane furioase. Totul în jur era un amestec de frâne brutale, motoare calate şi un adevărat iad pe pământ. Cu toate acestea, Desa era

în al nouălea cer!

Malko încercă să-şi schimbe starea sufletească privind peisajul plat ca în palmă. Ieşiseră din Belgrad de douăzeci de minute şi rulau pe autostrada spre Zagreb. În sfârşit, zăriră panoul care anunţa localitatea Dovanovici! De bine de rău, Desa reuşi să iasă de pe autostradă şi opri la intrarea într-un sat. Fata profită şi întrebă un ţăran, întorcându-se apoi radioasă.

— E acolo, la capătul drumului. Aci ne e mai uşor, nu sunt maşini.

Avea dreptate: nici urmă de maşini, doar vaci… Drumul îngust de pământ mergea de-a lungul autostrăzii. După trei kilometri peisajul rămase neschimbat. La stânga autostrada, la dreapta câmpurile. Drumul cotea în unghi drept, înfundându-se într-o pădurice aflată cam la un kilometru distanţă.

— Ţăranul şi-a bătut joc de tine! spuse Malko.

Cu dinţii încleştaţi, concentrându-se asupra volanului, Desa îşi continua drumul. Acesta părea să se termine într-o fundătură la marginea pădurii. Brusc, Malko zări în mijlocul perdelei de arbori o siluetă în uniformă: un soldat păzea o poartă rustică. Ajunseseră în sfârşit la rezidenţa-buncăr a lui Slobodan Miloşevici şi se îndreptau pur şi simplu spre ea!

— Încetiniţi! o sfătui Malko. Ar fi mai bine să ne întoarcem. Desa Dimitrievici dădu din cap dar nu încetini. Soldatul privea stupefiat maşina apropiindu-se. Desa găsi în sfârşit pedala de frână.

— Ne întoarcem! spuse ea plină de mândrie.

Malko începu să se teamă de ce era mai rău… De altfel, maşina îşi continua nestingherită drumul. Desa confundase frâna cu ambreiajul. Malko îl văzu pe soldat luându-şi arma de la umăr. Îi aşteptau gloanţele! Era culmea.

— Opriţi-vă! Dumnezeule, strigă el.

Vrând să apuce cheia de contact, lovi volanul, făcând maşina să valseze. Soldatul făcu un salt în lături ca să nu fie strivit şi Astra se năpusti în şanţ, cu motorul calat definitiv! Malko se întoarse. Cu un aer furios, soldatul se îndrepta spre ei, cu Kalaşnikovul în poziţie de tragere.

*

* *

Ieşind din maşină, lui Desa îi veni în sfârşit o idee fericită. Se răsuci cu faţa spre soldat. Fusta îi dezgolea aproape în întregime coapsele. Militarul se opri brusc, încercând în van să-şi

dezlipească privirile de pe chilotul fetei. Părea că se calmase dintr-o dată. Desa îşi aranjă fusta şi se adresă pe un ton timid santinelei. Uşor, uşor, chipul acestuia se destinse, apoi Malko îl văzu izbucnind în râs. Desa se întoarse spre Malko, având o licărire amuzantă în privire.

— I-am explicat că învăţ să conduc şi că am venit aici pentru că nu e nici ţipenie. Dumneavoastră sunteţi şeful meu şi v-aţi înfuriat…

Totul în regulă, numai că maşina ajunsese în şanţ… Gentil, soldatul lăsă arma şi îl ajută pe Malko să iasă. La plecare, Malko îi lăsă două pachete de Gauloises blondes. De abia se îndepărtară, că Desa îl anunţă, fremătând de bucurie.

— Mi-a spus că într-adevăr e proprietatea lui Tito. La subsol se află un buncăr imens. Miloşevici vine din când în când, dar nu anunţă niciodată dinainte…

Malko încerca să se convingă că nu pierduse timpul de pomană. Desa fluiera, încântată că avusese ocazia să conducă. În orice caz, nu stârniseră bănuieli…

*

* *

Un mesaj îi fusese strecurat pe sub uşă: sunaţi la 637149. Malko tresări: era numărul lui Richard Lord… Vocea aspră a lui Branca Noukovici îi dădu fiori pe şira spinării.

— Aseară m-aţi părăsit, zise ea. N-a fost frumos.

— Dormeaţi, se apără Malko.

— Mi-a fost atât de frică! suspină ea. Urăsc bombardamentele. Azi dimineaţă am vorbit cu Duşan Velaci despre dumneavoastră. Ne-a invitat să luăm masa la *Writer's Club,* pe strada Francuska. Pe la zece jumătate. Aţi putea veni să mă luaţi de acasă? Nu-mi place să merg pe întuneric.

— Cu plăcere. Pe curând.

Neavând nimic mai bun de făcut, deschise televizorul urmărind canalul CNN care nu vorbea decât de Kosovo şi de bombardamentele NATO. Aţipi la o dezbatere între doi experţi docţi şi extrem de corecţi, care se străduiau să nu fie de aceeaşi părere. Telefonul îl făcu să tresară.

— Eu sunt, spuse Saşa Ilici, am avut noroc, totul a mers foarte repede. V-am adus ţigările. Sunt în hol.

Malko se uită la ceas: zece şi zece!

Saşa îl aştepta aşezat pe un fotoliu în faţa recepţiei. Îi întinse ostentativ un cartuş de Gauloises blondes.

— Aveţi ceva înăuntru, spuse el surâzând complice. Sunt frânt, mă duc la culcare. Dacă aveţi nevoie de mine, ne vedem mâine.

Malko urcă în cameră şi smulse celofanul cartuşului. În interior descoperi o foaie albă de hârtie strecurată deasupra pachetelor. O despături şi o acoperi cu spumă de bărbierit, dând la iveală un text. Kevin Hunter îşi dăduse osteneala să scrie de mână: „Noi şi verii noştri ţinem să vă ocupaţi de dosar, în ciuda elementelor nou apărute. Este vorba despre o prioritate absolută.”

Malko privi gânditor textul care dispărea văzând cu ochii. Din precauţie, arse apoi hârtia. Ca de obicei, aşteptau de la el să facă minuni. Dispunea de prea puţine elemente ca să continuie. După ce aflase ce păţise Jaqub Fikli, contactarea unui alt informator însemna un pericol imens. A lua legătura la întâmplare cu celelalte persoane de pe lista moştenită de la agentul britanic era aproape la fel de periculos.

Desa Dimitrievici, moartă de frică, nu-i era de prea mare ajutor. Branca, îndrăgostită de papagal şi mai puţin. Mai rămânea Duşan Velaci, cel cu care urma să cineze. Poate că el ghidase fără să vrea bombardamentele NATO asupra reşedinţei de pe strada Uzicka. Ajungând la podul Bratsvo, Malko se cufundă în întunericul care domnea pe străzi. Parcă Opelul şi îşi continuă drumul pe jos, luminând drumul cu lanterna. Belgradul semăna cu un tunel. La un moment dat zări o licărire într-o piaţetă unde toate cafenelele erau închise. Un bărbat citea ziarul la lumina vitrinei magazinului Versace, stranie insulă strălucitoare într-o mare de întuneric!

Se întoarse, încercând să vadă dacă nu era urmărit şi avu impresia că priveşte o perdea de catifea neagră.

Tot personalul RDB putea să fie pe urmele lui şi el să nu-şi dea seama. N-avea nici un motiv să se simtă liniştit.

Capitolul V

Fără lanterna Maglite, Malko nu s-ar fi descurcat pe trotuarele desfundate ale străzii Francuska, întunecată ca o sticlă cu cerneală. Bianca Noukovici, îmbrăcată într-o rochie lungă de muselină imprimată, tropăia mărunt pe loc de nerăbdare. Ajunseră la *Writer's Club,* unul din rarele restaurante deschise în timpul bombardamentelor. Aproape toate mesele din grădină erau ocupate: ziarişti, intelectuali, burghezia avută din Belgrad. Masa costa cât salariul pe o lună al unui belgrădean mediu... Epuizată de mersul pe jos, Branca se prăbuşi pe un scaun şi îi comandă ospătarului un coniac. Lumânările aşezate pe fiecare masă creau o atmosferă romantică şi luxoasă, în contrast cu tenebrele oraşului.

— Am ajuns primii, remarcă Malko.

Era unsprezece fără un sfert. Ospătarul aduse ceremonios o sticlă de coniac Otard XO şi umplu un pahar balon pentru Branca. Aceasta nu-l lăsă să se încălzească.

— Oricum, e altceva decât rachiul! suspină ea după ce golise paharul dintr-o înghiţitură.

Prudent, ospătarul lăsă sticla pe masă. Branca îşi aranja bretonul şi îşi refăcu puţin machiajul, spunând la un moment dat:

— Uite-l.

Malko ridică privirea şi zări intrând în grădină un bărbat cărunt, tuns perie, cu umeri largi, îmbrăcat într-un tricou strâmt cu mâneci lungi. Purta un pantalon şifonat şi în mână ţinea un telefon celular. Era escortat de o creatură care tăia răsuflarea. O brunetă de un metru optzeci, cu o mutră de parşivă şi cu buze groase răsfrânte într-un rictus dispreţuitor. Un tricou alb îi reliefa sânii iar fusta mini neagră se mula pe şoldurile obraznice. Pantofii cu tocuri înalte o făceau să-şi depăşească partenerul cu un cap.

Perechea se îndreptă spre ei.

— Bună seara! spuse nou-venitul.

Velaci îi strânse mâna lui Malko, o sărută pe Branka şi îşi prezentă partenera, care se numea Verica, în timp ce aceasta se aşeză afişând un surâs distant şi mestecând gumă. Îşi încrucişă picioarele în aşa fel încât Malko putea vedea triunghiul negru al

slipului.

Mestecând în continuare, aruncă o privire bovină în jur.

Duşan atacă imediat sticla de Otard XO, întrebându-l apoi pe Malko:

— Sunteţi prieten cu Ricardo?

— Da. Îngrozitor, ce i s-a putut întâmpla.

— Ţineam la Ricardo, spuse gânditor Duşan Velaci, Am ieşit de multe ori împreună. Eu dorm foarte puţin, patru, cinci ore pe noapte. În rest petrec şi fac dragoste, adaugă el, făcând vulgar cu ochiul.

Malko nu insistă. Vorbiseră în engleză, iar Verica nu ştia o boabă. Cu torsul drept şi cu picioarele încrucişate, scruta asistenţa cu o privire absentă.

— Unde e Ivana? întrebă perfidă Branca..

Duşan Velaci făcu o mutră dezgustată.

— E la ciclu.

Gentleman până în vârful unghiilor… Comandă pentru toată lumea pate de ficat, miel fript şi Vranac, un vin roşu greu şi întunecat ca sângele. Cu capul plecat, vorbea puţin, mulţumindu-se să frământe coapsa lui Verica. Aceasta părea să nu bage de seamă… Fata îşi mişcă picioarele, ridicând şi mai tare fusta şi îl apostrofă pe Duşan Velaci:

— Mergem la ţigani astă seară? Am chef să dansez…

Sârbul se aplecă şi îi ridică încă puţin fusta:

— Iar eu am chef să te am, zise el. Mergem la ţigani *după.*

— Se face prea târziu, protestă Verica. Nu vreau să ajung târziu acasă, mi-e frică.

Duşan Velaci ridică din umeri.

— Nu ai decât să rămâi cu mine, conchise el. Putem să facem dragoste până la şase dimineaţa.

Celularul de pe masă sună şi Duşan începu o conversaţie care îl binedispuse vizibil.

— Un prieten mi-a spus că are un elicopter şi benzină. Vrea să-l însoţesc la vânătoare de *shiptari…*

Cu alte cuvinte, de albanezi…

— Aveţi un prieten bine situat, remarcă Malko. Nu sunt prea multe elicoptere în Serbia în acest moment. Glumea?

Duşan Velaci îşi puse o porţie uriaşă de Otard XO.

— Nu, nu, dar nu pot să merg cu el. Mâine trebuie să fiu la Novi Sad.

Din tonul lui nu se putea deduce dacă glumea sau nu… În

orice caz, Richard Lord îşi alegea bine prietenii. Cele două fete dispărură la toaletă, de unde se întoarseră şi mai machiate. În momentul în care Malko gustă din pateul de ficat, sirenele se declanşară şi Branca scoase un urlet.

— S-au întors!

Duşan Velaci nu schiţă nici un gest, strângând paharul de coniac în mâinile mari.

— Înseamnă că trebuie să plecăm în curând, nu, Verica?

Acesta surâse bovin, aruncându-i o ocheadă lungă lui Malko şi încrucişându-şi din nou picioarele… Sirenele tăcuseră dar cele două femei nu se mai atingeau de mâncare. Duşan însă mesteca fără grabă…

O explozie destul de apropiată sparse tăcerea.

— A lovit undeva spre Strazevica, probabil cazarma, remarcă placid Duşan Velaci.

Malko profită de ocazie.

— Şi Miloşevici? Ce face în timpul bombardamentelor?

— Are destule locuri unde să se adăpostească, zise sârbul. Prietenul meu, cel care m-a invitat la vânătoare de *shiptari,* mi-a spus că deseori doarme la ultimul etaj al Spitalului Academiei Militare. NATO nu loveşte spitalele.

— Bine, dar Ricardo?

Duşan Velaci ridică din umerii puternici.

— S-a întâmplat o singură dată. Nimeni nu înţelege de ce.

O nouă explozie. Restaurantul se golea în grabă. Branca îl trase pe Malko de mânecă.

— Să mergem acasă. Mi-e frică!

— Nu trebuie să te temi, zice pe un ton de reproş Duşan Velaci. Sârbii sunt invincibili… Să bem pentru victorie.

Strigă ospătarul şi îi comandă o sticlă de Taittinger… Cele două fete fură nevoite să bea până la ultima picătură, încurajate de Malko.

În sfârşit, Duşan Velaci semnă nota de plată şi se ridică, ţinând-o pe Verica pe după talie. Malko o găsi cu adevărat superbă. Avea crupa ridicată, sânii aroganţi şi expresia unei adevărate târfe. Când se despărţiră, îi aruncă lui Malko o privire elocventă…

— N-ar trebui să vă întoarceţi la Novi Beograd, îi sugeră Duşan Velaci lui Malko. S-ar putea să arunce podurile în aer astă seară…

Exploziile, mai apropiate sau mai depărtate, continuau.

— Îmi asum riscul, spuse Malko.

Nu avea chef să petreacă o noapte de isterie în compania lui Branca… Trăgând-o după el pe pictoriţă pe străzile întunecate şi pustii, o duse acasă, la Sara Lazara.

Branca nu avea decât un gând: să se refugieze lângă crucifix. Îi spuse totuşi lui Malko atunci când se despărţiră:

— Vă place Verica?

— E frumoasă, zise Malko fără să se compromită.

— Avea chef să se culce cu dumneavoastră. Mi-a spus când ne-am dus să ne aranjăm machiajul. Ciao!

Malko ajunse la maşină, frământându-şi mintea cum să exploateze informaţia primită de la Duşan Velaci despre Slobodan Miloşevici.

*

* *

Desa îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, fumând nervoasă ca de obicei. Cartuşul de Gauloises blondes nu avea să ţină prea mult. Bombardamentele puneau nervii tuturor la încercare…

— Ceea ce căutaţi este prea periculos, conchise ea. Spitalul militar este foarte bine păzit, nu puteţi nici măcar intra acolo. S-ar putea ca Miloşevici să doarmă acolo câteodată, dar nu vreau să mă amestec.

Terminaseră dejunul la *Verdi,* un restaurant italian în vogă, aflat în centrul Belgradului, la capătul unei galerii care ducea la Terazije. Malko nu se lăsă descurajat. Găsise în sfârşit o pistă.

— Desa, insistă el, am nevoie doar să mă puneţi în legătură cu *cineva* care lucrează la Spitalul Militar. Spuneţi-i că e vorba de un reportaj. După aceea, *eu* îi voi pune întrebările reale, precizând că nu sunteţi la curent cu nimic…

Informatoarea reflectă îndelung, având în faţă o ceaşcă de cafea espresso. Ridică ochii albaştri spre Malko. Avea trăsăturile crispate iar privirea îi era ezitantă.

— De acord! spuse ea. Sunt gata să vă ajut, cu o singură condiţie.

— Să vă las să conduceţi maşina?

Desa nu gustă gluma.

— Nu, vreau o maşină. De ocazie, adăugă ea imediat. Costă cam zece mii de mărci. Altfel, n-aş reuşi niciodată să am bani să o plătesc.

Era patetică. Malko nu ezită nici o clipă.

— Fără probleme, afirmă el. Cu cine vreţi să mă puneţi în legătură?

— Nu sunt încă sigură, dar am o idee. Rămân aici, nu vreau să fim văzuţi împreună în anumite locuri. Când aflu ceva, vă caut.

Se despărţiră în faţa hotelului *Moskwa* şi Malko o văzu urcându-se într-un taxi.

*

* *

Desa Dimitrievici îi telefona la ora şase.

— Am găsit un restaurant pentru astă seară, îl anunţă ea, se numeşte *Bevanda.* Au un peşte foarte bun. Cei de la hotel vă vor explica unde se află.

Malko nu puse nici o întrebare, sigur că Desa găsise ce căuta.

— Prietenul meu Milan Simovici, îi spuse Desa, când se întâlniră la *Bevanda.* Am studiat împreună. Cred că vă poate ajuta.

Milan Simovici îi întinse lui Malko o mână enormă. Era spătos, ras în cap şi cu un nas proeminent, semănând a luptător mai degrabă decât a medic. Cu toate acestea în ochii de un albastru spălăcit stăruia o expresie de câine bătut.

Restaurantul *Bevanda,* aflat la capătul unei străduţe paralele cu bulevardul Revoluţiei, era aproape pustiu: locul ideal pentru o întâlnire discretă.

Ospătarul aduse o doradă imensă şi de îndată ce fu servit, Milan Simovici se aruncă asupra peştelui ca un înfometat. În ciuda aparenţei fizice impresionante, părea un om înfrânt.

— Sunteţi medic? întrebă Malko.

Milan Simovici îi aruncă o privire plină de amărăciune.

— Eram. Când mi-am terminat studiile, am vrut să-mi deschid un cabinet privat, dar trebuia să iau bani cu împrumut. Cei de la bancă m-au întrebat dacă fac parte din YUL sau din SPS şi pentru că nu făceam parte, mi-au spus că studierea dosarului va dura foarte, foarte mult… M-am angajat la un spital de stat, cu un salariu de mizerie, dar trebuia să trăiesc. Aveam deja treizeci de ani. Eram furios şi am militat în opoziţie, cu Vuk Draşkovici. Au fost revolte, manifestaţii. În naivitatea mea, credeam că au să-l dea jos pe Miloşevici, dar era prea puternic. L-a debarcat pe Draşkovici şi s-a răzbunat. Într-o zi, cei de la RDB m-au arestat şi m-au bătut timp de trei zile. Când m-au eliberat, m-au avertizat. „Dacă o iei de la capăt, te vom ucide…”. Am fugit în Franţa câteva săptămâni, ca să-mi vindec rănile. Când m-am întors…

Se întrerupse, lăsându-l pe ospătar să servească. Părea că nu mai mâncase de săptămâni bune. Simţind privirea lui Malko, se scuză cu un surâs:

— De mult n-am mai fost la restaurant. E prea scump.

Desa, plecă privirile, jenată.

— Şi apoi? întrebă Malko. Ce s-a întâmplat?

— Când m-am întors din Franţa, proprietăreasa m-a anunţat că m-a dat afară! Poliţiştii de la RDB o vizitaseră, avertizând-o că eram un element antisocial şi periculos. Este o doamnă în vârstă şi i s-a făcut frică. Nu-i port pică.

Desa Dimitrievici se uită ostentativ la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Nu mai am autobuz la întoarcere…

Îşi sărută prietenul, îi strânse mâna lui Malko şi ieşi. Milan Simovici o aşteptă să dispară şi continuă:

— M-am trezit pe stradă şi fără slujbă. Asta a fost acum un an.

— Din ce trăiţi?

Medicul sârb surâse trist.

— Mă găzduieşte o prietenă, într-un mic apartament de pe strada Maxim Gorki, însă mă simt umilit.

— Lucraţi undeva?

— Sunt infirmier la Spitalul Militar. Ea m-a ajutat să ajung acolo. Familia ei a fost întotdeauna în graţiile regimului. Este membră a YUL. Doamna Miloşevici se internează la ea în secţie. În fiecare dimineaţă spăl culoarele, schimb bolnavii şi nu am decât un gând: să fug din ţară. Oriunde: în Canada, în Australia, în Franţa, dar nu am nici un ban.

În vorbele lui se simţea o amărăciune fără margini… Malko îi căută privirea şi conchise pe un ton scăzut.

— Sau ar trebui ca Slobodan Miloşevici să plece…

Milan Simovici fu gata să se înece cu peştele.

— Nu va pleca niciodată! zise el cu vehemenţă. Va rămâne la putere până la moarte. Asta îi e singura dorinţă. Este un politruc mărginit dar foarte rău. A construit un sistem solid, ajutat de RDB care terorizează lumea şi oferind slujbe grase prietenilor. Singurii care ar putea să-l debarce de la putere sunt militarii, dar a trecut în rezervă toţi generalii de acţiune. Şi apoi, în ţara noastră, militarii respectă puterea civilă. Dintotdeauna s-au supus ordinelor partidului, ca în Rusia. Cât despre popor, acesta e amorţit. Sârbii sunt ca nişte oi obosite. De zece ani au înghiţit atâtea, că sunt în stare să accepte orice…

Tăcu şi goli paharul cu Vranac, privind temător în jur. Malko îl lăsă să se calmeze, apoi îi spuse:

— Poate că există o altă modalitate de a vă debarasa de Miloşevici…

Medicul îl privi neîncrezător.

— Care?

Acum era momentul. Malko îi explică scopul întâlnirii. Pe măsură ce vorbea, chipul tânărului se lumina.

— Ar fi minunat! spuse el, dar se posomorî imediat. E practic imposibil…

— Aţi văzut turnul din faţa hotelului *Hyatt?* întrebă Malko. Acela care adăpostea postul de radio al doamnei Miloşevici. A fost complet distrus şi nimic altceva n-a fost atins. Bombele inteligente pot face minuni.

— Ştiu, spuse gânditor Milan Simovici, dar…

Întinse mâinile în faţă: tremurau.

— Numai vorbind şi mi s-a făcut frică, mărturisi el. Vă spun, nu suntem buni de nimic. Dacă prietena mea ne-ar fi ascultat, ar fi fost capabilă să ne denunţe. Şi ei îi e frică.

Se lăsă tăcerea. În mod clar, Milan Simovici nu mai avea nimic de zis. Poate că venise doar pentru doradă.

Puţin descurajat, Malko plăti o notă monstruoasă pentru ţara în care se afla şi îi propuse să-l conducă pe strada Maxim Gorki. Nu schimbară un cuvânt pe drum, dar în momentul despărţirii, Milan Simovici îi spuse dintr-o răsuflare:

— Mi-e ruşine de mine! Am să vă ajut. Când aflu ceva, o anunţ pe Desa.

Sări din Astra şi fugi până în dreptul unei căsuţe, chiar în momentul în care sirenele începură să urle. Era ora. Malko remarcă pe partea cealaltă a străzii o groapă mare. Unele bombe erau mai puţin inteligente decât altele. Îşi spuse că poate găsise în sfârşit „sursa” căutată în van de Richard Lord.

Capitolul VI

Rade Markovici contempla cu dezgust pereţii cu zugrăveală jupuită, mocheta uzată până la urzeală şi fereastra blocată a camerei care îi servea de birou. El, care cu o lună în urmă ocupa un birou somptuos la ultimul etaj al MUP – Ministerul de Interne Iugoslav – la capătul străzii Kneza Miloza, cu o vedere minunată spre meandrele râului Sava şi însorită toată ziua. Acum era nevoit să lucreze în acea gaură de şoarece, un apartament sinistru din hotelul *Metropole,* clădire luxoasă înainte de revoluţie, rezervată altădată politrucilor comunişti veniţi în vizită.

Cu trei săptămâni înainte, clădirea MUP se transformase însă într-un morman de dărâmături, fiind una dintre primele ţinte ale NATO. Personalul fusese evacuat cu mult înainte de începerea bombardamentelor, americanii distrugând doar o clădire pustie. Din superbul birou al lui Rade Markovici nu mai rămăsese *nimic,* de parcă fusese anume vizat! Având în vedere precizia bombelor, nu era ceva imposibil. Din acea noapte funestă, Rade Markovici se mutase împreună cu secretara şi trei telefoane în acele două camere, din care una îi servea de dormitor şi deseori lua masa incognito la hotel. Nimeni din Iugoslavia nu-i cunoştea chipul, cu toate că era persoana cea mai puternică din ţară după Slobodan Miloşevici.

De fapt, la cârma RDB, Rade Markovici, ţesuse plasa de protecţie în jurul preşedintelui Iugoslaviei, coordonând diversele servicii de securitate ale regimului. Cele două gărzi de corp care nu se despărţeau niciodată de Slobodan Miloşevici proveneau din brigada întâi a RDB, la fel şi cei care asigurau protecţia diferitelor reşedinţe sau locuri unde se ducea acesta. Chiar şi BMW-ul blindat al lui Miloşevici era întreţinut într-unul din garajele RDB-ului, pentru a elimina posibilitatea oricărui sabotaj…

Măsurile „active” îl absorbeau cu precădere pe Rade Markovici şi anume contraspionajul intern şi extern. Pe plan intern nu erau prea multe de făcut: populaţia terorizată de un sistem bine rodat nu punea probleme, nici opoziţia politică, fărâmiţată, cumpărată, sau pur şi simplu incapabilă. Singurii periculoşi erau duşmanii din exterior. Din raţiuni necunoscute, îl urau pe Miloşevici. În urma eforturilor repetate ale lui Rade Markovici, preşedintele

Iugoslaviei nu mai călătorea în străinătate. Graţie serviciilor de ascultare rus ale SVR-ului rus, Markovici aflase de diverse comploturi care vizau lichidarea fizică a lui Slobodan Miloşevici.

Timp de câţiva ani, lucrurile se calmaseră, dar odată cu creşterea tensiunii din Kosovo, situaţia se agravase.

Rade Markovici termină prima cafea turcească din ziua aceea şi deschise dosarul pe care secretara îl pusese pe birou. Cuprindea două părţi: mai întâi afacerea Richard Lord, alias Ricardo Lama, încă de la începuturi. Unul dintre adjuncţii lui Rade Markovici avusese sarcina să se ocupe de agentul MI6, reperat în urma unei supravegheri de rutină a unuia dintre informatorii lui.

RDB, nu prea îngrijorat de activităţile micii reţele, urmărise să adune informaţii, profitând chiar pentru a răspândi în rândul populaţiei zvonuri, în scopul exacerbării paranoiei xenofobe.

În momentul în care Miloşevici personal dăduse ordin, RDB pusese la punct operaţia de lichidare, dusă până la capăt în mod bizar de bombele NATO.

Supravegherea de rutină a apartamentului lui Richard Lord, graţie unei instalaţii de ascultare sofisticate, permisese descoperirea sosirii „înlocuitorului” agentului MI6. Acesta, reperat de la primul contact cu Branca Noukovici, fusese repede identificat drept un excelent şef de misiune de la CIA, care operase deja pe teritoriul iugoslav. Vizita lui la patiseria unuia dintre agenţii lui Richard Lord, Jaqub Fikli, confirmase faptul că CIA şi MI6 lucrau mână în mână în afacerea informatorilor. Era de ajuns o operaţiune de supraveghere a înlocuitorului lui Richard Lord pentru a ajunge la ceilalţi informatori, lichidând astfel toată reţeaua.

Comportamentul agentului CIA îl intriga însă pe Rade Markovici. După vizita la patiseria orientală, nu părea să mai fie interesat de informatori. Toţi cei sau cele cu care luase legătura fuseseră „cernuţi”. Branca Noukovici nu făcea politică, Duşan Velaci era o persoană sigură, iar Desa Dimitrievici o persoană cu relaţii folosită de numeroşi ziarişti. Nimic anormal până acolo.

Cina cu Milan Simovici trăsese semnalul de alarmă pentru serviciul condus de Rade Markovici. Tânărul medic era catalogat drept opozant politic şi nu se potrivea cu profilul unui informator. Ce motiv avusese agentul CIA să-l contacteze?

Rade Markovici făcuse legătura cu o altă informaţie comunicată de Miliţie: interesul arătat de falsul ziarist austriac pentru cartierul Dedinje. Puse cap la cap, aceste elemente îl

făcuseră pe şeful RDB să se dumirească: nou-venitul avea o altă misiune decât exploatarea informaţiilor furnizate de informatori.

Şeful RDB ştia că britanicii şi Bill Clinton personal îl vânau pe Slobodan Miloşevici. Din nefericire, poziţia lui îl făcuse să cunoască îngrozitoarea putere de distrugere a bombardamentelor NATO. Ideea de a-l strivi pe preşedintele Iugoslaviei sub un bombardament bine plasat, nu putea decât să-i seducă pe aliaţi. O operaţiune „curată”, care ar fi bucurat pe toată lumea.

Acest lucru fusese încercat în trecut asupra lui Mohammar Khadafi şi Saddam Hussein, iar lucrurile bune sunt întotdeauna în număr de trei…

De atunci, Rade Markovici supraveghea personal dosarul prinţului Malko, triplând efectivele însărcinate cu urmărirea lui. Fără îndoială, demersul comporta un anume risc: Markovici însuşi nu ştia totdeauna unde se afla Slobodan Miloşevici. Cu toate acestea, un profesionist ca acel şef de misiune de la CIA, combinând munca informatorilor cu căutări susţinute, putea reprezenta un pericol real. Nu-i pomenise încă lui Miloşevici despre el, altfel acesta ar fi ordonat lichidarea imediată a agentului. Fusese mult prea afectat de distrugerea reşedinţei unde dormise cu o noapte înainte…

La început, Rade Markovici crezuse într-o exploatare de rutină a obiectivelor identificate de sateliţii de spionaj, dar acum îşi punea întrebarea dacă acel atac precis nu era cumva rezultatul unei informaţii culese de Richard Lord, a cărui misiune *reală* putea fi lichidarea fizică a lui Miloşevici. Afacerea cu informatorii putea fi doar o momeală, ceea ce ar fi explicat dorinţa aliaţilor de a continua o acţiune prezentând un interes minor.

Şeful RDB zăbovi asupra raportului ce consemna acţiunile şi gesturile spionului american. Lectura îi dădu o idee. Cea mai bună apărare era atacul. Trebuia să treacă la măsuri active. Printre persoanele cu care se întâlnise Malko Linge, se afla şi Verica Dordevici, care nu putea să refuze nimic celor de la RDB, având destule atuuri pentru a obţine o confesiune din partea agentului CIA.

*

* *

Malko se stăpânea cu greu, urmărind distrat programul CNN. Comunicatele triumfătoare ale NATO deveneau plictisitoare. Jamie Shea, purtătorul de cuvânt al Alianţei, cu mutra lui de

dihor, citea cu o voce scrâşnită lista distrugerilor, ocolind pudic „pagubele colaterale”. Spusele lui semănau cu comentariul unui joc video.

Ziua fusese deprimantă. Ancheta lui se oprise într-un punct mort. Nu ştia dacă Milan Simovici avea să mai dea un semn de viaţă, în ciuda atitudinii de la despărţire. Desa se dovedea complet inutilă şi nu dorea să ia repede legătura cu Duşan Velaci, ca să nu devină suspicios.

Cât despre informatori, după întâmplarea neplăcută cu Jaqub Fikli, nu mai îndrăznise să ia legătura cu un altul. Soneria telefonului îl smulse din plasa gândurilor neplăcute.

— Malko? întrebă vocea aspră dar plină de veselie a lui Branca. Eşti liber astă seară?

Luase masa singur în restaurantul trist de la *Hyatt* şi nu-i luă prea mult să spună „da”.

— Vrei să *ne* duci la *Reka?*

— Noi, cine?

— Ai făcut o cucerire, spuse ea. Verica vrea să te vadă din nou…

Părea totuşi ocupată, remarcă Malko, nedorind să-şi aprindă paie în cap cu Duşan Velaci.

Branca pufni dispreţuitoare.

— Nu-i pasă de Duşan. Vrea doar să facă dragoste şi să se distreze. Câştigă două mii de dinari pe lună lucrând la un cotidian guvernamental, *Politika.* Nu-i ajung cine ştie cât. A făcut apel la mine pentru că nu vorbeşte engleza.

— Înseamnă că vii ca interpret…

— Te deranjează?

— Nu, deloc, dar…

— Atunci vino să ne iei peste o jumătate de oră. Fac eu o rezervare la *Reka.*

Reka era o cârciumioară pe malul Dunării, la Zemun, plină de animaţie şi cu o orchestră excelentă. Malko spera ca seara să fie mai puţin tristă decât ziua care trecuse.

*

* *

Branca ieşi din imobilul cu numărul 15 de pe strada Sava Lazaro, îmbrăcată tot într-o rochie de muselină şi urmată de Verica. Când aceasta ajunse la lumina farurilor, Malko avu un şoc plăcut: era îmbrăcată la mare fix, ca o midinetă din anii cincizeci! Un taior roşu foarte cambrat şi decoltat până la buric sub care se

zărea sutienul din dantelă neagră, o fustă cu o fentă adâncă în spate, ciorapi negri cu dungă şi escarpeni. Părul negru îi cădea în valuri pe umeri, iar gura părea că-şi dublase volumul.

Salutul ei molatic îi dădu fiori lui Malko, la fel şi privirea directă pe care i-o adresă. Îşi încrucişă picioarele şi foşnetul ciorapilor făcu să crească adrenalina în sângele lui Malko. Mesajul pe care îl împrăştia prin toţi porii nu avea nevoie de traducere…

Modestă, Branca se aşeză pe bancheta din spate şi spuse:

— Verica are chef să se distreze astă seară…

— Nu riscă să-l supere pe prietenul ei Duşan?

Branca traduse şi Verica se strâmbă, rostind o frază lungă:

— Nu e prietenul ei. E un porc cu gândul numai la regulat. Are însă bani, benzină şi relaţii. Lucruri utile, aici la noi. De când ticălosul de Miloşevici a zdrobit ţara, trăim ca animalele…

— Cu toate acestea, Duşan este în anturajul puterii, remarcă Malko.

— Lui Verica nu-i pasă. Nu face politică. Să mergem.

Malko demară, croindu-şi drum pe străzile întunecate până la podul Bratsvo. Bulevardul Lenjinov era pustiu, la fel şi drumul spre Reka, urmărind cursul Dunării.

— Localul o să fie gol, din cauza bombardamentelor, remarcă Malko.

— Ba nu, îl asigură Branca. Am dat telefon, orchestra e acolo.

Într-adevăr, când coborâră din maşină, auziră muzica. În ciuda aşteptărilor, *Reka* era plină şi orchestra cânta ca de obicei pe estrada din fundul sălii. Malko o remarcă surprins pe Desa, în compania unor prieteni. Aceasta îi făcu semn cu mâna, dar nu veni spre el, probabil din gelozie.

— Lui Verica îi place coniacul franţuzesc, preciză Branca.

Malko ştia ce avea de făcut. Alături de eternul Vranac roşu şi frigărui cu salată, comandă o sticlă de Otard XO, pe care Verica o onoră imediat.

Ambianţa era veselă şi plină de căldură. Solista blondă cu trăsături cabaline, cânta cântece ţigăneşti şi ruseşti. Mai multe perechi dansau. Aşezată lângă Malko, Verica se ridică brusc şi îl prinse de mână.

— Duşan nu vrea niciodată să danseze, explică Branca, iar ea tânjeşte de mult.

Verica tânjea doar după dans… Ajunsă pe ring, se lipi de Malko, strivindu-şi pântecul de trupul bărbatului. Ca din întâmplare, taiorul i se desfăcuse…

Oricare ar fi fost ritmul, ea dansa la fel. Nu-şi mişca picioarele, doar îşi unduia bazinul. Un asemenea „tratament” îl impresionă pe Malko şi Verica îi aruncă o ocheadă îndrăcită, lipindu-se şi mai tare de el. Branca îi strigă de la masă. Fuseseră aduse frigăruile şi o nouă doză de Otard XO.

Sirenele începură să urle brusc, însoţite de strigăte sălbatice. Lumina se stinse. Malko simţi cum fu apucat de încheietură şi mâna îi poposi pe o coapsă îmbrăcată în nailon. Gestul nu avea urmă de echivoc. Ajunse cu degetele la marginea ciorapului şi lumina se aprinse din nou. Branca se aplecă peste masă şi strigă, acoperind zgomotul muzicii:

— Mai bine am pleca repede de tot.

— Credeam că Verica vrea să danseze…

Branca traduse şi Verica îşi apropie imediat coapsele, luând prizonieră mâna lui Malko. Părea că nu mai are nevoie de interpret… După ce terminară frigăruile, capricioasa Verica vru şampanie… Malko ceru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Branca era atât de grăbită să plece, încât dădură o bună parte din băutură celor de la mesele vecine, încântaţi de o asemenea pleaşcă. Lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă în centru. În maşină, Verica îi luă din nou mâna, aşezându-i-o şi mai sus pe coapsă. Îngrozită de alarmă, Branca amuţise. Când ajunseră în apartament, se duse să caute crucifixul şi se instală în cealaltă cameră.

Când rămaseră singuri, Verica îşi scoase calmă taiorul, aruncându-l în direcţia papagalului care cârâi furios. Lipindu-se de zid, îi întinse mâna lui Malko. Acesta îi desfăcu fermoarul fustei, dezvelindu-i pântecul şi picioarele lungi îmbrăcate în nailon negru, în contrast cu pielea albă a coapselor.

Un exemplar superb.

Urmă o mică învălmăşeală şi el îi scoase sutienul, eliberând sânii grei. Verica nu stătea nici ea degeaba. Cu un gest spontan, îngenunche, cuprinzând cu buzele membrul lui Malko. Tehnica mişcării dovedea o îndelungă obişnuinţă. Când îl simţi că e aproape de ejaculare, se ridică, oferindu-i crupa cambrată. Malko o pătrunse în acea poziţie, ţinând-o de şolduri cu ambele mâini. Pentru moment îşi uitase necazurile. Cambrându-se mai tare, oferindu-şi parcă ofrandă sânii şi coapsele cărnoase, Verica părea însăşi întruchiparea dorinţei. Egoist, Malko ejaculă, scoţând un strigăt căruia îi răspunse cârâitul papagalului.

Sirenele sunară încetarea alarmei şi Branca apăru imediat,

privindu-i cu un aer rătăcit şi prăbuşindu-se pe canapea. Verica îşi îmbrăcă fusta şi îşi puse sutienul, aşezându-se apoi lângă ea, în timp ce Malko îşi aranjă şi el ţinuta. Întâlnirea lor recăpătase aerul monden.

Branca aduse o sticlă de Defender vechi de cinci ani şi gheaţă. Verica îi aruncă lui Malko priviri flămânde. O întrebă ceva pe Branca.

— Vrea să ştie dacă erai foarte ataşat de Ricardo.

— Îl cunoşteam de mult, zise Malko, uşor surprins. De ce?

— Spune că sunteţi foarte diferiţi, spuse ea surâzând pieziş. Vrea să ştie dacă te poate ajuta să-ţi îndeplineşti misiunea la Belgrad.

— Poate, răspunse Malko fără a se trăda.

Interogatoriul, după partida de amor sălbatic, i se părea bizar şi surprinzător. Cuprins brusc de o bănuială, îi întinse o nadă.

— Scriu un reportaj despre Miloşevici, spuse el. Dacă ştie ceva anecdote, mai ales că lucrează la un ziar…

Branca traduse întrebarea şi răspunsul lui Verica.

— Îl detestă pe Miloşevici, pentru că a distrus Serbia. Am pierdut Krajina, Bosnia şi acum vom pierde şi Kosovo. Dacă te poate ajuta, o va face.

— Mulţumesc, spuse Malko. Vrea să o conduc acasă?

— Nu, va dormi aici. Biroul ei e foarte aproape şi aşa, nu rămân nici eu singură.

Malko se ridică şi Verica îl imită, lipindu-se cu tot corpul de el şi murmurând un „bună seara” umed. Branca îl însoţi pe Malko până la uşă, surâzând complice.

— Când vrei s-o revezi…

Ajunse iar pe străzile lipsite de lumină. Perplex şi cuprins de o senzaţie de nelinişte pe care nu şi-o putea explica. Pasiunea lui Verica părea cam artificială. Oare ce ascundea?

*

* *

Malko tocmai citea *Daily News,* un ziar în engleză care rezuma ştirile din ajun, când sună Branca. Acesta nu avea de gând să-i propună o nouă cucerire feminină.

— A sunat cineva pentru Ricardo, îl anunţă ea. Un anume Dragoljub. Îi oferea benzină şi voia să recupereze canistrele rămase în portbagajul maşinii lui Ricardo.

— I-ai spus că a murit?

— Ştia.

— Apropo, o întrebă Malko, s-a scris în ziare de moartea lui Ricardo?

Branca tăcu câteva minute.

— Nu, spuse ea, nu se pomeneşte niciodată de cei ucişi în bombardamente.

— Atunci, tu cum ai aflat?

— Cineva de la Comisariatul pentru Refugiaţi m-a anunţat. Secretara lui, cred, care se ducea des la spital.

— Cum o cheamă?

— Maya. De ce?

— Unde o pot găsi?

— La Comisariatul pentru Refugiaţi, pe strada Proleterskies Brigada.

— Mulţumesc, spuse Malko.

După ce închise, luă din baie spuma de bărbierit şi o vaporiză peste lista secretă a lui Richard Lord. Numele şi numerele de telefon apărură imediat. Simţi cum pulsul i se accelerează. Cel de al şaselea nume era al lui Dragoljub.

Rămase perplex. Oare Richard Lord pusese pe o listă secretă numele unui simplu traficant de benzină? Puţin probabil. Altfel spus, Dragoljub făcea parte din reţeaua MI6. Ce rang avea, informator sau participant la operaţiunea principală?

O sună din nou pe Branca.

— Până la urmă, dacă mă duc în Kosovo, am nevoie de benzină. Dacă acest Dragoljub mai sună, spune-i să lase un număr de telefon.

Coborî şi luă micul dejun. Desa îl aştepta în hol şi fuma morocănoasă.

— Milan vrea să vă vadă, îl anunţă ea.

— De ce nu m-a sunat el?

— E prea periculos. Vă aşteaptă în parcarea spitalului militar.

Capitolul VII

Inima lui Malko începu să bată mai tare. Era oare posibil ca mielul să se transforme în leu? Simţea cu certitudine că informaţia primită de la Duşan Velaci era exactă. Dacă o putea verifica ajutat de Milan Simovici, era perfect. Nu mai rămânea decât să declanşeze fulgerul NATO… Senzaţia era ameţitoare: el singur putea răsturna istoria. La fel ca Saddam Hussein, Slobodan Miloşevici nu era compatibil cu democraţia… Singura modalitate de a se debarasa de el era anihilarea fizică. Nici o forţă politică exterioară sau internă nu-l putea smulge de la putere.

— Perfect, zise el. Când?

— Peste o oră.

— Mergeţi cu mine?

Desa scoase o nouă ţigară din pachet, încercând să-şi ascundă nervozitatea. Când Malko îi oferi foc, mâna îi tremura.

— Vă arăt locul, îl corectă ea, dar nu vin cu dumneavoastră. Mi-e frică.

Uimit, Malko îşi pironi privirile în ochii albaştri.

— Nu aveţi încredere în el?

— În el da, dar nu şi în femeia cu care locuieşte. Este o susţinătoare a regimului şi nu mi se pare sigură.

— Credeţi că l-ar putea trăda?

Desa trase adânc din ţigară înainte de a răspunde:

— Nu vreau să risc. Am nevoie de o maşină, nu de un sicriu. Aici, lucrurile se petrec foarte discret. Fără procese spectaculoase, fără scandal: oamenii dispar şi li se pierde urma definitiv. La fel ca în Kosovo. RDB dispune de nenumărate cimitire clandestine, unde într-o groapă proaspătă sunt puse două trupuri. Asta e meseria dumneavoastră, nu a mea. De altfel, ar trebui să fiţi atent cu ce persoane vă întâlniţi.

— La cine vă referiţi?

— Fata aceea, Verica, aceea cu care flirtaţi ieri, lucrează la *Politika,* ziarul guvernului. Sunt sigură că este în legătură cu cei de la RDB.

— Nu prea are un aer pro-Miloşevici, remarcă Malko.

Desa îi aruncă o privire plină de ironie tristă.

— Tocmai de aceea! Oamenii *normali* se tem să-l vorbească deschis pe preşedinte de rău. Cei care o fac sunt nişte provocatori… În sfârşit, fata reprezintă o excitaţie permanentă pentru bărbaţi. Eu nu ştiu să fac asta. Ieri seară, se purta ca o căţea în călduri.

— Aş fi încântat dacă v-aţi purta la fel, zise suav Malko.

Desa Dimitrievici roşi brusc şi amuţi până ajunseră în parcare.

— Luaţi-o spre podul Bratsvo, spuse ea urcându-se în Astra, apoi vă arăt drumul.

Peste douăzeci de minute ajunseră pe un bulevard larg mărginit de copaci, bulevardul Starnotawska. Desa îi arată lui Malko mai multe clădiri moderne.

— Acolo pe stânga, e spitalul militar. Parcarea publică se află puţin mai departe. Milan va veni peste o jumătate de oră. Lăsaţi-mă la capătul bulevardului. Vă voi aştepta într-o cafenea.

Malko făcu ce i se ceruse. Desa deschise ostentativ un ziar şi ceru o Coca Cola. În ciuda bombardamentelor, aceasta era cea mai populară băutură la Belgrad, Iugoslavia rămăsese în continuare fascinată de Statele Unite. Malko făcu cale întoarsă şi se opri în parcarea unde un paznic îl uşură de cinci dinari. Parcă maşina şi opri motorul, examinând clădirea izolată, aflată în mijlocul unei peluze.

Alb şi negru, masiv, dreptunghiular, modern, spitalul avea cinci etaje susţinute de doi stâlpi imenşi. Cum Milan întârzia, Malko o luă pe jos spre clădire, amestecându-se printre ceilalţi vizitatori. Peluza era impecabil întreţinută, iar aleea extrem de curată. Se opri la intrare, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Doi soldaţi triau persoanele care intrau. Era imposibil să intre măcar în hol. Se întoarse la maşină şi după câteva clipe apăru şi Milan Simovici, îmbrăcat într-o bluză albă. Afişând o încordare vizibilă, se urcă repede în maşină.

— Aţi reuşit să veniţi!

Părea că aproape regretă. Privirea îi fugi spre bancheta din spate.

— Desa nu e cu dumneavoastră?

— Avea altceva de făcut, minţi Malko. Vreţi să mergem în altă parte?

— Nu, nu, nu pot lipsi prea mult. Sunt infirmier şi trebuie să curăţ holurile şi să spăl pe jos camerele. Vor să mă umilească.

— Aţi aflat ceva? îi întrerupse Malko lamentările.

Milan Simovici aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde

dintr-o suflare:

— Da.

— Ce?

— Astă seară vine să doarmă aici.

Malko simţi că îi sare inima din piept. Era prea frumos! Cu privirile plecate, Milan Simovici părea copleşit de revelaţie. Îl luă cu încetişorul.

— Explicaţi-mi. Cum de sunteţi atât de sigur?

Tânărul medic îşi aprinse o ţigară, cu un ochi la ghereta gardianului şi spuse dintr-o suflare:

— Datorită unei prietene care răspunde de etajul cinci, acolo unde sunt duşi bolnavii importanţi, politicienii. Când preşedintele vine să doarmă aici, aceştia sunt mutaţi şi aripa este golită cu mai multe ore înainte. Deja a primit ordinul. Totul trebuie să fie golit până la ora cinci, însă va veni probabil mai târziu.

Mintea lui Malko funcţiona la capacitate maximă. Cât timp trebuia pentru declanşarea unui bombardament? Cel puţin şase sau opt ore. Risca să nu se încadreze în timp, dar no putea scăpa o asemenea ocazie. Caută să-l liniştească pe Milan Simovici.

— Cu ce vine? Cu elicopterul?

Medicul clătină din cap a negaţie.

— Nu, foloseşte întotdeauna maşina. Un BMW mare şi negru, escortat de un Jeep. Intră pe la urgenţe, ori se opreşte în parcarea subterană. De acolo, ascensorul îl duce direct la etajul cinci. Spitalul e bine păzit. Militarii trec prin filtru pe oricine.

Malko întoarse capul spre spital şi Milan Simovici îi explică:

— În clădirea fără etaj se află doar birourile şi laboratoarele. Bolnavii sunt duşi dincolo, în clădirea cu cinci etaje. Cei din anturajul regimului sau militarii. Totul este foarte strict şi se bulucesc să fie îngrijiţi aici. Medicamentele nu lipsesc şi există şi un grup electrogen puternic.

Avea privirea nesigură. Părea îngrozit de ce avea să facă. Malko nu scoase un cuvânt. Oare NATO avea să ia decizia de a bombarda un spital, fie el şi militar, pentru a-l ucide pe Miloşevici? Decizia nu-i aparţinea. Date fiind împrejurările, era posibil. Milan Simovici spuse pe un ton nesigur, parcă citindu-i gândurile:

— Credeţi că o va face?

— Nu ştiu, recunoscu Malko, dar vă sfătuiesc să nu fiţi aici în noaptea asta, nici prietena dumneavoastră. Ştiţi la ce oră pleacă mâine Miloşevici?

— Nu. Se pare că ia micul dejun cu soţia lui înainte de plecare. Nu-l părăseşte niciodată.

Slavă Domnului, Mirjana Miloşevici nu era mai brează decât soţul ei. Nu se punea problema de morală. Chiar inteligente, bombele n-ar fi putut distruge *doar* etajul cinci… O bună parte din camerele bolnavilor riscau să dispară…

— Mă duc, zise brusc Milan Simovici. Pe curând.

— Sunaţi-mă mâine.

Malko îl urmări cu privirea. Medicul se grăbea să se întoarcă la spital. Cerul era senin, un timp ideal pentru bombardament… Tulburat, se urcă în maşină. Pe umerii lui apăsa responsabilitatea strivitoare de a anunţa CIA despre un asemenea obiectiv. Era vorba despre ceea ce Jamie Shea, purtătorul de cuvânt al NATO, numea cu pudoare „distrugeri colaterale”. Cel puţin, în acest caz, nu erau implicaţi nici copii, nici nevinovaţi. Ducându-se să o ia pe Desa de la cafenea, făcu un calcul rapid. Era ora unsprezece. Dacă îl găsea pe Saşa imediat, acesta ar fi ajuns la Budapesta în cel mai bun caz la şase. Malko se îndoia că birocraţii de la NATO puteau fi puşi în mişcare atât de repede. Trebuia deci să rişte şi să folosească telefonul celular cu o cartelă care nu putea fi reperată. NATO avea cu siguranţă coordonatele spitalului. Trebuia doar să apese pe buton. Desa terminase Coca Cola şi îl aştepta.

— Totul a decurs fără probleme?

— Foarte bine, spuse laconic Malko. Trebuie să mă întorc la hotel.

*

* *

Milan Simovici îi arată ecusonul sentinelei şi intră în hol, îndreptându-se spre ascensor. Trebuia să se întoarcă la post. Doi vizitatori aşteptau şi se dădură la o parte la vederea bluzei albe, lăsându-l să intre primul în cabină.

La cinci! spuse Milan Simovici, cu inima strânsă la gândul a ceea ce avea să facă.

Cabina se urni. Îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească. Coborau! Ridică ochii, schiţând un surâs şi prinse privirea unuia dintre bărbaţi. Avu impresia că stomacul îi coboară în călcâie. Nu era nici o greşeală. Unul dintre necunoscuţi îi spuse pe un ton suav:

— Domnule doctor Simovici, am vrea să stăm puţin de vorbă.

Cabina se opri la subsol, ocupat de diverse depozite, camere

de serviciu şi debarale. Milan Simovici ieşi ca un automat. Cei doi n-aveau nevoie să-i arate nici o legitimaţie: siguranţa de care dădeau dovadă era de ajuns. Îl încadrară calmi, indicându-i pe unde să o ia. Păreau să cunoască foarte bine spitalul. După ce străbătură mai multe culoare, ajunseră într-o fundătură. Un al treilea bărbat, ras în cap şi îmbrăcat într-o salopetă albastră de muncitor, îi aştepta. Deschise o uşă şi Milan Simovici avu impresia că se întorsese în timp cu ani in urmă când mai trăise aceeaşi situaţie. Îi era atât de frică încât se temea să nu vomeze.

— Luaţi loc, domnule doctor Simovici, zise plin de curtoazie cel care îl interpelase mai devreme.

În încăpere se afla un al patrulea bărbat. Şi el ras în cap, avea un chip sever, un nas drept şi lat şi purta un costum cu cravată, cam strâmt pentru umerii largi.

Se aflau în atelierul de tâmplărie al spitalului, din care lucrătorii dispăruseră ca prin minune. Era plin de scânduri, de mobile aduse la reparat, iar pe masa din mijloc rămăseseră paharele şi farfuriile nestrânse. Poliţiştii de la RDB îi goniseră pe toţi. Neliniştea lui Milan Simovici crescu. Nu era un interogatoriu improvizat, motivat de o imprudenţă. Totul fusese pus la punct cu mult timp în urmă, premeditat chiar. Luă loc pe un taburet şi încercă să înfrunte privirea celui de-al patrulea agent, care se apropie de el, cu o foaie albă de hârtie în mână. Cu o voce egală, citi:

— Sunteţi doctorul Milan Simovici, aţi terminat studiile în 1992 cu o bursă de stat…

Era un rezumat succint şi administrativ al vieţii sale ,private şi profesionale. Nu cuprindea nici o eroare. Mărul lui Adam îi juca fără încetare şi pricepea cu greu cuvintele. Bărbatul tăcu şi strecură hârtia în buzunar, întrebându-l pe acelaşi ton egal:

— Vă simţiţi bine în acest spital?

— Da, bolborosi Milan Simovici.

— Cred că aţi ajuns aici datorită legăturilor personale pe care le întreţineţi cu doctoriţa Draguisa, estimă poliţistul. Ea a girat pentru sentimentele dumneavoastră patriotice, nu-i aşa?

— Îmi iubesc profund ţara, afirmă Milan.

Cel puţin, vorbele lui erau incontestabil de sincere, dar poliţistul nu fu impresionat. Ceilalţi trei aşteptau ca nişte vulturi prada, tăcuţi şi cumva nevăzuţi. Poliţistul continuă:

— V-am observat de câtva timp şi anumite aspecte ale conduitei dumneavoastră ne-au atras atenţia. Cei pe care îi

frecventaţi, spre exemplu.

— Cei pe care îi frecventez? spuse Milan Simovici răguşit.

— Da. Aţi părăsit adineauri spitalul şi v-aţi întâlnit cu cineva în parcare. Un prieten, desigur.

— Da, da.

— Un prieten iugoslav?

Tânărul înţepeni. Să mintă, sau să nu mintă? Ce ştiau? Îl cunoştea. Era un joc de-a pisica şi şoarecele. Trebuia să mintă cât putea. Începu să se roage din toate puterile.

— Nu, spuse el, încercând să-şi controleze tonul, e un străin.

— De ce naţionalitate?

— Austriacă, aşa cred. Un ziarist…

Întrebări cu du-te vino. Cel care îl interoga nu se arătă nici satisfăcut, nici agasat.

— De ce v-a căutat?

Milan Simovici ridică privirea, căutând ochii celuilalt.

— Voia să ştie cum funcţionează sistemul spitalicesc, cum sunt plătiţi oamenii. Lucruri de astea.

— V-aţi fi putut întâlni în altă parte…

Milan Simovici rămase mut. La o simplă privire a celui care îl interoga, cei doi poliţişti se apropiară, îl încadrară şi îi duseră braţele la spate. Simţi răceala cătuşelor în jurul încheieturilor, apoi fu ridicat şi împins spre un banc de lucru. La început nu înţelese, dar o mână de fier îl apucă de ceafă şi văzu fălcile enorme ale unei menghine.

Înainte de a putea reacţiona, capul îi fu prins între fălcile menghinei şi poliţistul în salopetă albastră manevră rapid levierul strângându-i craniul şi strivindu-i urechile. Nu era dureros, ci de-a dreptul atroce. Auzi ca într-un coşmar vocea la fel de calmă a poliţistului.

— Domnule doctor Simovici, ştim că sunteţi tare de cap. Nu vrem să vă facem să pierdeţi prea mult timp din serviciu, dar vrem să aflăm exact ce i-aţi spus celui cu care v-aţi întâlnit în parcare.

Milan Simovici scoase un urlet: fălcile menghinei îi striveau cartilagiile urechilor. Dacă ar fi strâns mai tare, i-ar fi zdrobit craniul ca pe o nucă. Văzu mâna mare a celui în salopetă apucând levierul de oţel şi începând să răsucească. Dacă tăcea, mai avea doar câteva secunde de trăit.

Capitolul VIII

Malko rula încet pe strada Caro Dusana, bulevardul ce mărginea Dunărea, în căutarea unui loc izolat. O lăsase pe Desa la *Hyatt,* în Zemun, cu un sfert de oră înainte, pretextând o întâlnire unde nu avea nevoie de ea. Nimeni nu trebuia să afle ce se pregătea să facă. Coti la dreapta, apropiindu-se de fluviu, apoi la stânga, pe strada Pragrevico. Aceasta se termina într-o fundătură, având în faţă un grup de blocuri jerpelite. Opri într-o parcare între două maşini, apoi scoase celularul şi înlocui cartela cu una primită de la CIA şi înregistrată pe numele unui cetăţean maghiar, mai presus de orice bănuieli. Ceea ce urma să facă era extrem de delicat: să trimită un mesaj necodificat conţinând o informaţie operaţională explozivă.

Nu-şi făcea griji că iugoslavii ar fi fost capabili din punct de vedere tehnic să-l intercepteze, dar ruşii ar fi fost în stare.

Informaţia trebuia să fie precis localizată geografic. Spera ca interlocutorul lui, Kevin Hunt, să priceapă frazele incomplete. După ce se asigură că nu era supravegheat, formă numărul liniei directe a şefului agenţiei CIA la Budapesta. Şi ungurii puteau intercepta mesajul dar, ca noi membri ai NATO, se putea bizui pe discreţia lor. Se auzi semnalul de apel şi Malko îşi ţinu răsuflarea. Vocea lui Kevin Hunter spuse pe un ton neutru:

— Aţi sunat la 453276.

— Eu sunt, spuse Malko. Mă recunoaşteţi?

După câteva secunde de tăcere, Kevin Hunter confirmă pe acelaşi ton neutru:

— Identificaţi-vă, vă rog.

Părea suspicios.

— Am venit mai devreme la întâlnire. N-a prea fost circulaţie.

— OK.

Kevin Hunter părea deranjat de apelul lui Malko. Acesta se justifică imediat:

— E vorba de o urgenţă. Prietenul nostru va fi astă seară la spitalul militar din Belgrad, în aripa rezervată bolnavilor.

Urmă o tăcere lungă, apoi şeful agenţiei CIA întrebă cu o voce încordată:

— Informaţia e confirmată?

— Da.

Malko avu impresia că inima îi bătea în ritmul secundelor care se scurgeau, sporind riscul intercepţiei. Realiză că spatele i se lipise de scaun din cauza transpiraţiei. În sfârşit, după un timp care i se păru cât o eternitate, Kevin Hunter spuse pe un ton vibrând de agitare:

— Bine lucrat. Voi proceda imediat în consecinţă. Vom mai lua legătura?

Numai dacă nu apare vreo „contraindicaţie”.

— În regulă.

Malko întrerupse comunicaţia şi scoase cartela, înlocuind-o cu cea pe care o folosea de obicei. Ieşi apoi din maşină şi se îndepărtă pe jos spre Dunăre, traversând un loc viran. Ajuns la malul fluviului, aruncă micul dreptunghi de cupru în apele gălbui. De acum încolo nu se mai putea face legătura între el şi apel, chiar dacă acesta fusese interceptat.

Se îndepărtă rapid de apă. Cu ajutorul releelor, zona de emisie putea fi localizată destul de precis. Respiră uşurat doar când ajunse la *Hyatt*. Restul zilei avea să treacă destul de greu…

Operaţiunea NATO nu se putea desfăşura înainte de căderea nopţii, adică peste aproximativ douăsprezece ore. Chiar dacă Malko ar fi fost arestat, zarurile erau aruncate. Această certitudine îl linişti..

*

* *

Calm, poliţistul în salopetă albastră apăsă tija, deplasând cu un centimetru fălcile menghinei şi sporind apăsarea asupra capului lui Milan Simovici. Tânărul medic urlă, cu urechile strivite şi ţeasta gata să crape ca un ou. Vomase deja de mai multe ori şi mirosul acru îi înţepa nările, accentuându-i neliniştea.

Bărbatul în costum care conducea interogatoriul, se apropie.

— Eşti idiot! spuse el calm. Ţeasta o să-ţi explodeze şi va fi prea târziu să mai repari ceva, chiar dacă eşti într-un spital…

Rămas cu gura deschisă, Milan Simovici nu răspunse. Se agăţa cu disperare de o idee simplă. Cei care îl interogau *trebuiau* să-l facă să vorbească. Nu se afla în Africa, ci într-o ţară civilizată, unde ierarhia era respectată… Mort, Milan Simovici n-ar mai fi fost de nici un folos. Teoria era bună, însă fălcile de oţel care îi strângeau craniul erau foarte reale şi apăsarea creştea. Nu ştia când oasele aveau să-i crape fără veste şi presupunea că nici cei care îl torturau nu ştiau.

Prin minte îi trecu un gând atroce şi strânse din dinţi. Poate ştiau deja ce voiau să audă de la el, dar mania comunistă a mărturisirilor îi făcea să vrea şi mai mult. N-ar fi fost o catastrofă dacă i-ar fi zdrobit craniul. I se păru că apăsarea creşte. Fără să se poată abţine, începu să urle încontinuu. Scuturat de sughiţuri, vomând fiere şi bătând din picioare, urlă:

— Da, da, vă spun tot!

Apăsarea nu scăzu şi crezu că nu-l auziseră. Începu să urle şi mai tare:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă!

Trecură mai multe secunde până când auzi vocea calmă şi realiză că apăsarea nu crescuse şi nici nu scăzuse.

— Te ascultăm.

În fraze întretăiate, Milan Simovici povesti tot, începând cu telefonul primit de la Desa Dimitrievici. Avea impresia că se spânzură singur, înfăşurându-şi o frânghie în jurul gâtului… Când nu mai avu nimic de zis, fu întrebat.

— N-ai uitat nimic?

— Nu, nu, jură el. Nimic!

Se lăsă din nou tăcerea. Văzu mâna celui în salopetă atingând tija de oţel şi urlă din nou, cuprins de panică. Se pregăteau să-l termine, acum că ştiau tot. Craniul zdrobit, sângele ţâşnind din nări şi la final moartea în suferinţe atroce, cu creierul ieşindu-i prin urechi.

Levierul se mişcă uşor, făcându-l să urle ascuţit. Surprins, constată că îi fusese eliberat capul din menghină şi Milan Simovici căzu, lovindu-se de oţelul batiului şi rostogolindu-se pe podea. Îi era atât de rău încât nici măcar nu încercă să se ridice. Nu-i venea să creadă că nu murise. Fu nevoie de doi poliţişti să-l ridice şi să-l ducă până la un banc aflat în faţa mesei. Destupară o sticlă şi simţi mirosul de prună al şliboviţei pe care i-o puseră sub nas.

— Acum, ordonă poliţistul cu cravată, ai să scrii tot ce ne-ai spus, apoi te poţi întoarce la lucru.

I se puse în faţă un bloc notes şi un pix. Încercă să le apuce, dar degetele nu reuşiră să se mişte. Cu capul între mâini, apatic şi cu urechile vâjâind, nu reuşea să se dumirească. Trăia. Când se apucă să scrie cu gesturi tremurate, nici măcar nu realiză că cel în costum ieşise din cameră. Continuă să scrie, venindu-şi încet, încet în fire şi întrebându-se cui îi datora viaţa.

*

* *

Rade Markovici ascultă fără o vorbă raportul colaboratorului său Swetozar Plasnici, felicitându-se pentru munca depusă, atât de eficientă încât se găsea în faţa unei dileme periculoase pentru el. Slobodan Miloşevici trebuia efectiv să doarmă la spitalul militar noaptea următoare. Numai faptul în sine risca să declanşeze în sânul RDB o epurare. Nici măcar Rade Markovici n-ar fi fost la adăpost de furia preşedintelui iugoslav.

Şeful RDB reflecta în tăcere. Avea de ales între trei soluţii. Să-i mărturisească lui Slobodan Miloşevici şi să suporte consecinţele, în acest caz, trebuia să-l aresteze imediat pe agentul CIA şi pe toţi complicii lui, inclusiv pe Duşan Velaci, un apropiat al puterii, devenit însă complice involuntar. A doua soluţie: să nu spună nimic, adică să permită asasinarea lui Slobodan Miloşevici. Era o decizie politică. Nu avea destul timp să reflecteze şi era prea închistat în sistem pentru a fi obiectiv. Dădu înapoi în faţa unei asemenea responsabilităţi.

Rămânea a treia soluţie, care în opinia lui nu avea decât avantaje. Arestarea unui agent n-ar fi adus nici un folos: ar fi venit alţii în urma lui. Cel mai inteligent lucru era să se folosească de el pentru a ajunge la diferitele filiere de opozanţi şi apoi să-i elimine pe toţi dintr-o lovitură. O altă idee îi încolţise în minte. O *idee* foarte amuzantă, care avea să-i placă foarte mult preşedintelui Miloşevici... Ridică ochii, privindu-şi subordonatul şi începu să-i dea instrucţiuni precise. Avea de a face cu profesionişti şi cea mai mică greşeală ar fi compromis operaţiunea.

*

* *

Malko nu reuşea să-şi scoată din minte faptul că numărătoarea inversă începuse. Se dusese la centrul de presă al armatei şi se amestecase în mulţimea de ziarişti, privind cele trei ecrane puse la dispoziţie.

Stând, într-un colţ, Desa Dimitrievici pălăvrăgea cu nişte prieteni. În fiecare clipă, Malko se aştepta să vadă apărând poliţiştii. Nu era posibil ca lucrurile să decurgă atât de uşor. Serviciile iugoslave erau bine pregătite şi riscul pe care şi-l asumase era enorm. În acelaşi timp, se întreba dacă birocraţia greoaie de la NATO n-avea să facă să eşueze un proiect atât de nebunesc. Datorită sateliţilor, NATO cunoştea cu siguranţă amplasamentul spitalului militar şi rachetele de croazieră

Tomahawk lansate asupra unui obiectiv fix erau de o precizie stupefiantă. Urmau câteva ore pline de nelinişte. Ezitase să-l sune pe Saşa ca să plece direct în Ungaria, temându-se să nu atragă atenţia. În orice caz. Slobodan Miloşevici odată dispărut, zăpăceala ar fi fost prea mare pentru ca cineva să se mai intereseze de el.

Cel puţin, aşa spera…

Desa i se alătură.

— Aveţi nevoie de mine astă seară?

— Am putea cina împreună? sugeră Malko.

Ar fi fost mai plăcut decât să cineze singur.

— Mi-ar place un restaurant chinezesc, sugeră tânăra. Există unul pe un şlep ancorat pe Dunăre, înainte de a ajunge la *Reka.*

*

* *

Milan Simovici tresări atunci când se deschise uşa atelierului de tâmplărie şi apăru poliţistul cu cravată. Se simţea mai bine, dar urechile înroşite încă îl mai dureau. Ţeasta îi zvâcnea şi se simţea zdruncinat. Nu-şi putea privii călăi în faţa. Apăsă cu putere mânile pe masă, încercând să le oprească tremurul.

Ce mai urma?

Cel cu cravată galbenă se aşeză în faţa lui şi îi zâmbi rece ca un mort.

— Vă simţiţi mai bine, doctore Simovici?

Interogatoriul se terminase şi nu-l mai tutuia. Tânărul înclină afirmativ din cap. Groaza nu-l părăsise.

— Doctore Simovici, continuă interlocutorul, am hotărât să ştergem cu buretele comportamentul dumneavoastră care v-ar fi putut duce în faţa tribunalului militar. Delictele pe care le-aţi comis într-o zonă militară şi în timp de război, merită plutonul de execuţie. Cu toate acestea, dacă nu vă abateţi de la ordinele mele, nu veţi păţi nimic în viitor. Atunci când veţi ajunge în faţa judecăţii, voi depune personal mărturie, cerând clemenţă…

Medicul ştia foarte bine că totul era o ficţiune. O ţesătură de minciuni, dar un lucru pricepuse: teroarea imediată trecuse.

— Voi face tot ce îmi veţi spune, afirmă el înfrânt.

— Bine, pentru început vă veţi întoarce la muncă. Spuneţi că vi s-a făcut rău şi nu uitaţi: nu s-a petrecut nimic între momentul în care aţi plecat de la întâlnire şi momentul în care aţi ajuns la etajul cinci… Absolut nimic. Noi n-am existat. Aţi priceput?

— Am priceput.

— Foarte bine. Apoi, nu veţi spune *nimic* nimănui, nici măcar prietenei dumneavoastră. Ştie ceva?

— Nu.

— Perfect. Continuaţi să vă duceţi viaţa ca şi până acum. Veţi primi ulterior instrucţiuni…

Părea atât de calm, încât Milan Simovici se hazardă să pună o întrebare:

— Dar dacă nu fac nimic, va…

— Ne ocupăm noi, zise poliţistul pe un ton suav. Mai aveţi încă ceva de făcut, înainte de a vă întoarce acasă.

*

* *

Desa îi întinse celularul lui Malko.

— E pentru dumneavoastră, Milan. Părea surprinsă. Malko luă telefonul.

— Eu sunt, spuse Milan Simovici, am aflat că unchiul meu a pierdut autobuzul. Nu va fi la Belgrad astă seară. N-are rost să vă mai duceţi după el.

Toate simţurile lui Malko se ascuţiră. Medicul avea o voce forţată, artificială.

— Perfect, spuse el. Totuşi, rămâneţi la spital?

— Da, ca în fiecare zi, până la opt seara. Pe curând.

Legătura se întrerupse şi Malko îi dădu telefonul lui Desa.

Nu mai ştia ce să creadă. Mesajul decodificat însemna că Slobodan Miloşevici nu avea să mai doarmă la spital în acea seară. Dacă nu reuşea să oprească bombardierele NATO, rachetele de croazieră urmau să facă praf un spital plin de bolnavi. Nu mai avea nici o clipă de pierdut… Căscă forţat şi îi surâse lui Desa.

— Mă duc să fac o baie. Ne vedem aici la ora nouă pentru cină.

— Nu prea târziu, îl imploră ea. Sunt sigură că vor bombarda şi astă seară. Vremea e prea bună.

Se îndreptă spre ascensor. Ajuns în cameră, luă o cartelă de telefon şi ieşi. Din fericire, Desa plecase. Se îndreptă spre malul Savei, acolo unde erau şatrele ţiganilor. Nu era nimeni în jur, în afara unei perechi de îndrăgostiţi stând pe iarbă. Schimbă cartelele şi formă numărul lui Kevin Hunter. Răspunse secretara lui.

— Trebuie să vorbesc urgent cu Kevin, spuse el.

— Să văd dacă nu a plecat. Cine sunteţi?

— Am vorbit cu el azi dimineaţă.

Aşteptă, cu inima bătând nebuneşte, până când auzi vocea americanului, plină de triumf reţinut.

— Nu era nevoie să sunaţi, spuse el, totul este în regulă.

— Anulaţi misiunea! zise Malko.

Urmă o pauză. Prins pe picior greşit, şeful agenţiei CIA părea că-şi pierduse graiul. Malko repetă pe un ton mai ferm:

— Anulaţi misiunea! şi închise.

Americanul era atât de şocat încât putea comite o gafă… Schimbă cartelele şi o aruncă în Sava pe cea folosită. Nu avea decât să aştepte să vadă dacă NATO avea să se supună. Între timp, voia să afle mai multe. Ceasul arăta şapte fără zece. În loc să se ducă direct la hotel, se îndreptă spre centru, pe străzi cu sens interzis, ca să scape de filajul sofisticat. Străzile înguste din Sanjak îl duseră în cartierul popular prin care şerpuia strada Maksima-Gorcog.

Ajunse uşor în faţa casei unde îl lăsase pe Milan Simovici cu două seri înainte. În faţă, un grup de case fusese făcut zob de o bombă rătăcită. Parcă mai departe şi aşteptă într-o staţie de autobuz, ca să nu se facă remarcat. Peste patruzeci de minute Milan Simovici sări dintr-un autobuz verde vechi, foarte aglomerat. Malko îl strigă imediat.

— Milan!

Sârbul se întoarse atât de brusc, de parcă ar fi călcat pe o mină! Timp de o fracţiune de secundă, Malko avu senzaţia că avea în faţă imaginea morţii. Tânărul medic părea că ieşise dintr-o centrifugă.

— Nu arătaţi prea bine! remarcă Malko.

Milan Simovici făcu vizibil un efort supraomenesc pentru a răspunde pe un ton normal:

— Aşa e. Mi s-a făcut rău după ce ne-am despărţit. Am fost obligat să mă întind o oră. Îmi pocnea capul. De ce aţi venit?

— Telefonul dumneavoastră…

— Un contraordin contramandat totul. Rămâne pe altă dată… Aşteptaţi să vă caut.

Se răsuci pe călcâie, vizibil jenat că fusese văzut în compania lui Malko. Cu un nod în stomac, acesta îl privi intrând în casa negricioasă. Sărea în ochi că Milan Simovici se temea de ceva. Oare de ce? Pentru că nu ar fi reuşit să oprească bombardamentul, sau din alt motiv?

Capitolul IX

Malko privi ivirea zorilor cu o uşurare de nedescris. Nu închisese un ochi toată noaptea. Ca de obicei, sirenele urlaseră pe la unsprezece, urmate de obişnuitul foc de artificii. Mai întâi zgomotul sacadat al bateriilor DCA din jurul Belgradului, trimiţând furioase spre cer salve inofensive pentru avioanele NATO, apoi exploziile, lovind cam peste tot. Una dintre ele îl făcu pe Malko să tresară pentru că era foarte aproape. Aşteptase un sfert de oră înainte de a telefona, încercând să afle ce obiectiv fusese atins.

Centrala telefonică de la *Hyatt* nu răspunse. Neliniştit, se îmbrăcase şi ieşise pe străzile întunecate. În timp ce rula pe bulevardele pustii, sunase sfârşitul alarmei. Fusese teribil de nefericit văzând spitalul militar intact. Bombele nu căzuseră acolo. De abia ajunsese din nou la hotel, că alarma sunase din nou… Alt motiv de stres. O explozie enormă, undeva în nord, pe celălalt mal al Dunării, îl liniştise. NATO bombarda din nou rafinăria de la Pancevo, ţintă facilă şi spectaculoasă, De altfel, lucirea roşiatică a unui imens incendiu urmase detunăturilor.

Apoi, nimic.

Chircit în întuneric, Belgradul îşi ţinea răsuflarea.

Malko profitase de moment, evaluând mintal situaţia. Misiunea încredinţată mai întâi lui Richard Lord şi apoi lui însuşi era aproape imposibilă, chiar dacă fusese foarte aproape de reuşită. Dacă ar fi ajutat la bombardarea inutilă a unui spital, ucigând astfel zeci de nevinovaţi, nu şi-ar fi iertat-o niciodată… În plus, de câte ori se apropia de cineva din cercul restrâns al lui Slobodan Miloşevici, risca enorm. Îşi aduse aminte de atitudinea curioasă a tânărului medic. Fusese oare cuprins de panică, realizând ce responsabilitate apăsa pe umerii lui? Poate că Slobodan Miloşevici petrecuse *într-adevăr* noaptea în spitalul militar, după cum era posibil ca preşedintele iugoslav să fi renunţat în ultimul moment.

Malko se hotărî să treacă imediat la atac. Milan Simovici avea o personalitate prea fragilă pentru a suporta presiuni puternice. În plus, Slobodan Miloşevici folosea diferite rezidenţe şi nu ar fi revenit prea curând la spitalul militar. Trebuia deci să găsească

altceva. Duşan Velaci îi pomenise de spital. Cunoştea probabil şi alte informaţii. În orice caz, pentru moment, Malko nu avea altceva de care să se agaţe.

Trebuia să ia din nou legătura cu Velaci.

Adormi, într-un sfârşit, de abia la răsăritul soarelui.

*

* *

Rade Markovici termină cafeaua turcească foarte tare şi se strâmbă. Era îngrozitor de amară. Îşi petrecuse noaptea în apartamentul-birou, întins pe patul de campanie, frământându-se între neputinţă şi nelinişte. Avusese o scurtă întâlnire cu preşedintele Miloşevici, în sala de urgenţe a spitalului militar. Îi trebuise o voinţă de fier ca să nu-i spună adevărul. Discutaseră doar despre dosarele curente, fără să-i dea nimic de bănuit lui Miloşevici, apoi acesta urcase în apartamentul de la etajul cinci, escortat de cele două gărzi de corp. BMW-ul era parcat la subsolul spitalului, ascuns sub o prelată, pentru a evita orice indiscreţie.

Şeful RDB aprinse o ţigară cu bricheta Zippo Harley Davidson pe care i-o adusese de la New York unul dintre adjuncţi. Chiar şi el, şeful serviciilor de securitate, era fascinat de America. Contemplă cerul cenuşiu. Încă o noapte de bombardamente. Incapabili să lovească armata iugoslavă, aliaţii distrugeau sistematic infrastructura Serbiei. Sârbilor le trebuiau ani de zile ca să o refacă.

Nu putea aborda acest subiect cu Miloşevici. Oricum, Rade Markovici nu era un om politic, ci doar un tehnocrat însărcinat să vegheze la securitatea celui instaurat la putere de popor. Era un tip lucid: politica lui Miloşevici ducea ceea ce mai rămăsese din Iugoslavia la catastrofă, dar nu era treaba lui. Ca un câine de stână orb, trebuia să-şi facă meseria. Încercând să evite gândurile neplăcute, se concentră din nou asupra evenimentului din ajun. Doctorul Simovici era supravegheat cu stricteţe. Aparent, nu-şi prevenise comanditarul despre cele petrecute.

Acesta se simţea deci în siguranţă. Lui Rade Markovici îi încolţi în minte o idee vagă care trebuia aprofundată. Pentru moment, nu vedea cum o putea exploata, căci avea de a face cu un profesionist precaut. Eventual, ar fi putut rezulta o manipulare interesantă… Redactă un ordin scris detaliat privitor la supravegherea agentului american.

Nimic nu trebuia să scape.

Împăcat cu sine, coborî să ia micul dejun în restaurantul sinistru al hotelului *Metropole,* înainte de sosirea secretarei sale. În momentul în care ieşea, plantonul îi aduse lista distrugerilor din noaptea precedentă. Lui îi revenea misiunea să le bifeze pe acelea care puteau fi comunicate oficial.

*

* *

În ciuda bombardamentelor, Duşan Velaci, judecând după voce, părea foarte bine dispus. Îl considera pe Malko un simpatizant al cauzei sârbe.

— N-am dormit prea mult, spuse el hohotind. Am avut de rezolvat câteva probleme sexuale, apoi m-am distrat cu ţiganii pe malul fluviului. Vă duc acolo într-o seară. Au o muzică foarte frumoasă.

— Am putea prânzi împreună? îi propuse Malko, care nu-i spusese nimic de seara petrecută cu Verica.

— Da, spuse fără ezitare arhitectul. Ne putem vedea la unul din birourile mele, în galeria care dă spre Terazije, la numărul 1. Căutaţi clădirea liniilor aeriene irakiene. Urcaţi la etajul cinci. Dacă întârzii, vă rog să mă aşteptaţi. Putem merge la Verdi, e alături.

Malko închise, împăcat cu sine că putuse reactiva acea sursă.

*

* *

Desa Dimitrievici fuma îngrijorată ultima ţigară din pachetul de Gauloises blondes, aşteptându-l pe Malko în holul de la *Hyatt.* Vorbise la telefon cu Milan Simovici şi vocea medicului i se păruse ciudată: evazivă, ocolind chiar şi cele mai nevinovate întrebări. Cu toate acestea, nu îndrăznise să-l întrebe motivul pentru care dorise să-l revadă pe Malko.

În orice caz, spitalul militar rămăsese în picioare. Puse neliniştea pe seama faptului că nu dormise bine din cauza bombardamentelor. Îşi petrecuse o parte din noapte pe pavajul din faţa imobilului, discutând cu vecinii şi pândind exploziile.

Îi era teamă de agentul CIA. Ideea de a-l ataca pe Slobodan Miloşevici i se părea complet nebunească şi înfricoşătoare. Avea un chef nebun să lase totul baltă, dar lipsa banilor nu-i dădea pace. Îşi dorea atât de mult o maşină! Ca să se liniştească, îşi repetă că de fapt nu ştia nimic. Pentru ultima oară îi prezenta agentului un prieten. Era prea periculos... Dacă Milan Simovici

păţea ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Se ridică. „Şeful” ei ieşea din ascensor, aruncând o privire circulară prin hol. Unde erau agenţii RDB? Într-un asemenea hotel, rezervat aproape în întregime străinilor, trebuiau să fie, observând tot şi raportând cu meticulozitate şefilor…

Malko se îndreptă surâzător spre ea.

— Ce mai faceţi?

— Am dormit prost din cauza bombelor.

— Şi eu, mărturisi Malko. Puteţi să mergeţi să vă odihniţi. Pentru moment, nu am nevoie de dumneavoastră. Ne vedem pe la patru. Vă rog să luaţi masa aici, adăugă el şi treceţi totul în contul meu.

Desa îi mulţumi cu un surâs jenat, privindu-l cum se îndepărtează. Se ducea să ia legătura cu cineva. Se simţi uşurată că nu o rugase să-l însoţească.

*

* *

Un paznic cu mutră de beţiv, păzea holul cu pistolul la brâu stând într-o cuşcă. Imobilul în care se afla biroul lui Duşan Velaci era în centrul oraşului, într-o galerie îngustă şi întunecată, dând spre Terazije. Malko luă ascensorul şi urcă la etajul cinci. Pe partea stângă, o uşă capitonată în piele, contrasta cu sobrietatea jerpelită a clădirii. Sună şi uşa se deschise automat.

Malko pătrunse într-un şir de birouri ultramoderne. Pereţii erau împodobiţi cu fotografii ale unor clădiri în construcţie.

O blondă cu părul lung şi drept, cu strungăreaţă şi cu nişte ochi albaştri, mari şi nevinovaţi, apăsa lent tastele unui calculator. Rochia cu decolteu pătrat oferea privirii ca pe tavă sânii rotunzi. Ridică spre Malko o privire fără expresie şi surâse mecanic.

— Bună ziua.

— Am întâlnire cu domnul Velaci, spuse Malko în engleză.

— N-a sosit încă, zise blonda. Nu ştiu dacă vine.

— Trebuie să luăm masa împreună, preciză Malko.

— În acest caz, îl puteţi aştepta în birou, spuse ea ridicându-se.

Rochia închisă în nasturi de sus până jos se mula pe un corp graţios. Fata avea picioare lungi şi bronzate. Malko intră într-un birou plin de calculatoare, cu un portret al lui Radowa Karadzici pe perete şi cu teancuri de cataloage luxoase de mobilier ale lui Claude Dalie pe toate mesele. Tânăra îl privea curioasă. În ciuda

aerului de cuminţenie, degaja un soi de chemare sexuală, aidoma unei puştoaice neînţărcate, dar având păcatul în sânge. Malko îi surâse.

— Lucraţi pentru Duşan Velaci?

— Da, doar dimineaţa! preciză blonda. În mod normal, studiez la Universitate, dar a fost închisă din cauza războiului. Vreţi să beţi ceva?

— Nu, mulţumesc.

Fata se întoarse la calculatorul din hol, în timp ce Malko începu să răsfoiască unul dintre cataloagele arhitectului decorator de interioare Claude Dalie. Telefonul suna încontinuu şi blonda cu strungăreaţă răspundea cu o voce de fetiţă. La un moment dat, apăru în birou, cu un aer vizibil contrariat.

— A sunat domnul Velaci, anunţă ea. Este reţinut şi se scuză că nu poate veni. Vă invita astă seară la *Writer's Club.*

Malko se uită la ceas. Era unu. Se simţi uşurat la gândul că avea să ia masa singur la *Hyatt*. Secretara lui Duşan Velaci îl privea în tăcere. Malko citi în privirea de porţelan ceva neaşteptat. Fata îl fixa aidoma unui copil care priveşte vitrina unei patiserii. Ochii albaştri aveau o expresie fixă, magnetică, ceea ce îl făcu să-i propună:

— N-aţi vrea să luaţi masa cu mine?

Invitaţia o luă pe blondă prin surprindere. Şovăi câteva clipe, cântărind propunerea, apoi chipul i se lumină.

— Vorbiţi serios?

— Absolut! Aveam de gând să merg la *Verdi.*

— La *Verdi!* repetă ea, acolo e foarte plăcut.

— Sunt onorat să vă invit....

Jenată, blonda coborî privirile.

— Nu ştiu dacă domnul Velaci ar...

Malko o întrerupse surâzând.

— M-a lăsat baltă. Îmi datorează o compensaţie...

Stăteau faţă în faţă şi privirile li se încrucişară din nou.

— Apropo, cum vă numiţi?

— Ivana.

Semăna cu un iepure hipnotizat de o cobră. Ţinea braţele pe lângă corp şi buzele frumos desenate schiţau un surâs mecanic. Malko se hotărî să precipite lucrurile. Se apropie şi îi puse mâna pe şold.

— Haideţi! Altfel nu vom mai găsi nimic de mâncare la *Verdi...*

Ivana îl privi cu un aer răvăşit, de parcă atingerea ar fi

tulburat-o profund. Se răsuci şi în loc să se depărteze, se apropie şi mai mult de el.

Ca atrasă de un magnet, Ivana se sprijini de Malko din cap până în picioare. Păstrase aceeaşi expresie inocentă dar se freca fără ruşine de el.

Extrem de plăcut surprins, o prinse de talie şi Ivana ridică ochii spre el şi îl sărută. La început delicat, apoi cu sfiala unei liceene. În acelaşi timp se lipea şi mai tare de el.

Strâns înlănţuiţi, schiţară un soi de dans şovăit în mijlocul biroului lui Duşan Velaci. Excitat de situaţia neaşteptată, Malko îşi strecură o mână între trupurile lor, mângâind coapsele fetei prin ţesătura rochiei. Ea îl sărută şi mai apăsat. Aţâţat, desfăcu câţiva nasturi şi nu simţi din partea ei nici o rezistenţă. Atinse uşor nailonul unui chilot, pe care îl dădu la o parte şi avu impresia că lui Ivana i se făcuse rău. Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, suspina sacadat, înlănţuindu-i ceafa cu braţele. Când mişcările deveniră şi mai precise, printre buze îi scăpă un strigăt continuu, aidoma sirenei care anunţa încetarea alarmei. Atunci realiză că Ivana era pe punctul de a juisa.

— Oh, ce bine e! Ce bine e! Ce bine e! repetă ea gâfâind cu un aer rătăcit.

Orgasmul fulgerător îl stârni pe Malko mai tare decât orice închipuire. O împinse pe Ivana spre biroul patronului şi îi desfăcu de tot rochia, dând la iveală desuurile albe şi cam rustice ale fetei. Agăţată de el ca o înecată, blonda Ivana se lăsa în voia lui. Îi scoase chilotul, dezvelind pântecul plat. Coapsele se depărtară singure. O pătrunse cu uşurinţă. Era caldă şi onctuoasă ca un şuvoi de miere. Începu să strige din nou, juisând fără pauză.

Nu spunea nimic, nu făcea nimic, dar îşi exprima fericirea fără oprire. Făcu o pauză ca să-şi recapete răsuflarea şi îi aruncă lui Malko o privire copleşită de plăcere, spunând pe un ton pierit:

— M-aţi impresionat de când v-am văzut. Sunt atât de sensibilă…

Malko continua să se mişte lent şi văzu că pupilele fetei se îngustară şi răsuflarea i se acceleră. Fără veste, ea însă îl respinse uşor, îl luă de mână şi îi arătă covorul din faţa biroului:

— Aici.

Îl făcu să se întindă în faţa portretului lui Radovan Karadzici şi se urcă peste el, lăsându-se pătrunsă cu un suspin de încântare. Începu să se frece înainte şi înapoi, spunându-i cu o voce gâfâită:

— Oh, vine iarăşi! Ce bine e! Ce bine e!

Se freca de el ca o nebună. Malko o prinse de sânii mici şi fermi şi fata tresări.

— Uşor! Uşor! Sunt foarte sensibilă! Dacă mă mângâiaţi, juisez din nou.

El se mulţumi să-i atingă uşor, în timp ce Ivana avea un nou orgasm. Fata se împingea în el ca să se lase şi mai bine pătrunsă, declanşând plăcerea lui Malko. Ivana se întinse epuizată peste el. Le trebuiră mai multe minute ca să-şi revină. Fata se ridică, îşi luă chilotul şi dispăru în timp ce Malko îşi venea în fire. Nu era ceva obişnuit să facă dragoste cu secretara celui cu care trebuia să ia masa şi asta în propriul lui birou. Se uită din nou la ceas: două fără cinci. Aproape o oră trecuse de la începutul „întrevederii” şi Ivana juisase de şase ori.

O adevărată forţă a naturii, ceea ce altădată în campaniile militare, purta numele de „una care suge măduva din om”.

Tânăra secretară apăru, aranjată, fâşneaţă, machiată din nou, dar cu cearcăne. Surâzând, îl întrebă timidă:

— Nu e prea târziu să mergem la masă? Dacă da. Nu face nimic…

În plus, lua viaţa foarte uşor.

— În nici un caz! afirmă Malko.

— Apropo, întrebă ea, cum vă numiţi?

— Malko.

De obicei, o asemenea întrebare era pusă înainte.

Ieşiră din birou şi în ascensor, ea începu să se frece din nou de el.

— Mai vreau! suspină ea.

— Am impresia că vreţi *tot timpul,* remarcă Malko.

— Da, spuse ea simplu. Când nu pot face dragoste, mă descurc singură, dar nu e acelaşi lucru.

*

* *

Ivana mânca tăiţeii cu delicateţea unei pisici, înmuindu-şi des buzele în cupa de şampanie Taittinger. Malko o studia uimit de o asemenea spontaneitate care îi plăcea. Tânăra părea că apreciază mai mult băutura decât atmosfera elegantă din restaurant. *Verdi* era unul dintre locurile cele mai apreciate din Belgrad, unde ziariştii, oamenii de afaceri şi spionii aproape se atingeau. Ivana oftă.

— Când v-am văzut, v-am dorit pe loc… Nu ştiam însă cum să procedez…

— Aţi procedat foarte bine, afirmă Malko.

Ea surâse.

— Nu mă culc cu *toţi* bărbaţii, dar am nevoie să fac multă dragoste. De altfel, adăugă ea surâzând cu tristeţe, asta e tot ce ne-a mai rămas, nouă belgrădenilor… Eu mi-am dorit un apartament dar sunt obligată să locuiesc la părinţii mei. Dacă Duşan Velaci nu m-ar fi angajat, mă păştea şomajul.

— Vă culcaţi cu el?

— Din când în când. Mă invită la cină. Şi lui îi place sexul.

— În orice caz, nu se ţine de cuvânt, remarcă Malko. Mă rog, dacă ar fi venit, n-aş mai fi luat masa cu dumneavoastră.

— Oh, a avut un motiv serios! afirmă Ivana. N-ar fi trebuit să vă spun, dar a fost invitat în ultima clipă la Rade Markovici.

Malko încremeni.

— Şeful…

— Da, da, şeful RDB. E naşul lui de botez. Merg deseori la vânătoare împreună. Avea ceva foarte important să-i comunice.

Malko avu impresia că spaghetele îi căzuseră greu. Se întrebă dacă nu cumva el era motivul amânării acelui dejun.

Capitolul X

Dintr-o dată, Malko nu mai regretă că nu luase masa cu Duşan Velaci. Ştia de la început că arhitectul era un apropiat al puterii şi era interesat să menţină legătura cu el, dar faptul că avea relaţii strânse cu cel însărcinat cu represiunea politică şi cu contraspionajul iugoslav, schimba totul. Să se joace cu focul sau să-l folosească drept sursă de informaţii, era totuna.

Malko începu să-şi pună întrebări asupra atitudinii ambigue a lui Verica şi ea în legătură cu Duşan Velaci.

Fără să-i bănuiască preocuparea, Ivana reuşi să termine tacticoasă tăiţeii, aruncându-i o privire insistentă:

— Staţi mult la Belgrad?

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko.

Fata privi bulele aurii din paharul de şampanie Taittinger şi spuse timidă:

— Sunt liberă toată după-masa. Dacă vreţi, v-aş putea servi drept interpret.

Malko surâse. Cu ochii ei mari şi inocenţi şi cu temperamentul focos, Ivana prezenta mult mai multe avantaje decât Desa, dar nu era atât de sigură ca informatoare.

Lăsă un teanc gros de bancnote pe masă – de când cu războiul, cărţile de credit dispăruseră – şi părăsiră restaurantul. Se despărţiră pe trotuarul străzii Terazije. Văzându-i dezamăgirea, Malko preciză:

— Ne-am putea vedea fără să-mi serviţi drept interpret.

Chipul lui Ivana se lumină.

— Oh, da! Am chef să facem din nou dragoste. Vă dau numărul de telefon de acasă.

Scrise un număr pe o carte de vizită şi i-o întinse.

Malko traversă, ducându-se să-şi recupereze maşina de pe strada Prinzrenska, în faţa hotelului *Moskva.* Se simţea cu moralul la pământ. Pista Milan Simovici era inutilizabilă pentru moment. Se ferea să ia legătura cu trupeşa Verica, Duşan Velaci nu era nici el abordabil, nu-i mai rămânea decât să-şi plângă soarta.

Slobodan Miloşevici avea să moară în patul lui şi nu din cauza bombelor NATO.

În momentul în care se urca în Opelul Astra, transformat în cuptor, dar lustruit ca un ban nou nouţ de un băieţaş grăsuliu, telefonul mobil sună. Era Branca Noukovici:

— Dragoljub, tipul cu benzina, a sunat din nou, îl anunţă ea. Mi-a lăsat numărul de mobil. Vreţi să vi-l dau?

— Sigur.

Îl notă şi îl sună imediat pe Dragoljub. O voce bărbătească mormăi „Da, vă rog” şi Malko spuse în engleză:

— Sunt prietenul lui Ricardo. Aţi sunat la el acasă?

— Da.

— Ne-am putea vedea? Am nevoie de acelaşi lucru ca el.

— Românească sau muntenegreană? Asta e mai scumpă: trei mărci litrul.

— Mai vorbim, zise Malko evaziv.

— Cunoaşteţi parcul Kalemegdan?

— Sigur.

— Coborâţi strada Pariska. Imediat pe stânga sunt nişte scări care duc la o terasă de la marginea parcului. Se numeşte *Underground,* o cafenea liniştită. Ne vedem peste o jumătate de oră?

— Cum vă recunosc?

Dragoljub râse.

— Oh, e uşor, vă recunosc eu, nu sunt străini pe acolo. La această oră, e pustiu.

Malko întrerupse legătura. Se simţea mai înviorat. Dacă Dragoljub era pe lista secretă a lui Richard Lord, poate că nu vindea doar benzină. În caz contrar, putea profita să facă plinul Opelului Astra.

*

* *

Malko parcă în faţa ambasadei Franţei, închisă din cauza războiului şi acoperită cu graffiti injurioase. Coborî apoi pe strada Pariska, dominată de un zid înalt delimitând parcul Kalemegdan. La distanţă de o sută de metri, o scară ducea la o terasă aflată cam la jumătatea înălţimii zidului. Bizar nume, Underground. Avea un bar şi mese cu umbrele de soare, din care doar una era ocupată de un bărbat tânăr şi înalt, ras în cap şi îmbrăcat în piele neagră: bluzon, pantalon mulat şi cizme. Părea extrem de nervos şi bătea din picior de nerăbdare, atingând masa.

După toate aparenţele, un homosexual notoriu.

Malko se apropie prin spatele lui şi întrebă:

— Dragoljub?

Tânărul tresări şi se întoarse. Malko văzu doi ochi mari, negri şi umezi, plini de gingăşie, care îl studiară rapid. Se cântăriră din priviri câteva clipe, apoi Malko se aşeză în faţa sârbului. Undeva era o neînţelegere… Malko rupse tăcerea:

— Deci dumneavoastră sunteţi furnizorul de benzină al lui Ricardo.

Cuvântul „furnizor” păru să-l vexeze pe tânărul homosexual. Nu avea astâmpăr. Malko vedea cum loveşte din ce în ce mai tare în piciorul mesei. Dragoljub râse mânzeşte:

— Da, aşa e, recunoscu el. Am devenit prieteni. Înainte de război exista o discotecă simpatică, pe strada Francuska la numărul 6, *The Soul Food.* De când cu bombardamentele au închis-o.

Apăru ospătarul şi Malko ceru o vodcă pentru el şi un Defender pentru Dragoljub. Sârbul îl privea în continuare pe furiş, ca şi când ar fi încercat să ghicească ceva. Brusc, Malko pricepu: Richard Lord era şi el homosexual, iar băiatul îi era probabil amant! Sau MI6 era la curent şi umbla cu ascunzişuri faţă de CIA, sau Richard Lord îşi păstrase bine secretul. Avea un singur gând: să pună capăt acelei situaţii jenante. Sârbul crezuse probabil că făceau parte din aceeaşi „familie”. Bău puţin scotch şi îşi privi convivul. Piciorul continua să-i tremure pe sub masă. Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

— Moartea lui Ricardo v-a afectat, remarcă el.

Homosexualul dădu din cap şi ochii i se umplură aproape de lacrimi.

— Oh, da, nu mă aşteptam. Am reuşit să-l văd la spital acum două zile. Mi-a spus să mă mut la el acasă pentru că avea nevoie de cineva să-l îngrijească.

Probabil că nu numai atât… Homosexualul părea răvăşit. Malko surâse puţin cam crud.

— Aţi fost dezamăgit când m-aţi văzut?

Dragoljub se apără.

— Oh, nu! Am văzut imediat că nu sunteţi ca el. Aveţi dreptate, eram foarte ataşat de Ricardo. Era minunat. Ştiţi asta, doar îi sunteţi prieten. Oricum, îmi face plăcere să vorbesc despre el cu cineva. Singurul, de altfel, dintre prietenii lui, căruia nu-i plac băieţii, adăugă el suspinând.

Malko se înfiora şi se grăbi să schimbe subiectul.

— Chiar îi vindeaţi benzină?

— Sigur! Am un amic care lucrează la o benzinărie rezervată armatei. Are benzină întotdeauna: muntenegreană, mult mai bună decât cea românească. Aveţi nevoie?

— Nu imediat, preciză Malko. Am însă numărul dumneavoastră de telefon.

Puse o hârtie de o sută de dinari pe masă pentru Defender şi pentru vodcă. Aşa se sfârşise o frumoasă poveste de dragoste. Avea ce povesti celor de la CIA… Plătise şi se ridicase. În acelaşi moment, Dragoljub întrebă pe un ton scăzut:

— Dumneavoastră îl înlocuiţi pe Ricardo pentru tot?

Accentuase ultimul cuvânt, atrăgându-i atenţia lui Malko.

Acesta răspunse fără să se compromită:

— Da. De ce?

Tânărul homosexual îl privea stăruitor, fără să ştie ce să răspundă. Oftă adânc şi mărturisi:

— Poate că sunt un idiot, dar aş vrea să-i fac un ultim serviciu lui Ricardo. Am petrecut atâtea clipe frumoase împreună…

— Ce fel de serviciu?

— Înainte de a muri, mi-a cerut ceva, nu ştiu însă dacă pot vorbi despre asta…

Malko se aşeză la loc, privind maşinal în jur. Nici ţipenie. Nimeni nu-i putea auzi. Cu toate acestea, nu îndrăznea să se demaşte, să-şi pună viaţa în mâinile unui homosexual care îl privea cam prea lacom… Cei doi se priviră îndelung, apoi sârbul coborî privirea.

— Trebuie să am încredere în dumneavoastră! suspină el. Ricardo mi-a cerut un serviciu mai deosebit…

— Ce anume?

— Voia să-l pun în legătură cu cineva din anturajul lui Miloşevici.

Pulsul lui Malko o luă razna. Dragoljub era într-adevăr unul dintre informatorii agentului MI6, care îmbina utilul cu plăcutul.

Cumpăra benzină de la Dragoljub, de fapt de la amantul lui şi îl „trata”. Tânărul homosexual părea mort de frică. Îl linişti cu un surâs.

— Dragoljub, aţi făcut bine spunându-mi. Da, eu îl înlocuiesc pe Ricardo pentru *tot.*

Tânărul privi în jur şi se aplecă peste masă.

— V-am telefonat astăzi nu pentru benzină, dar nu puteam să spun la telefon. Cineva mi-a făcut cunoştinţă cu un băiat care e ziarist la Tanjug. Şi el e… Mă rog. Înţelegeţi. Ne-am întâlnit de

mai multe ori la discoteca de pe strada Francuska. Este unul din puţinii care se întâlnesc des cu Slobodan Miloşevici.

— În ce fel?

— Este fotograful lui recunoscut. Singurul care face toate pozele oficiale ale lui şi ale soţiei lui. Îl cheamă tot timpul. Sigur, nu stă de vorbă cu Miloşevici, dar îl vede... Vă interesează?

— Cu siguranţă, zise Malko fără să stea pe gânduri.

— Atunci să vi-l prezint. Nici o problemă, luăm masa împreună astă seară.

— Aşteptaţi! îl opri Malko. Ricardo v-a spus de ce îl interesa Miloşevici?

Homosexualul clătină din cap.

— Nu. Cred că voia informaţii despre reşedinţa lui, ca să facă un raport. Dumneavoastră tot aşa?

— Da şi eu, confirmă Malko.

Richard Lord nu se demascase. Era totuşi un profesionist...

— Ne întâlnim pe la nouă la restaurantul *Le Manjez,* pe strada Swetoroza-Markovica. Dă în bulevardul Revoluţiei.

— Perfect, spuse Malko.

Se despărţiră şi se întoarse la *Hyatt.* Avea o nouă pistă. Cu toate că nu făcea decât să culeagă roadele muncii agentului MI6, era mai sigură decât Duşan Velaci şi legăturile lui necurate.

*

* *

Terasa restaurantului *La Manjez* ocupa douăzeci de metri de trotuar, luminând cu lumânările puse pe mese toată strada Swetoroza-Markovica, cufundată în beznă. O mulţime animată stătea în picioare printre mese, la un aperitiv.

Malko înţelese repede de ce alesese Dragoljub acel loc: nu erau decât bărbaţi...

Dragoljub apăru din mulţime, însoţit de un bărbos înalt şi cu privire blajină.

— Vi-l prezint pe Nedad Tubici, despre care v-am vorbit, îi spuse el.

Nedad Tubici îi strânse mâna lui Malko într-un mod care părea mai degrabă o mângâiere.

— Bună seara, spuse el, am înţeles că sunteţi prieten cu săracul Ricardo. Ticăloşii de americani! Era un băiat atât de drăguţ. Ţineam toţi la el.

Dacă ar fi ştiut... Aparent, Dragoljub uitase de doliu. Îl luă de braţ pe Malko, ducându-l spre o masă liberă. Imediat ce se

instalară, un ospătar aduse o sticlă de Defender „Succes” şi pahare. Ciocniră.

— Pentru victoria Serbiei! spuse Nedad Tubici.

Rumoarea discuţiilor din jur era suficientă pentru a le oferi discreţie. Vorbiră banalităţi, apoi Nedad Tubici îl întrebă şoptit pe Malko:

— Şi pe dumneavoastră vă interesează Miloşevici?

— Da, sunt ziarist. Mi s-a cerut un articol despre cum trăieşte. Aveţi ceva informaţii?

Fotograful surâse în barbă.

— Trăieşte foarte simplu. Lucrează la birou şi seara o petrece cu soţia lui. Nu au viaţă mondenă, detestă televizorul, vânătoarea, sportul. Citeşte mult. Eu care îi sunt fotograf, n-am reuşit niciodată să fac un reportaj la el acasă. Nemţii mi-au oferit zece mii de mărci. Este un om foarte secret…

— Totuşi îl vedeţi…

— Sigur, dar numai în împrejurări oficiale, atunci când are vizitatori. Totul se petrece foarte repede; stau doar câteva minute şi apoi gărzile de corp îmi ordonă să plec. Nu se uită niciodată nici la aparat, nici la mine. Situaţia îl plictiseşte. Nu-l interesează nici fotografiile. E un om foarte rigid.

— Îl veţi întâlni curând?

— Da.

Malko îşi ascunse interesul. Din nou, era pe o pistă „sensibilă”.

— Când? întrebă Malko pe un ton egal.

— Mâine, când îl primeşte pe ambasadorul Rusiei la dejun. Voi face fotografii înainte de masă.

— Unde?

Nedad Tubici privi în jur şi asigurat de rumoarea mulţimii spuse pe un ton scăzut:

— N-ar trebui să vă spun, dar pentru că sunteţi prieten cu Dragoljub şi cu Ricardo… Nu spuneţi la nimeni, ar fi foarte grav. La o rezidenţă aflată în afara Belgradului. O proprietate a lui Tito, lângă satul Dovanovci, aproape de autostrada spre Zagreb. Nu puteţi însă să vă apropiaţi. Oriunde s-ar afla, cei de la RDB formează o barieră de netrecut. Dacă vă prind, riscaţi să fiţi expulzat…

— În regulă, afirmă Malko.

Fotograful bău puţin scotch şi adăugă:

— S-ar putea totuşi face ceva. Drumul care duce la această proprietate urmăreşte autostrada, aflată în vale. De acolo se

poate vedea. Dacă sunteţi atent, puteţi face chiar fotografii. Bineînţeles, doar ale maşinii lui…

— E destul de bine, îi mulţumi Malko. Nu pot sta prea mult pe loc, să nu fiu remarcat.

— Adevărat, recunoscu fotograful. Cred că va sosi pe la prânz. Va pleca imediat după dejun.

— Cu ce vine, cu elicopterul?

— Nu, totdeauna cu BMW-ul lui negru. Are şi o mică escortă. Mulţi s-au întâlnit cu el în Belgrad şi nu şi-au dat seama.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, sper să ne mai vedem.

Nedad Tubici schimbă o privire scurtă cu Dragoljub.

— Oricum, nu mă căutaţi la Tanjug. Portarul lucrează pentru RDB şi ia numele *tuturor* vizitatorilor.

— Vă promit. Vom lua legătura prin Dragoljub.

Chemă ospătarul şi Dragoljub întrebă imediat:

— Nu rămâneţi să cinaţi cu noi?

— Îmi pare rău, se scuză Malko, trebuie să mă întorc la hotel să scriu un articol. Poate altă dată.

Ajunse la maşină şi se gândi cu satisfacţie că era pe o pistă bună… Colaborarea cu acel fotograf îi dădea şansa de a-l localiza pe Slobodan Miloşevici într-un moment precis. Din fericire, Nedad Tubici nu se îndoia nici un moment de sinceritatea lui. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să verifice exactitatea informaţiilor fotografului. Nu putea să lanseze, un atac pe baza unui pont care putea fi un bluf.

*

* *

Milan Simovici aştepta autobuzul nu departe de spitalul militar, când în faţa lui opri un autoturism. Se îndreptă maşinal spre el; de când cu bombardamentele, autostopul era ceva curent la Belgrad. Tânărul medic înţepeni pe loc. Cel care coborâse geamul era poliţistul de la RDB, cel ras în cap, care îl interogase.

— Te ducem acasă, îi propuse el.

Ca un automat, Milan Simovici urcă în spate, întrebându-se ce avea să păţească. Maşina mirosea a fum de tutun şi a transpiraţie. Se ghemui cât mai departe de interlocutorul lui. Acesta îi oferi o ţigară.

— Ziaristul tău te-a mai căutat?

— Ştiţi bine că nu, murmură Milan Simovici.

Poliţistul surâse rece.

— Nu, avem încredere în tine. Îţi cunoşti interesele. Am vrea să iei *tu* legătura cu el.

— Eu? tresări medicul. Şi ce să-i spun?

— Că nu ai renunţat! Că aştepţi doar ca preşedintele să vină să doarmă la spitalul militar.

Maşina rula încet, în direcţia străzii Maksima-Gorcog. Milan Simovici încerca să ghicească ce capcană ascundea propunerea.

— De ce?

Poliţistul îi surâse din nou, de astă dată ironic.

— Ca să nu creadă că te-am înfricoşat şi să-şi închipuie că totul e în regulă. Foloseşte-te de prietena Desa Dimitrievici. Lucrează pentru el. Dacă totul merge bine, o să ieşi cu faţa curată…

— Cum adică?

— Rămâi în viaţă, conchise poliţistul, deschizând portiera.

*

* *

Malko îşi alesese o zonă de staţionare pe autostrada de Zagreb, chiar după satul Dovanovici, pe drumul spre Zagreb. Coborî şi puse pe jos o pătură, la adăpostul unei liziere de pădure. În Iugoslavia, maşinile în pană erau de domeniul zilei şi spectacolul unui bărbat meşterind sub maşină nu mai mira pe nimeni. Cu o cheie într-o mână şi cu o lanternă într-alta, găsi uşor buşonul radiatorului şi îl goli. Lichidul de răcire verzui îi curse printre degete. Malko puse la loc buşonul, deschizând capota şi verificând apoi nivelul lichidului. Mai avea cam de două degete.

Închise capota, urcă în maşină şi porni. După calculele lui, trebuia să parcurgă aproape zece kilometri înainte să dea în fiert. Era unsprezece şi jumătate. Părăsi autostrada la prima ieşire, trecând pe deasupra ei şi îndreptându-se spre Belgrad. Ţinea sub observaţie temperatura motorului.

Cu trei kilometri înainte de Dovanovici, văzu acul îndreptându-se spre roşu… apoi motorul începu să piardă din putere. Era la un kilometru de sat când de sub capotă începu să iasă un fum alb.

Scoase din viteză, ca să nu strice motorul şi ajunse exact în locul fixat. Se opri pe banda unu, acolo de unde putea vedea drumul îngust pe care Desa făcuse exerciţii de şoferie.

Deschise capota, de sub care se ridică un nor gros de fum. Dacă îl vedea cineva, era perfect. În portbagaj avea un bidon cu

lichid de răcire, ca să poată pleca în bune condiţii… Aşteptă, sprijinit de caroserie. Dacă Miliţia se interesa de el, avea să le explice că aştepta doar să se răcească motorul… Riscurile erau minime. Nu aşteptă prea mult. Totul se petrecu atât de repede încât crezu că visează. Văzu un jeep cenuşiu venind dinspre sat, urmat de o maşină mare şi neagră, cu geamuri verzui. În spatele ei venea un BMW mai mic.

Cele trei maşini defilară la cincizeci de metri de el, pe drumul din vale. Era într-adevăr un BMW negru cu geamuri blindate, rulând cu aproape o sută la oră. Dacă ar fi avut un RP67, l-ar fi putut pulveriza pe Slobodan Miloşevici… Micul convoi dispăru într-un nor de praf. Cel puţin informaţiile lui Nedad Tubici erau exacte, lucru încurajator pentru viitor…

Deschise portbagajul, luă bidonul şi completă lichidul din rezervor. Cinci minute mai târziu, se îndrepta spre Belgrad.

*

* *

Bărbatul de pe pasarela care traversa autostrada luă binoclul de la ochi. Lângă el, un poliţist fotograf, apăsa fără încetare pe declanşator. Şeful lui avea să fie mulţumit. Misiunea lui era să-l supravegheze pe agentul CIA, însă nu ştia în ce mod acesta reuşise să se nimerească acolo, chiar în momentul în care Slobodan Miloşevici trecea. Nu putea fi o coincidenţă.

Capitolul XI

Noaptea fusese agitată: la periferia Belgradului căzuseră multe bombe. Cu toate că ştia că *Hyatt,* cu hoarda lui de ziarişti, era protejat, Malko nu dormise prea bine. În ajun, spre sfârşitul zilei, primise un mesaj neaşteptat de la Milan Simovici, prin intermediul lui Desa. După întâlnirea cu Nedad Tubici, Malko începuse să-şi facă din nou planuri.

Experienţa eşuată de la Spitalul militar îi dovedise că era posibil să declanşeze un atac aerian cu un preaviz de câteva ore şi că sistemul lui de comunicare funcţiona, datorită cartelelor anonime. Trebuia doar să ştie cu precizie unde şi când avea să se afle Slobodan Miloşevici la un moment dat. Intrarea în scenă a fotografului de la Tanjug îi dădea speranţa unei soluţii, cu condiţia ca rezultatul să nu fie o baie de sânge. Malko îşi amintea cu oroare de eroarea de tir, care la Bagdad costase viaţa a sute de nevinovaţi refugiaţi într-un adăpost, despre care se bănuia a fi al lui Saddam Hussein. Având asemenea amintiri, viaţa nu era deloc uşoară...

Soneria telefonului îi întrerupse meditaţia. Recunoscu imediat vocea lui Ivana.

— Vorbiţi cu domnul Velaci, îi spuse ea cu o voce foarte profesională.

Duşan Velaci se pierdu în scuze pentru dejunul contramandat, fără să explice însă de ce îl anulase. Malko nu putea nici el povesti cu cine îl înlocuise...

— Vă invit la cină astă seară, îi propuse arhitectul. Într-un loc foarte agreabil, cu muzică. La *Sanjak Club,* chiar vizavi de reşedinţa ambasadorului Japoniei, în cartierul Sanjak.

În ciuda faptului că aflase de la Ivana de legăturile cu Rade Markovici, şeful RDB, Malko nu putea decât să accepte. Duşan Velaci n-ar fi priceput de ce îl evită şi oricum, rămânea o „sursă” potenţială.

*

* *

Rade Markovici îşi bea obişnuita cafea turcească în restaurantul de la *Metropole,* citind raportul făcut în ajun despre agentul CIA. Ceva îl intriga: prin ce mijloace se nimerise lângă

convoiul lui Slobodan Miloşevici, într-un loc şi la o oră pe care numai câteva persoane apropiate, el inclusiv, le cunoşteau? Agentul CIA nu fusese supravegheat cum trebuia? Găsi răspunsul la acel mister citind al doilea raport consacrat persoanelor cu care se întâlnise agentul CIA. Numele lui Nedada Tubici îi sări imediat în ochi şi o furie rece îl cuprinse. Pederastul acela nenorocit, care trăia luxos de pe urma fotografiilor sale, doar pentru că doamna Miloşevici îl aprecia, trăda şi el! Dacă i-ar fi căzut în mână, l-ar fi omorât în bătaie... După ce îi mai trecu furia, Rade Markovici renunţă la ideea de a-l chema imediat la RDB. Ideea care îi dădea târcoale de mai multe zile prindea brusc fiinţă. O idee extrem de diabolică... Iugoslavia era din ce în ce mai izolată şi Marele Frate rus se cam lăsa rugat. Ţara avea nevoie de noi aliaţi.

Poate că NATO avea să-i fie de ajutor.

Urcă în cameră şi începu să întocmească o expunere completă a ideii sale, cu toate consecinţele posibile, destinând-o lui Slobodan Miloşevici. Nu se putea lansa într-o asemenea operaţiune fără o „acoperire” politică absolută.

Dacă reuşea, cum le-ar fi dat peste nas duşmanilor Serbiei! Era o lovitură formidabilă, aşa cum numai o dată în carieră se putea întâmpla. Calm, începu să studieze toate problemele care ar fi putut să apară. Trebuia să fie foarte prudent. Nici o verigă nu trebuia să fie slabă. Cea mai mică greşeală ar fi declanşat o catastrofă cu consecinţe imprevizibile.

*

* *

Malko se învârtea de o oră pe străzile abrupte ale cartierului Sanjak, urcând şi coborând. Vederea era superbă, dar nu găsise pe nimeni să-i arate drumul. Trecu pentru a patra oară prin dreptul unui zid lung care se termină într-o fundătură şi se hotărî să apuce pe o stradă îngustă şi înclinată, având sens unic. Ajuns la o sută de metri mai jos, se trezi în faţa unui gard negru şi impunător păzit de o sentinelă într-o gheretă. Trecând prin faţa ei, lumină cu farurile o placă de aramă cu caractere japoneze.

Ajunsese în sfârşit!

În momentul în care opri motorul, auzi muzica. Un amestec de muzică ţigănească şi de rock. Ghidându-se după sunete, găsi o uşiţă care dădea într-o cârciumioară lipită de un teren de tenis. Mese în aer liber, un mic ring de dans şi o orchestră. O cântăreaţă blondă, tunsă scurt şi cu o figură cabalină, interpreta

o melodie ţigănească îndrăcită, acompaniindu-se cu o tamburină pe care o lovea de coapsă. Era cântăreaţa de la *Reka.* Femeile dansau singure printre mese şi rumoarea discuţiilor acoperea aproape orchestra. Ezită o clipă în prag, apoi văzu pletele blonde ale lui Ivana, care se repezise să-l întâmpine, surâzând radioasă.

— Ne-am aşezat acolo, îl anunţă ea, profitând de mulţime ca să se lipească uşor de Malko. Acesta nu se aşteptase să o vadă.

O urmă spre o masă de lângă orchestră. „Noi” însemnau Duşan Velaci, purtând unul dintre tricourile lui oribile în dungi şi o creatură brună, cu privirea întunecată şi cu o ţinută semeaţă, care scotea în evidenţă pieptul proeminent, pe care se mula o bluză din dantelă neagră. Duşan Velaci făcu prezentările.

— Mila, Malko. Mila e cântăreaţă.

Bruneta sculpturală îi aruncă lui Malko o privire trufaşă, schiţând un surâs vag. Toţi păreau uşor ameţiţi. În afară de răcoritoare, pe masă se afla o sticlă de Defender şi una de coniac Otard XO aproape golită. Sârbii se înnebuneau după coniac de marcă. Vacarmul era asurzitor adăugându-se difuzoarelor care îi inundau cu şuvoiul decibelilor. Duşan Velaci ţinea o mână pe coapsa lui Mila şi cealaltă pe piciorul lui Ivana, care arăta formidabil. Oamenii discutau de la o masă la alta, părând să se cunoască. Cântăreaţa interpreta melodii israeliene, ţigăneşti, ruseşti şi chiar franţuzeşti! Malko îşi reprimă o tresărire atunci când simţi ceva frecându-se de piciorul lui. Acel ceva urcă până în dreptul zonei intime începând un masaj neobişnuit. Răposatul Conte de Paris, pretendent la tronul Franţei, era capabil, se spune, să aprindă o ţigară şi să o fumeze ţinând-o între degetele piciorului stâng… Ivana părea în stare să producă plăcere unui bărbat, deşi avea un picior mult mai mic…

Foarte repede, între Defender, coniac şi rachiu, turnate din abundenţă şi masajul lui Ivana, Malko începu să uite de necazuri. De altfel, din cauza vacarmului, conversaţia se redusese la maximum. Duşan Velaci, cu mâinile ocupate şi cu privirea pierdută, părea cufundat într-o meditaţie profundă. Trebuia să aştepte o pauză ca să-l tragă de limbă…

La un moment dat, cântăreaţa cu figură cabalină se apropie de microfon şi începu o melodie siropoasă şi sentimentală, primită cu exclamaţii din partea femeilor. Toată lumea începu să danseze. Duşan se trezi brusc şi o trase pe Mila pe ringul minuscul. Malko descoperi astfel că şi restul corpului era uluitor. Crupa tare şi înaltă întindea ţesătura neagră a fustei foarte

scurte, care dezvelea nişte picioare lungi şi frumoase. Pantofii cu toc o făceau mai înaltă cu zece centimetri faţă de partenerul ei. Temându-se parcă să nu-i fie furată, Duşan o înlănţui cu braţele, fără să întâmpine rezistenţă din partea fetei.

— Dansăm? întrebă Ivana.

Când ajunseră pe ring, fata se lipi de el ca o ventuză, continuând ceea ce începuse cu piciorul… Foarte repede, privirea i se voală şi se lipi şi mai tare de Malko.

— Am să juisez! murmură ea la urechea lui Malko, înfigându-i unghiile în ceafă.

Din fericire, vacarmul din jur era de ajuns ca să-i acopere sirena…

Muzica lentă continuă aproape o jumătate de oră. Doar melodii ţigăneşti. Duşan şi Mila se aşezaseră la masă, dar Malko şi Ivana, agăţată de Malko aidoma unui vultur de stâncă, erau amândoi un trup. Făcu un efort extraordinar ca să nu ejaculeze. Lipită de el, Ivana îl împingea perfid, stârnindu-l. Dacă Duşan Velaci nu-şi dădea seama de natura relaţiilor lor, era orb. Din fericire, părea să se fi concentrat asupra lui Mila. Unul dintre braţe îi dispăruse complet sub masă.

În sfârşit, muzica se opri. Malko avu impresia că Ivana avea să rămână lipită definitiv de el, deşi afişa acelaşi aer inocent.

Când se întoarseră la masă, un bărbat cu un chip de brută, cu o mustăcioară fină şi foarte spătos, stătea de vorbă cu Mila. În momentul în care Malko se aşeză, îl privi intrigat, de parcă l-ar fi cunoscut, dar nu-i adresă nici un cuvânt. Flecări câteva clipe cu Mila, apoi dispăru în mulţime. Duşan Velaci se aplecă spre Malko.

— Un bun prieten care s-a întors din Kosovo, explică el.

— E militar?

Arhitectul clătină din cap, surâzând cu subînţeles.

— Nu, s-a dus la cumpărături…

Văzând că Malko nu pricepe adăugă râzând în hohote:

— Face „*ship-shopping*”. Îi sfătuieşte pe *shiptari* să-şi părăsească ţara, confiscându-le lucrurile. A adus de acolo trei camioane. Eu îi fac însă rost de lucruri şi mai frumoase. Anul trecut a cumpărat de la mine pentru casa lui Dragan un salon Art Deco, pe care îl adusesem de la Paris, de la Claude Dalie. Cincizeci de mii de mărci…

Malko privi în direcţia în care dispăruse bărbatul şi îl zări la o masă. Înţelese imediat de ce îl privise atât de insistent. Era patronul cafenelei *Trobozak,* de lângă Terazije, cartierul general

al bandei criminalului de război Zlatko Sombor, zis „Dragan”, care luptase în Croaţia, în Bosnia şi acum în Kosovo. Zika Razgovor, patronul de la Trobozak, era singurul supravieţuitor al bandei care o răpise pe fiica unui miliardar sârb, Nada Badanpok. Pentru a se răzbuna, acesta din urmă îşi strivise complicii cu o presă hidraulică. Evident, Malko se cam amestecase în acea afacere. Se întrebă dacă Razgovor îl recunoscuse.

Zika Razgovor stătea între doi monştri: la stânga, un uriaş de două sute de kilograme, în tricou negru şi şort, cu o barbă lungă şi cu mustaţă. Vecinul lui nu cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme, avea ţăcălie şi nişte ochi globuloşi.

Brusc, Malko realiză că cei trei îl priveau şi simţi fiori pe şira spinării.

*

* *

— Bine, dar e nemernicul acela de agent CIA, spuse pe un ton neîncrezător Zika Razgovor. Nu e posibil…

Amicul lui, Thomis îşi scutură coama.

— Imposibil! N-ar fi îndrăznit să se întoarcă la Belgrad. Nu după ce a făcut.

— Îţi spun că e el, insistă Zika Razgovor. Îl sun pe Dragan. El îl cunoaşte.

Scoase celularul din haină şi îşi sună şeful. Urmă o scurtă conversaţie. Când Dragan pricepu despre ce era vorba, sări în sus.

— Vin. Dacă e el, aveţi grijă să nu dispară. Cu cine e?

— Cu ticăloasa de Mila şi cu Duşan Velaci.

— Înseamnă că nu e el. Duşan nu s-ar afişa cu o asemenea târâtură. O să-mi daţi o sticlă de rachiu dacă vin degeaba.

*

* *

Petrecerea trena. Din ce în ce mai îndrăgostită, Ivana nu-l scăpa pe Malko din ochi, hotărâtă să-şi încheie seara cu el. Acesta era sigur că fusese recunoscut. Cei trei îl priveau în continuare.

— N-ar fi cazul să plecăm? propuse el.

Duşan Velaci aţinti asupra lui o privire de reptilă.

— Mai aşteptăm puţin, apoi mergem la ţigani. Nu vreţi să dansaţi cu Mila? Dansează la fel de bine pe cât cântă.

Ascultătoare, Mila se şi ridicase. Nu se depărta de masă,

lipindu-se cu ostentaţie de Malko şi fixându-l cu privirea înecată în alcool. Ivana îl privea plină de reproş. Fata murmură, frecându-se de el:

— Dansez la fel de bine ca Ivana?

„Mai bine” fu gata să spună Malko. Dăduse peste încă o ticăloasă de mare clasă. Se mărgini să spună pe un ton detaşat:

— Cine e tipul cu care vorbeaţi adineauri?

— Face parte din banda lui Dragan. Luptă în Kosovo şi aduce benzină din România. Îmi povestea despre ultima expediţie la Mitrovica.

Mai dansară puţin. Malko se gândea cum să le ţină piept celor trei, când Mila spuse deodată:

— Ia uite. A venit şi Dragan. Ce ciudat, nu vine niciodată aici.

Malko simţi cum i se strânge stomacul. Se răsuci şi zări părul pieptănat spre spate al lui Dragan. Asasin, criminal de război căutat de Tribunalul penal Internaţional, colaborator al RDB şi traficant de aproape orice... Cu cămaşa descheiată, dezvelind torsul puternic, nou-venitul, proţăpit la marginea ringului, îl fixa cu insistenţă.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Mila.

— După nume, zise Malko.

În sinea lui era neliniştit: cei patru erau ucigaşi, iar el nu avea nici măcar o armă.

*

* *

— Taie-i gâtul ticălosului cu cuţitul, ordonă Dragan cu o voce înceată. Fă-i praf carotida, să simtă că moare.

— Aici? întrebă Thomis foarte aţâţat, simţind deja gustul sângelui.

Toţi participaseră la epurarea etnică a Slavoniei orientale, cu cortegiul ei de violuri, crime şi torturi. Dragan îi învăţase cu gustul sângelui. El însuşi ucidea la fel de uşor cum respira. Pusese la punct un nou trafic cu benzină din România, într-o manieră foarte eficace. Vameşilor care bombăneau, le făcuse o propunere foarte simplă: colaborare cu participare la beneficii, sau o călătorie pe fundul Dunării. Pentru a da exemplu, îi gâtuise pe câţiva în faţa colegilor. După aceea, totul intrase în normal.

— Nu, îi recomandă el, n-are rost să facem scandal. Aşteptaţi-l la ieşire. Zona e liniştită. Duceţi-l la antrepozit şi tăiaţi-i gâtul acolo. Aruncaţi apoi cadavrul în Sava. Vă trimit nişte oameni.

— N-are rost, protestă Thomis, suntem de ajuns noi trei. Eu îi

scot ochii cu cuţitul.

— Distracţie plăcută, conchise Dragan. Vă aştept să-mi povestiţi.

Plecă repede. Depindea prea mult de bunăvoinţa guvernului pentru traficul lui ca să se amestece în mod oficial într-o crimă. Numai faptul că fusese văzut la *Sanjak Club* îi putea afecta reputaţia. Aducând tone de benzină din România făcea mari servicii guvernului Miloşevici şi devenise astfel unul dintre noii potentaţi de la Belgrad.

*

* *

Malko nu-i scăpa din ochi pe cei trei zbiri ai lui Dragan aşezaţi pe partea opusă a ringului. Nu le cunoştea adevăratele intenţii. Continuau să bea şi să discute din momentul în care le plecase şeful. Malko se gândea la toate alternativele. Fără armă, nu se punea problema să reziste acelor brute care erau capabile de orice. Singura lui protecţie rămânea Duşan Velaci.

Lumea începea să plece. Aruncă o privire în jur: exista o singură ieşire.

— Mergem? sugeră Ivana.

Duşan Velaci, care era ocupat cu coapsele lui Mila, îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Pleacă dacă vrei. Eu rămân.

Vexată, Ivana se ridică şi îi spuse lui Malko.

— Veniţi cu mine?

Se simţea încolţit, incapabil să-i explice lui Duşan Velaci de ce voiau cei trei să-i facă felul, fără să se deconspire. Resemnat, se ridică, îi mulţumi arhitectului pentru invitaţie şi îşi croi drum prin mulţime. Ajuns în dreptul orchestrei, se simţi fixat: cei trei care îl supravegheau, se ridicaseră şi ei, îndreptându-se spre ieşire. Cu toate acestea, când ajunse pe străduţa cufundată în întuneric, constată că dispăruseră. Ivana îl luă de mână.

— Mergem la *Hyatt?*

Cel puţin, ea ştia unde voia să ajungă.

— Dacă vrei, spuse Malko. Trebuie să-mi caut maşina.

În noaptea întunecată, nu era prea uşor. Aprinse lanterna şi cerceta împrejurimile. Nimeni. Cei trei ucigaşi se volatilizaseră! Îşi spun că poate înnebunise, crezând că fusese recunoscut.

Găsi în sfârşit Astra şi deschise portiera. Ivana se strecură repede înăuntru şi se lipi de el, strecurându-i limba în ureche.

— Să plecăm repede! ceru ea.

Malko demară, fericit că seara se terminase cu bine. La capătul străzii, trebuia să cotească la stânga ca să ajungă pe bulevardul Vojvode Misica. Strada era în pantă abruptă. Nu avu timp să frâneze: o furgonetă prost plasată şi fără lumini bloca strada. Semnaliză cu farurile.

În acel moment, portierele Opelului Astra se deschiseră simultan şi fură smulşi literalmente din maşină!

Malko simţi o mână enormă apucându-l de cămaşă şi aruncându-l afară. Căzu pe pavaj, primi o lovitură în pântec, apoi o masă enormă îl strivi. Simţi un miros fetid de transpiraţie şi de jeg, apoi o mână îl apucă de gât, aproape gâtuindu-l. Zbătându-se, atinse o pulpă păroasă, identificându-l imediat pe monstrul bărbos îmbrăcat în şort, amicul lui Zika Razgovor. Acesta îl ridică şi îl strânse într-o încleştare ca de urs! Îl târî până la furgoneta care avea uşile din spate deschise. Smulsă şi ea din maşină, Ivana urla ascuţit. Se auzi un zgomot sec şi strigătele încetară, chiar în momentul în care se declanşară sirenele care anunţau un nou atac.

Între cei doi avu loc un schimb de cuvinte pe şoptite, apoi Malko văzu, la lumina farurilor, cum cel de al doilea o culege de jos pe Ivana şi o aruncă în furgonetă. El însuşi avu aceeaşi destinaţie, aterizând lin ca un pachet. Imediat, ceva foarte greu îi apăsă pe stomac. Se aprinse un bec gălbui şi îl văzu pe monstrul de două sute de kilograme stând pe pântecul lui. Îi flutură pe la nas lui Malko lama unui cuţit de vânătoare, care avea unul dintre tăişuri zimţat ca un fierăstrău, într-o engleză stricată, îi spuse lui Malko:

— Te sparg! Bine că te-ai întors la Belgrad.

Capitolul XII

Ca pentru a-şi întări cuvintele, enormul bărbos apăsă uşor vârful pumnalului pe omuşorul lui Malko. Furgoneta care cobora pe străzile întortocheate care dădeau în bulevardul Vojvode Misica luă un viraj brusc şi lama se înfipse fără veste în gâtul lui Malko. Acesta scoase instinctiv un strigăt dar bruta, mijind din ochi cu răutate, scoase pumnalul din rană, se aplecă spre el şi îi spuse într-un damf de rachiu:

— Nu suntem grăbiţi! Dragan ne-a spus să ne distrăm cu tine. Nu-l vom dezamăgi! Îţi aminteşti ce au păţit amicii noştri din cauza ta? Au fost făcuţi terci! Pe tine o să te ciopârţim, cum am făcut cu ticăloşii ăia de *shiptari* la Mitrovica.

Malko nu răspunse, încercând să-şi ţină firea. Ce rost avea să discute cu asemenea brute, care nu înţelegeau decât de aruncătorul de flăcări. Căuta cu disperare o modalitate de scăpare, fără însă să găsească vreuna. Duşan Velaci îl credea în pat cu Ivana, nimeni nu asistase la răpirea de pe strada cufundată în întuneric. Furgoneta încetini şi coti. Ajunseră pe bulevardul Vojvode Misica. Nu-şi putu reţine un strigăt de durere. O mână enormă se înfipsese în părţile lui sensibile şi strângea. Vocea dogită de băutură a bărbatului care stătea pe el îi spuse, vibrând de răutate:

— O să-ţi tăiem boaşele şi o să ţi le vârâm pe gât…

Din fericire, îi dădu drumul, dezechilibrându-se din cauză că furgoneta accelerase. Maşina prinse viteză, apoi încetini din nou, făcând cale întoarsă. Malko înţelese: coborau pe bulevard, pe lângă Sava, îndreptându-se spre sud.

Încotro se duceau?

Strivit de greutatea adversarului care i se aşezase pe pântec cu pumnalul lipit de gât, Malko respira cu greutate. Nu avea rost să se zbată: la primul gest, bărbosul i-ar fi tăiat beregata. Namila îi scotoci buzunarele, luându-i bricheta Zippo cu blazon, obiect de artă din argint masiv. Auzi brusc un geamăt şi întorcând capul, o văzu pe Ivana, cu chipul însângerat, ridicându-se într-un cot, sub privirile batjocoritoare ale celui care o lovise. Bărbatul stătea pe podeaua furgonetei, cu spatele lipit de perete. Fata îl apostrofă furioasă în sârbă.

— Prietena ta nu e bucuroasă! rânji bărbosul aşezat pe Malko. Încă nu ştie că o să-i tăiem sânii. O ticăloasă de *shiptar,* nu-i aşa?

Vorbise în engleză. Ivana se ridică aidoma unei furii, se aruncă asupra lui şi îl apucă de păr, încercând să-l dezechilibreze şi împroşcându-l cu invective. Malko nu înţelese ce spunea, dar pricepu cuvântul „*shiptar*”. Se părea că nu-i convenea să fie luată drept o albaneză.

— Aleksi! Scapă-mă de ticăloasa asta, urlă bărbosul.

În acelaşi timp, o lovi puternic pe Ivana cu cotul, proiectând-o pe podeaua furgonetei. Rochia i se ridică, dând la iveală un chilot de dantelă albă. Aleksi, cel de-al doilea bărbos cu ochii bulbucaţi şi cu ţăcălie, reacţionă cu rapiditatea unui şarpe. Îşi înfipse mâna în chilot şi râzând în hohote, trase de el, smulgându-l.

Ivana urlă de furie şi se întoarse spre noul adversar. Aleksi era în aşteptare. Îi apucă rochia cu ambele mâini şi îi sfâşie partea de sus, agăţându-se de sutien. În câteva clipe, Ivana, deşi opunea rezistenţă, fu complet goală, rămânând doar în pantofi! Bărbosul care stătea pe Malko zvâcni de bucurie. Îi spuse ceva amicului lui, care o apucă pe Ivana de pletele blonde, strângând cu putere şi aşezându-i cu forţa capul între coapsele enorme. Ivana se zbătu şi mai tare, în hohotele de râs ale celor doi. Brusc, Aleksi scoase un urlet de durere, respingând-o cu violenţă pe Ivana.

— Nemernica m-a muşcat! urlă el. Dă-mi cuţitul!

Scuturându-se de râs, Thomis, stând în continuare peste Malko, se execută. Înfigându-şi mâinile în carotidele acestuia.

— Uită-te bine, prostule! spuse el.

Ivana urlă din nou. Aleksi o apucă din nou de păr cu mâna stângă, proptindu-şi vârful pumnalului în gâtul, fetei.

Malko se temu să nu-i taie beregata. În numai câteva minute, realitatea se transformase într-un coşmar îngrozitor.

*

* *

— Suge-mă, târfo!

Crezând-o pe Ivana înfrântă, Aleksi puse cuţitul pe podea, îşi descheie pantalonul, dând la iveală un chilot cenuşiu, din care scoase ceva maroniu şi respingător, pe care îl lipi de gura fetei.

— Dă-i drumul, spuse el, dacă mă muşti, te strâng de gât.

Înnebunită de groază, Ivana degajă sexul gros şi violaceu şi îl prinse cu buzele. Încântat, Aleksi se sprijini de peretele furgonetei care rula în viteză. Întinsă pe coapsele groase, Ivana

se execută conştiincioasă, făcând apel la toată tehnica pe care o cunoştea. Aleksi o încuraja cu scurte obscenităţi, ţinând-o în continuare de păr.

Nu dură prea mult. Aleksi explodă cu un răget de bucurie, care făcu să vibreze tabla furgonetei. Aproape că uitaseră de Malko. Acesta era pe jumătate sufocat. Bărbosul care stătea pe el întinse mâna spre Ivana.

— Dă-mi-o şi mie pe mititica! Vreau să gust şi eu.

Sătul, Aleksi o împinse pe Ivana spre el. Îngrozită, tânăra începu să-i desfacă şortul, dar pe Thomis îl deranja Malko.

— Aleksi, spuse el, supraveghează-l pe puiul ăsta de lele.

Aleksi se aranjă şi cu pumnalul în mână, îi luă locul lui Thomis. Acesta din urmă se aşeză confortabil pe podea, cu spatele lipit de perete. Înfrântă, Ivana dădu cu ochii de un membru şi mai monstruos ca cel al lui Aleksi. Îşi luă curaj şi începu să-l trezească la viaţă. Cu pumnalul în gât, Malko încerca să găsească o soluţie.

Dăduse peste nişte animale sălbatice. Urmarea avea să fie dură... Lipită de podea, Ivana se străduia fără vreun rezultat aparent. Furios şi vexat, Thomis îşi recuperă pumnalul şi începu să o înţepe pe Ivana peste tot, râzând cu răutate. Curând, fesele, coastele şi sânii fetei se acoperiră cu pete roşii, de parcă era bolnavă de rujeolă.

— Dacă nu mi-l scoli, îţi tai limba, râgâi bărbosul.

Plângând de durere şi de umilinţă, Ivana făcea tot ce putea.

În sfârşit, membrul lui Thomis intră în erecţie şi bărbosul surâse încântat. Bine sprijinit cu spatele de peretele furgonetei, privea capul blond mişcându-se în sus şi în jos de-a lungul sexului gros şi negricios.

La fiecare mişcare, pletele blonde se răspândeau peste nenumăratele cute de grăsime de pe pântecul bărbosului. Şoferul întoarse capul, surâzând lacom.

— La mine nu v-aţi gândit.

— Ţi-o trimit după ce termină, promise Thomis.

Ca să sfârşească mai repede, o apucă de ceafă şi o ţinu aşa până când ejaculă.

Ivana nu avu timp să răsufle. O trase de păr şi o pocni cu putere peste fese, împingând-o în faţă.

— Ocupă-te de amicul meu Zika!

Ivana se împotrivi, încercând să se întoarcă în spate. Thomis nu ezită. Îşi înfipse degetul mare în anusul fetei, împingând-o astfel spre bancheta din faţă. Se întoarse apoi spre Malko, strivit

în continuare de kilogramele lui Aleksi.

— Aproape am ajuns, spuse el, nu pierzi nimic dacă mai aştepţi puţin. Gagica ne-a deschis pofta. O să ne ocupăm de tine aşa *cum trebuie.* Dragan ne-a cerut să-i aducem capul tău. Nu ştiu ce vrea să facă, poate să-l dea de mâncare la porci…

Furgoneta încetini. Ivana se apără ca o apucată de şoferul care voia să se bucure de acelaşi tratament ca prietenii lui. Cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe ceafa fetei, încerca în zadar să termine.

Furgoneta încetini şi mai mult, hurducăindu-se câteva clipe pe drumul desfundat, apoi se opri. Ajunseseră. Farurile luminară un hangar mare. Erau într-o zonă industrială lăsată în paragină, pe malul Savei, utilizată de Dragan şi de grupul lui drept depozit pentru mărfurile jefuite din Kosovo şi pentru benzina adusă din România.

Doi membri ai bandei stăteau de pază zi şi noapte. Drumul se oprea acolo, iar prima aşezare omenească se afla la mai bine de un kilometru. Locul era folosit şi pentru torturarea sau executarea celor care opuneau rezistenţă lui Dragan. Fluviul era locul ideal pentru a scăpa de cadavre…

Având ambele mâini libere, Zika Razgova o strânse de gât pe Ivana, ca să o facă să-i descheie pantalonul.

Aleksi, stând în continuare pe Malko, nu schiţă nici o mişcare. Prudent, îi spuse lui Thomis:

— Du-te şi caută ceva de care să-l legăm.

Cu pletele blonde revărsate peste coapsele lui Zika Razgovor, care o încuraja cu gestul şi cu vorba, Ivana părea învinsă.

Brusc, bărbatul scoase un urlet sălbatic, îndreptându-şi trupul. Malko o văzu pe Ivana ţâşnind ca o săgeată, aruncându-se asupra portierei din dreapta, deschizând-o şi dispărând în întuneric.

— M-a muşcat, ticăloasa! urlă bărbatul.

Deschise şi el portiera lovind-o cu umărul şi sări din maşină. Căzu însă grămadă, împiedicându-se în pantalonul lăsat în vine. Thomis pufni în râs.

— Nu te mai osteni. Nu poate ajunge departe. O prindem noi. Hai, urcă.

Furios, Zika Razgovor se răsucea, încercând să-şi ridice pantalonul. Reuşi şi sări la volan. Malko îşi pierdu orice speranţă. Aleksi se aplecă spre el, spunându-i cu o voce mieroasă:

— O mică problemă! Nu eşti grăbit, nu-i aşa?

Zika Razgovor demară ca la cursa de la Le Mans, viră pe loc şi porni în urmărirea lui Ivana. O prinse în fasciculul farurilor după o sută de metri. Fata alerga din toate puterile pe mijlocul drumului, Bărbatul se întoarse spre ceilalţi, spunând vesel:

— O strivesc?

— Nu! urlă Aleksi. Vreau să ne mai distrăm cu ea, să-i fac fundul praf!

Ivana era la câţiva zeci de metri. Pe dreapta Sava, pe stânga un crâng des. Nu avea nici o şansă să le scape.

*

* *

Swetozar Plasnici înjură printre dinţi la vederea fetei, luminată de farurile furgonetei pe care o urmărea. De când avusese loc răpirea, era pe urmele celor care îl înhăţaseră pe Malko. Se pregătea să înceapă filajul Opelului Astra când se produsese răpirea. Dăduse aproape peste Astra, imobilizată în mijlocul drumului, cu portierele deschise şi avusese timp să vadă furgoneta dispărând şi să-i noteze numărul.

Era nebun de furie.

Rade Markovici îi ordonase să nu-l scape din ochi pe agentul american. Ori, acesta fusese răpit sub privirile lui neputincioase, fără măcar să ştie de către cine... Febril, alertase prin radio toate maşinile Miliţiei şi peste zece minute furgoneta fusese reperată pe bulevardul Vojvode Misica.

Swetozar Plasnici o prinsese repede din urmă, dar nu rezolvase astfel toate problemele. Din mers, luase asupra lui sarcina contactării lui Rade Markovici, la hotelul *Metropole.* Şeful nu-şi ascunse stupefacţia în faţa modului neprevăzut în care evolua situaţia.

— Nu-l scăpa, îi recomandase el şi mai ales, ai grijă să nu păţească nimic. Răspunzi de el. Ţine-mă la curent.

Poliţistul îşi continuă filajul, care devenea din ce în ce mai anevoios. Furgoneta ieşise din oraş, urmând spre sud cursul Savei, într-o zonă puţin locuită. Pentru orice eventualitate, alertase o unitate a Miliţiei, ordonându-i să fie pregătită să intervină.

Fusese nevoit să încetinească: nu trebuia să fie reperat pe drumul pustiu. În momentul în care furgoneta opri în faţa unui hangar, recunoscu zona: un antrepozit clandestin al bandei lui Dragan.

Situaţia devenea din ce în ce mai stranie şi mai alarmantă. Pus

la curent, Rade Markovici ordonase imediat:

— Ordonă Miliţiei să intervină. Sunt nişte tipi periculoşi.

Ticăloşii nu-l aduseseră pe agentul CIA într-un loc pustiu doar ca să stea de vorbă cu el... Swetozar Plasnici stinsese farurile şi parcase la două sute de metri de hangar. Aştepta sosirea Miliţiei, când o văzu apărând pe Ivana, alergând goală pe mijlocul drumului şi urlând după ajutor.

El şi adjunctul lui Branko Grubacici ieşiră în acelaşi timp din maşină. Nu aveau timp să aştepte sosirea Miliţiei. Ivana era atât de îngrozită încât nu-i zări pe cei doi decât în ultimul moment şi se aruncă literalmente în braţele lui Branko Grubacici.

Furgoneta care o urmărea la câţiva metri opri imediat. Din ea ţâşni şoferul, cu o bară de fier în mână, îndreptându-se spre cei doi.

— Ştergeţi-o de aici şi daţi-ne-o pe ticăloasa asta, urlă el.

Comisar în cadrul RDB, Swetozar Plasnici nu se lăsă intimidat. E adevărat că tâlharii făceau deseori legea în Iugoslavia, dar el făcea parte din Secţia Specială a RDB şi nimeni nu se putea atinge de el. Calm, îşi dădu haina la o parte şi scoase un pistol Tokarev pe care îl armă şi îl îndreptă spre nou-venitul care îl ameninţase.

— Securitatea Statului! spuse el. Lasă chestia aia jos, sau îţi zbor ţeasta.

Surprins, Zika Razgovor rămase înţepenit. Ivana, care îşi recăpătase suflul, începu să urle ca o sirenă, explicând la ce jigniri fusese supusă, arătând urmele pe corp şi rănile făcute de pumnal. Uitase complet că era goală puşcă.

Mut de furie şi încremenit, Zika Razgovor căuta o explicaţie.

— Am înhăţat-o pe târfa asta care a vrut să ne tragă clapa! spuse el.

— Mincinoşilor, asasinilor! urlă Ivana, lucrez pentru Duşan Velaci, nu sunt o târfă! Arestaţi-l. Mai sunt doi înăuntru. Au răpit un străin. Sunt nişte criminali.

— Calmaţi-vă, spuse Swetozar Plasnici. Nu veţi păţi nimic.

— Prietenul meu e înăuntru! urlă şi mai tare Ivana. Vor să-l ucidă!

Swetozar Plasnici păli. Dacă agentul american păţea ceva, viitorul lui ar fi devenit mai degrabă sumbru.

— Spune adevărul? îl întrebă el pe Zika Razgovor.

Acesta ridică din umeri.

— E nebună. Cu mine sunt doar doi prieteni.

— Du-te după ei.

— Du-te singur. Ştiţi pentru cine lucrăm?

Poliţistul nu avu timp să răspundă: farurile maşinii Miliţiei se apropiau cu mare viteză. Trei vehicule opriră în spatele lor şi din ele ieşiră mulţi bărbaţi în uniforme albastre. Şeful lor se puse la dispoziţia comisarului de la RDB. Acesta dădu un ordin scurt.

— Arestaţi pe toată lumea. Înăuntru e un străin. Nu trebuie să afle că am intervenit. Separaţi-l de ceilalţi.

— Şi fata?

Un miliţian îi întinse o prelată lui Ivana şi aceasta se înfăşură în ea. În timp ce ceilalţi îl încadrau pe Zika Razgovor şi se repezeau spre furgonetă, Swetozar Plasnici urcă din nou în maşină şi sună la hotelul *Metropole* ca să dea raportul.

— Trăieşte? fu prima întrebare pe care o puse Rade Markovici.

— Da, aşa cred...

— Asigură-te! Nu trebuie însă să ştie că îl supraveghem. După ce vă asiguraţi, dispăreţi. Anunţ eu la comandamentul Miliţiei.

— Şi fata? Ne-a văzut.

— Din câte spui, e îngrozită. Puteţi pretinde că sunteţi miliţieni în civil.

După ce închise, Rade Markovici îl sună pe generalul Miliţiei din Belgrad. Trebuia evitată orice scăpare. Dacă agentul CIA îşi dădea seama că se afla sub protecţia RDB, operaţiunea lui cădea baltă.

*

* *

Cei din furgonetă nu auziseră decât vocea stridentă a lui Ivana. Thomis riscă o privire prin parbriz şi îi spuse lui Aleksi:

— Sunt doi tipi. Unul are un puşcoci.

— Du-te, îi sugeră Aleksi. Spune-le cine suntem.

Thomis nu avu timp să coboare. Sosiseră maşinile Miliţiei şi oamenii în albastru împânziseră zona.

— Miliţia, urlă el. Sunt peste tot.

— Nemernicul, zise Aleksi, ticălosul n-o să scape aşa de uşor!

Stând în continuare pe Malko, apucă pumnalul de pe podea, se răsuci şi apăsă cu vârful în pieptul prizonierului, chiar în dreptul inimii.

— Crapă, ticălosule! spuse el în şoaptă.

Cu o mână pe gura lui Malko, împiedicându-l astfel să strige, îşi luă avânt ca să-i străpungă inima cu cealaltă.

Capitolul XIII

Mai mulţi miliţieni în uniformă blocaseră drumul şi înconjuraseră furgoneta. Girofarurile luminau scena cu luciri sinistre. Înfăşurată într-o prelată verde, Ivana tremura încă de frică.

— Deschideţi în spate şi scoateţi-i pe cei doi dinăuntru, strigă locotenentul comandant al detaşamentului.

Miliţienii se precipitară. În momentul în care se pregăteau să deschidă uşile din spate, o masă nedefinită le împinse cu putere şi se rostogoli apoi pe asfalt. Un bărbos enorm, îmbrăcat în şort, agita ameninţător un pumnal impresionant, încercând să-l înfigă în pieptul unui bărbat blond. Lovindu-l cu patul pistolului, un miliţian îl dezarmă, dar fu nevoie de mai mulţi ca să poată fi încătuşat. Cu ochii injectaţi de sânge, bărbosul se stropşi:

— Nu ştiţi cine sunt. Lucrez pentru guvern. Vin din Kosovo.

— Şi noi lucrăm pentru guvern, răspunse locotenentul de miliţie, lovindu-l cu piciorul în pântec.

Mai calm Thomis sări şi el din furgonetă şi i se puseră imediat cătuşele. Ivana ţâşni ca o furie şi urlă:

— El e, ticălosul ăsta a început!

Miliţienii fură nevoiţi să o potolească pentru că îl lovea cu picioarele goale şi îl trăgea de barbă. Malko începea să-şi revină, înţelegând doar un lucru: fusese salvat, datorită lui Ivana. În momentul în care Aleksi se pregătea să-i înfigă pumnalul în inimă, reuşise să apuce arma cu ambele mâini şi să devieze lovitura. Lama se înfipsese în podeaua furgonetei. Încercă să se adreseze miliţienilor în engleză, dar nimeni nu pricepea o boabă. Apelă la Ivana, reuşi să înjghebeze un dialog, dar ofiţerul se dovedi inflexibil. Toată lumea trebuia să meargă la secţia de miliţie din Ostruznica pentru declaraţii.

*

* *

Era trei dimineaţa şi Malko nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Postul de miliţie puţea a urină, a jeg şi a şliboviţă, dar miliţienii erau foarte amabili. Ajunşi la post, lucrurile începuseră să se aranjeze. Un ofiţer care înţelegea engleza îl ascultase pe Malko. Acesta relatase răpirea, precizând că nu-i cunoştea pe agresori şi

că bănuia că puseseră ochii pe Ivana, pe care o văzuseră la *Sanjak Club*. Presupunea şi că intenţionau să-l jefuiască.

Faptul că asupra lui Thomis fuseseră găsite un teanc de mărci prinse cu o clamă având iniţialele lui şi bricheta Zippo din argint masiv, confirmase acuzaţiile.

Apoi fusese audiată Ivana. Malko aştepta pe o bancă din sala de aşteptare. Ultimii fură audiaţi agresorii:

Malko voia să clarifice situaţia. Cum reuşiseră să-l salveze?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Ivana.

— Când am sărit din furgonetă, am luat-o la goană la întâmplare. Ticălosul era gata să mă prindă, când i-am văzut pe cei doi în mijlocul drumului.

— Poliţişti, probabil.

— Da.

— Ce căutau acolo?

— Când nemernicii ne-au răpit, cineva i-a văzut! Sentinela de la reşedinţa ambasadorului Japoniei. A dat alarma prin radio, anunţând Miliţia. Au localizat furgoneta şi au urmărit-o până acolo. Se pregăteau să intervină atunci când am reuşit să scap. Spune-mi, de ce voiau să te ucidă?

Dificilă întrebare, care îl forţa la confidenţe… Malko inventă rapid o poveste.

— Am mai fost la Belgrad ca ziarist, explică el. Am făcut o anchetă despre criminalii de război din Bosnia. Am dat peste prietenii acestora care ne-au răpit. În urma anchetei, au fost arestaţi. Din cauza asta vor să mi-o plătească.

— Ce au făcut?

— Au masacrat musulmani.

Ivana nu păru prea şocată.

— Bărbaţi?

— Femei şi copii deopotrivă.

— Nu e bine. Nici măcar micii *shiptari* nu trebuie ucişi. Poate doar vânaţi.

Se înfioră, îşi pipăi cu delicateţe buza spartă apoi se strâmbă la vederea prelatei în care era înfăşurată.

— Ce mă fac? Nu pot să mă întorc acasă aşa! Tata o să înnebunească.

La acea oră, toate magazinele erau închise.

— Să mergem la *Hyatt,* îi sugeră Malko. Mâine dimineaţă îţi cumpăr o rochie de la galeria comercială.

— Oh, nu! Mi-e prea ruşine să trec prin faţa recepţiei într-o

asemenea ţinută.

— Nu avem altă cale.

Fata se pregătea să refuze, dar chipul i se lumină.

— Ba da, trecem prin parcarea clădirii vecine care are legătură cu cea de la *Hyatt.* Aşa n-o să ne vadă nimeni. Sper să nu ne ţină prea mult aici. Mâine trebuie să mă duc la serviciu. Lui Duşan nu-i place să întârzii.

Se ridică şi începu să parlamenteze cu locotenentul de miliţie. Se întoarse radioasă, însoţită de un miliţian în uniformă.

— Semnează declaraţia şi ei ne vor conduce până unde ţi-ai lăsat maşina. Poţi să conduci?

— Sigur, spuse Malko.

Îndeplniră toate formalităţile şi părăsiră în sfârşit clădirea. Belgradul era cufundat într-o linişte ireală. O jumătate de oră mai târziu, maşina alb-albastră îi lăsă în faţa ambasadei japoneze. Soldatul care le salvase viaţa era în continuare la post. Malko scoase cinci hârtii de o sută de dinari şi le dădu surâzând. Soldatul păru căzut din nori dar luă totuşi banii. Reprezentau solda pe o lună.

Ivana îl aştepta tremurând în maşină.

— Nu mai pot! suspină ea, apoi îi adormi pe umăr.

*

* *

Zika Razgovor, Thomis şi Aleksi, puţin tumefiaţi, stăteau înşiraţi în faţa biroului locotenentului de miliţie. Comisarul Swetozar Plasnici, stând în picioare în spatele lui, îi privea cu o mutră severă.

— V-aţi făcut vinovaţi de mai multe delicte, spuse locotenentul. Răpire, violenţă, ameninţare cu moartea, violuri repetate, furt.

— A vrut şi ea! mormăi Aleksi, cu bărbia înainte.

— N-am făcut nimic rău! protestă Thomis. Voiam doar să ne distrăm. La Kosovo asta facem tot timpul.

— Aici sunteţi în Serbia, îl întrerupse sec ofiţerul de miliţie. Aţi atacat un ziarist străin, acreditat de autorităţile militare. Nici măcar nu aparţine unei ţări membre NATO. V-aţi făcut de ruşine ţara!

Uimiţi de o asemenea severitate, cei trei protestară, apoi Thomis fu primul care luă taurul de coarne:

— Bine. N-o să se mai repete. Putem pleca?

Răspunsul căzu ca o piatră.

— Nu. Rămâneţi la carceră şi veţi fi judecat.

— Anunţaţi-l pe patronul nostru. Dragan va interveni pentru noi.

— *Nimeni* nu va interveni, îl întrerupse locotenentul, începând din acest moment, sunteţi la secret până la noi ordine.

Făcu un semn din cap, cerându-le subordonaţilor să-i scoată din cameră. Încătuşaţi, cu capetele plecate, cei trei fură urcaţi într-o furgonetă albastră a Miliţiei, care porni imediat. Destinaţia era o cazarmă secretă, unde nu erau trimişi decât deţinuţii cu probleme. Nu exista comunicaţie cu exteriorul. În momentul în care rămaseră singuri, locotenentul se întoarse spre Swetozar Plasnici.

— O să meargă?

— Cred, spuse comisarul de la RDB. Trebuie să împiedicăm mai ales răspândirea zvonurilor. Le dăm drumul mai târziu.

— Când?

Plasnici îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ar trebui să-i pui această întrebare şefului meu, Rade Markovici şi mă îndoiesc că va răspunde. E vorba despre o afacere care aduce atingere securităţii de stat.

— Şi Dragan?

— Ne ocupăm noi de el.

Dragan nu putea să refuze nimic celor de la RDB, care îi asigurau protecţia. Ştia să tacă, nu ca acei ucigaşi necioplţi. Cei doi se despărţiră strângându-şi mâinile cu căldură. Locotenentul de miliţie se întrebă de ce RDB-ul proteja cu o asemenea eficacitate un ziarist străin. În Iugoslavia erau însă multe mistere.

*

* *

Ivana ieşi din baie. Înfăşurată într-un prosop. Avea buzele încă tumefiate, arcada umflată şi corpul plin de vânătăi şi „înţepături” de la pumnalul lui Thomis. Se şterse, făcând o grimasă de durere.

— Mă doare tot corpul!

Era patru şi jumătate dimineaţa. Condus de ea: Malko trecuse dintr-o parcare în alta, ajungând în hotel. Ivana aruncă prosopul şi se întinse lângă Malko. Acesta o luă în braţe. Fata se lipi imediat de el, cu atâta supleţe, de parcă n-ar fi avut oase. O aşteptă să adoarmă, după atâtea încercări, dar simţi deodată ceva plăcut în zona pântecului…

Văzându-i surpriza mută, Ivana spuse repede:

— Te întrebi cum de mai am chef să fac dragoste după tot ce s-a întâmplat astă seară... Am fost violată şi n-am simţit nici o plăcere cu ticăloşii ăia trei. În schimb, dacă tu mă atingi, mă înfior toată...

— Nu te doare?

— Nu. Fă dragoste cu mine. Vreau să închei această seară cu ceva plăcut.

Se strecură sub cearceaf şi Malko simţi cum gura fetei îl ia în stăpânire. În scurt timp, oboseala lui Malko dispăru şi Ivana se întinse pe spate.

— Fă dragoste cu mine foarte uşor, îi ceru ea.

Tresări atunci când o pătrunse. Malko se purta cu gingăşie, simţind-o cum se excită din ce în ce mai tare. Nu peste mult timp, sirena personală a fetei se declanşă. Aproape fără să se mişte şi strigând „bine, bine, bine”, Ivana îşi înscrise pe răboj o altă serie impresionantă de orgasme. Mecanismul ei interior nu fusese afectat. Cadranul luminos al ceasului Breitling arăta ora cinci atunci când, într-un spasm violent, Malko ejacula.

Două minute mai târziu, amândoi dormeau.

*

* *

Rade Markovici îl aştepta de aproape o oră pe Goran Milinovici, secretarul general al preşedinţiei, una dintre cele trei persoane care aveau permanent acces la Slobodan Miloşevici. Prin mâinile lui treceau toate deciziile importante. Încăperile mari şi goale ale „Casei Albe” erau sinistre, prăfuite, evocând sfârşitul unei domnii. Abandonate de luni de zile, nu erau folosite decât ocazional, ca un decor de teatru, doar atunci când Slobodan Miloşevici voia să-i facă pe vizitatorii din străinătate să creadă că viaţa decurgea normal la Belgrad. Atunci apăreau din nou gărzile, secretarele se aşezau în faţa calculatoarelor, totul căpăta viaţă doar pentru o dimineaţă. Rade Markovici venise doar ca să-i transmită lui Goran Milinovici o notă secretă destinată preşedintelui. Acesta îşi petrecuse noaptea într-o veche cabană de vânătoare a lui Tito, la douăzeci de kilometri de Belgrad. Puţină lume ştia că era foarte afectat de bombardamentele NATO. Bomba căzută peste casa din strada Usicka îl descumpănise.

Goran Milinovici apăru de pe un coridor, cu o mapă groasă de documente în mână şi escortat la distanţă de doi bărbaţi ai Serviciului. Chipul lui sever era şi mai rigid ca de obicei. Îi strânse

distrat mâna lui Rade Markovici şi îl conduse într-un mic salon unde fusese pregătit micul dejun. Şeful RDB se repezi la cafea: dormise de abia trei ore, după incidentul petrecut în ajun şi îşi petrecuse restul nopţii reflectând. Rezultatul fusese această întrevedere pe care i-o solicitase lui Goran Milinovici. Acesta declară de-a dreptul.

— Ruşii sunt nişte ticăloşi. Ne trădează tot timpul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-au promis că vor interveni în caz de bombardament, trimiţându-ne baterii de radare sofisticate. Ne-au trimis două, din care unul nu funcţionează. Porcul ăla de Boris Nicolaevici se teme de americani. Suntem la fel de săraci ca el, dar n-o să stăm cu mâna întinsă…

— Rusia e o Albanie mai mare, remarcă şeful RDB…

— Dar are rachete, îl corectă Goran Milinovici, lucid. Apropo, ce spune populaţia?

— Merge, zise Rade Markovici fără să se compromită, dar s-au cam săturat. Sigur că le e scârbă de NATO, dar se tem de viitor. N-ar trebui să fie atâtea întreruperi de curent, atâtea uzine distruse, o asemenea penurie de benzină. Din punct de vedere militar, nu ne aşteptăm la mare lucru. Americanii nu vor îndrăzni să intre în Iugoslavia. Economic însă, problema se schimbă.

— Ştiu, recunoscu posomorât secretarul general. Ruşii nu ne-au prevenit de intensificarea bombardamentelor. Americanii vor să distrugă ţara, să ne îngenuncheze. Aici la Belgrad, dacă podul peste Dunăre sau cele peste Sava ar fi bombardate, populaţia ar primi o lovitură serioasă. De acum înainte, nu mai putem conta pe nimeni… Până şi ticăloşii de români refuză dreptul de survol ruşilor pe deasupra teritoriului lor, câinii!

— Poate că ar mai fi ceva de făcut, îndrăzni Rade Markovici.

Goran Milinovici schiţă un surâs.

— Ai găsit vreo metodă să opreşti bombele?

— Poate, zise misterios şeful RDB.

Venită din partea altcuiva, această remarcă ar fi stârnit râsul secretarului general, dar Rade Markovici nu glumea de felul lui niciodată. Băgă mâna în servietă şi îi întinse lui Goran Milinovici un plic închis.

— Asta e pentru preşedinte. Sunt sigur că te va pune la curent. Poţi să i-l dai astăzi?

— Sigur, zise Goran Milinovici, luând plicul. E vreo veste proastă? N-am chef să-i stric dispoziţia.

— Din contră, afirmă Rade Markovici, e mai degrabă o veste bună.

*

* *

Sirenele sunaseră la ora trei după-amiaza şi străzile Belgradului se goliseră dintr-o dată. Malko, stând la o cafea pe terasa hotelului *Moskwa*, după ce luase masa cu Ivana, nu ştia ce atitudine să adopte. Să se întoarcă la *Hyatt* şi să stea închis în cameră nu-i surâdea deloc.

Ori, în afară de a aştepta veşti de la Milan Simovici sau de la Nedad Tubici, fotograful, nu avea nimic altceva de făcut. Se gândi din nou la coşmarul din ajun. Dacă santinela de la reşedinţa ambasadorului Japoniei n-ar fi dat alarma, atitudinea curajoasă a lui Ivana n-ar fi folosit probabil la nimic şi l-ar fi aşteptat o moarte atroce.

Încă de la nouă dimineaţa, aproape devalizase magazinul de confecţii din galeria comercială, în încercarea de a-i oferi lui Ivana o ţinută decentă pentru serviciu. Pentru a explica prezenţa vânătăilor, tânăra pretinsese că fusese atacată la întoarcerea acasă de către nişte hoţi care voiau să-i fure poşeta.

Situaţia reprezenta ceva obişnuit la Belgrad.

La masă, nu adusese vorba despre trecutul lui Malko. Aparent părea că nu-i păsa. Era un animal nesofisticat, care îşi satisfăcea doar nevoile elementare. Din motive necunoscute, adora pielea lui Malko... Se despărţiseră şi Malko se întâlnise cu Desa, care sosise la *Hyatt* la ora obişnuită şi îl aştepta. Malko era hotărât să-şi întărească statutul de ziarist. Centrul de presă al armatei iugoslave anunţase că rafinăria de la Pancevo fusese bombardată încă o dată în noaptea precedentă. Pretextul era perfect. În momentul în care o văzu pe Desa, care fuma în hol o Gauloise blonde, îi şi expuse planul lui.

— Mergem la Pancevo.

*

* *

Fuioare enorme de fum negru se ridicau spre cer duse de vânt şi aerul era îmbibat cu mirosul greţos al petrolului care ardea în cele trei cuve incendiate de bombe. Pompierii nu se putuseră apropia de incendiu. Desa ceru informaţii la postul de gardă. Malko privea afişele încadrate cu negru şi lipite de un stâlp. Cinci funcţionari, două femei şi trei bărbaţi, muriseră în

bombardamente. Desa se întoarse decepţionată.

— Avem nevoie de o autorizaţie specială ca să intrăm…

Se întoarseră la Belgrad. Nimic nu se schimbase: birocraţia comunistă, cu ochelari de cal şi cu reguli absurde, rămăsese aceeaşi.

În jurul localităţii Pancevo, ţăranii indiferenţi îşi conduceau tractoarele. În faţa rafinăriei, zona industrială se transformase într-un maldăr de fiare întins pe kilometri pătraţi. Nici urmă de viaţă. Desa spuse încet:

— Curând ne vom întoarce în epoca de piatră… Lumea îi urăşte pe sârbi.

Malko nu îndrăzni să-i spună că nenorocirile veneau de la Miloşevici, cel pe care era însărcinat să-l elimine. Pancevo era un târguşor fermecător care îşi pierduse somnul. Satul nu fusese însă atins. Trecând pe enormul pod peste Dunăre, protejat de bateriile de la DCA, se gândi brusc că nu luase încă legătura cu ultimul de pe lista primită: părintele Flatko Obradovici. O săgeată în plus în tolbă nu i-ar fi stricat. Pentru asta, trebuia să se întoarcă la *Hyatt* şi să însufleţească foaia albă de hârtie care îi servea drept călăuză.

*

* *

Ivana studia în oglindă ravagiile cu care se încheiase aventura din ajun. În acel moment intră Duşan Velaci, însoţit de un prieten. Ivana îl cunoştea din vedere: era unul din adjuncţii lui Rade Markovici. Cei doi se încuiară în camera în care făcuse dragoste cu ziaristul austriac şi rămaseră acolo o jumătate de oră. După ce îşi conduse vizitatorul, Duşan Velaci o chemă prin interfon.

— Ivana, vino la mine în birou.

Ea se ridică, resemnată şi stârnită în acelaşi timp. Acest tip de apel ascundea de obicei o scurtă prestaţie sexuală. Cunoscând gusturile patronului, îşi scoase chilotul şi îl înghesui sub calculator, intrând apoi în birou, cu o expresie timidă pe chipul plecat. Surpriză: în loc să se arunce asupra ei ca de obicei, Duşan Velaci îi adresă un surâs distant şi îi spuse:

— Eşti sigură că mi-ai spus adevărul despre ce s-a întâmplat aseară?

De obicei, nu se arăta interesat decât să se culce cu ea. Privirea cu care o fixa era rece, aproape rea. Ea bolborosi:

— Da… De ce? Ce s-a…

El se ridică fără grabă, dădu ocol biroului şi fără veste, o pocni cu putere, lipind-o de perete. Rana de la buză i se deschise din nou. Pe jumătate ameţită, Ivana auzi:

— Nu-mi place să mă minţi! Prietenul meu Vlad a primit un raport despre tine de la Miliţie. Erai împreună cu ziaristul ieri seară când a fost atacat. Spune-mi ce s-a petrecut cu *adevărat.* Altfel, te dau afară şi îl anunţ pe tatăl tău.

Ivana luă un şerveţel şi îşi tamponă buza spartă. Obrazul îi ardea. Duşan Velaci nu-şi cunoştea forţa.

— N-am făcut nimic rău! protestă ea.

Duşan Velaci se îmblânzi.

— Ştiu, dar spune.

Ea se supuse, neomiţând nimic. Duşan Velaci o asculta, cu chipul încremenit. Se apropie apoi de ea şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Bine, dacă îl iubeşti, poţi să te întâlneşti cu el în continuare. Vreau însă să ştiu *tot* ce îţi spune.

— Bine, bine. Fu de acord tânăra, intrigată şi fără să priceapă nimic.

Se întreba de ce un simplu ziarist îl putea interesa pe patronul ei şi mai ales pe prietenii lui. Se întoarse la calculator, îşi îmbrăcă chilotul şi se duse să-şi refacă machiajul.

*

* *

Telefonul albastru, rezervat pentru legăturile protejate, începu să sune. Rade Markovici ridică imediat receptorul.

— Da, vă rog?

— Sunt Goran, zise vocea secretarului general. Am transmis şefului documentul tău.

— Ce părere are? întrebă şeful RDB.

— *Foarte* interesant.

Accentuase pe „foarte” şi Rade Markovici simţi o puternică satisfacţie. Trebuia însă să meargă mai departe, să descifreze cu adevărat aprecierea vechiului politruc, devenit stăpânul Iugoslaviei.

— Trebuie să-mi continui cercetările în această direcţie?

Goran Milinovici îşi drese glasul şi spuse:

— Şeful vrea să-ţi pui planul în practică. În cel mai scurt timp.

Inima lui Rade Markovici începu să bată mai tare. Îl aştepta cea mai frumoasă lovitură din întreaga lui carieră.

— Asta e tot? întrebă el prudent.

— Vrei instrucţiuni scrise? întrebă sarcastic Goran Milinovici.
— Nu, nu. Vreau să fiu *sigur.*
— Ai cuvântul meu. Cu o singură condiţie.
— Care?
— Să nu se afle *niciodată* adevărul.
— Sigur, fu de acord şeful RDB.

Nu era nebun. Un asemenea eşec ar fi avut consecinţe incalculabile, în special pentru el. N-ar fi avut nici măcar timp să fugă din ţară. Singura soluţie rămânea să-şi tragă un glonţ în cap, ca atâţia înaintea lui.

— Aştept veşti de la tine, conchise Goran Milinovici, înainte de a închide.

Năucit, Rade Markovici puse jos receptorul. Creierul începuse să-i lucreze. Trebuia să pună la punct afacerea, aidoma unui mecanism de ceas bine uns, să se gândească la tot, chiar şi la lucrurile niciodată luate în seamă. Avea nevoie de prezenţă de spirit, pentru că agentul cu care se confrunta era versat, plin de experienţă, fler şi curaj… altfel n-ar fi fost trimis acolo. În spatele lui se aflau cele mai puternice organizaţii mondiale de informaţii, cu posibilităţi nelimitate. El nu conducea decât un mic serviciu, cu mijloace puţine, dar era la el în ţară şi nu-i lipsea iniţiativa.

Ceea ce avea de făcut era la fel de delicat ca reparaţia unui satelit în spaţiu. Cea mai mică scăpare ar fi dus la un eşec înecat în sânge. Îşi juca viaţa şi cariera, dar dacă reuşea, ar fi avut cea mai frumoasă amintire şi ar fi reuşit imposibilul: să salveze Belgradul de bombe.

Capitolul XIV

Rasputin!

Malko crezu că vede apărând în faţa lui fantoma celebrului preot de la curtea Rusiei, în parte răspunzător de căderea dinastiei Romanovilor. Amantul împărătesei Caterina a II-a a Rusiei...

Cel care stătea în cadrul uşii avea aproape doi metri, o carură de luptător şi un burdihan impunător, strâns în sutana lungă. Chipul îi era acoperit cu o barbă neagră şi stufoasă şi ochii îi sclipeau de inteligenţă. Desa Dimitrievici, care părea şi mai uimită decât Malko, îi adresă preotului o frază lungă în sârbă, la care acesta răspunse într-o engleză perfectă, întinzându-i lui Malko o mână cât două ale sale.

— Intraţi! spuse el.

Malko îl urmă într-un mic apartament şi descoperi că în afară de barbă, purta o minunată coadă de cal. Încăperea părea prea mică pentru el. Clădirea se afla lângă una dintre bisericuţele din Zemun, la capătul unei străzi pavate. Desa Dimitrievici nici măcar nu se aşeză. Malko fuse nevoit să-i spună că părintele Ratko Obradovici avea legături cu CIA, explicând astfel scopul vizitei. Fata părea vizibil înfricoşată.

— Pentru că părintele vorbeşte engleza, nu mai aveţi nevoie de mine.

Dispăru de parcă însuşi necuratul o fugărea şi părintele Obradovici îl pofti pe Malko să ia loc.

— „M-au” anunţat că veniţi, spuse el. Aceasta este casa sorei mele. În mod normal, locuiesc în Australia, dar călătoresc mult. Astfel i-am cunoscut pe unii dintre prietenii dumneavoastră, adăugă el surâzând De abia aştept să mă întorc în Australia, la parohia mea şi la soţia mea.

Preoţii ortodocşi aveau dreptul şi chiar datoria să se căsătorească.

— De ce aţi venit la Belgrad? întrebă Malko.

Preotul surâse misterios.

— Să iau legătura cu ierarhii religioşi. Poate că în curând vom avea o influenţă benefică asupra acestei ţări cuprinse de nefericire.

Altfel spus, era într-o misiune de evaluare. Părintele Obradovici era cu siguranţă în legătură cu serviciile de informaţii ale Bisericii ortodoxe. Îi adresă un surâs mieros lui; Malko.

— Cu ce vă pot ajuta?

În faţa lui, Malko se putea deconspira.

— Am nevoie de informaţii despre viaţa pe care o duce Miloşevici, explică el. Reşedinţele, obiceiurile, anturajul.

Ratko Obradovici îşi mângâie gânditor barba neagră.

— Mă tem că nu vă pot ajuta prea mult, mărturisi el. Acest regim nu a iubit niciodată religia. A făcut totul pentru a îndepărta poporul şi am suferit persecuţii mult mai mari decât în Rusia. Graţie destoiniciei ierarhiei noastre, ne-am putut păstra câteva poziţii, dar sunt foarte şubrede. Oamenii aceştia sunt comunişti şi ne urăsc. Bineînţeles, în mod oficial ne respectă, dar nu e decât faţada. Acum avem o nouă problemă cu Kosovo, unde, după cum ştiţi, există un număr foarte mare de sanctuare şi mănăstiri ortodoxe. Separatiştii din UCK încearcă să ne alunge din Kosovo prin orice mijloace. Aruncă grenade în biserici şi ne atacă până şi mănăstirile. De curând, o bandă înarmată a UCK a invadat o mănăstire de femei. Au rămas acolo o noapte, au furat totul, au bătut călugăriţele şi le-au violat pe cele mai tinere. Într-un alt sat, au pus mâna pe preot şi l-au ars de viu. Urmarea a fost şi mai oribilă. Soţia lui era însărcinată şi cum erau beţi de ţuică, teroriştii au început să se certe pe sexul copilului nenăscut. Atunci au făcut ceva îngrozitor: au despicat pântecul nenorocitei ca să verifice sexul copilului. Era un băiat, căruia i-au zdrobit capul de un copac. Mama a murit de hemoragie. Dumnezeu să îi aibă în pază, adăugă el.

Debită acele orori cu o voce calmă şi suspină:

— Să nu credeţi că sunt subiectiv… Amărâta noastră ţară a avut parte de multe orori. Preoţii din Kosovo au ascuns *shiptari* cărora le fuseseră arse satele şi asasinate rudele. Grupările paramilitare ale regimului Miloşevici sunt la curent şi cu alte fapte abominabile. Totul porneşte de la un om care îşi doreşte puterea cu orice preţ: Slobodan Miloşevici. Îmi doresc din toată inima să ardă în iad, dar mă tem că înainte, va avea destul timp să facă mult mai mult rău poporului nostru.

Malko fu gata să spună „amin”.

Din nefericire, în ciuda simpatiei pe care i-o inspira, părintele Ratko Obradovici părea să nu-i fie de prea mare ajutor. Stătură de vorbă încă puţin, apoi omul bisericii îi dădu numărul

telefonului mobil, îl binecuvântă şi Malko plecă. Desa se plimba nerăbdătoare pe stradă.

— Nu-mi plac preoţii! spuse ea. Când aveam paisprezece ani, unul a vrut să mă violeze. Am urcat în maşină cu el şi a început să mă pipăie. Treceam printr-o zonă împădurită şi muream de frică să nu mă ducă printre copaci.

— Era probabil posedat de diavol, o linişti Malko. Acesta părea absolut normal.

— Aţi văzut cum mă privea? protestă Desa. Acum ce facem?

Bună întrebare. Nu îndrăznea să-i mărturisească faptul că nu ştia nimic. Trebuia mereu să stea la pândă şi să se înarmeze cu răbdare.

— Am să scriu un articol despre religia ortodoxă în Serbia, spuse el. Asta înseamnă că după masă sunteţi liberă.

Ajunseseră aproape la *Hyatt* când telefonul mobil sună. Recunoscu imediat vocea catifelată a lui Dragoljub, homosexualul.

— Am primit benzină, îl anunţă el. Aveţi nevoie?

— Sigur!

— Foarte bine, ne întâlnim în parcarea hotelului la ora cinci.

Malko simţi cum i se ridică moralul. Dacă Dragoljub îl sunase, însemna că prietenul lui, Nedad, fotograful de la Tanjug, avea o informaţie despre Slobodan Miloşevici.

*

* *

Dragoljub, îmbrăcat ca întotdeauna în piele neagră, îi aruncă o ocheadă languroasă lui Malko.

— Mă bucur să vă revăd.

— Şi eu, îl asigură Malko. Aveţi noutăţi?

— Prietenul meu, Nedad, are o informaţie pentru dumneavoastră, dar n-a vrut să mi-o comunice. În după-masa asta îl găsiţi la Tanjug. Ştiţi unde este?

— Nu.

— Pe strada Obicilev Venaci, la numărul 2, lângă apartamentul lui Ricardo. Ar vrea să vă întâlniţi acolo. E mai discret şi puteţi merge pe jos.

— Nu locuiesc acolo şi nu am cheia, obiectă Malko. Trebuie să o sun pe Branca Noukovici şi nu sunt sigur că e acasă. De ce nu la *Underground?* E mai bine acolo…

— Nu vrea să fiţi văzuţi împreună, e prea periculos. Sunaţi-o pe Branca, precis e acasă: pictează toată ziua.

Malko scoase telefonul. Dragoljub avea dreptate.

Branca răspunse imediat, aparent încântată să-l audă pe Malko. Acesta îi explică faptul că trebuia să se vadă cu un prieten la ea în apartament.

— Nici o problemă! îl asigură Branca. Tocmai pictam, o să vă arăt ce fac…

— Cu plăcere. Pe la patru e bine?

— Nu mă mişc de acasă. Pe curând.

— Perfect, conchise Dragoljub. Sper că veţi fi mulţumit.

Scoase din portbagaj o canistră pe care Malko o puse la el în maşină, întinzându-i ostentativ un teanc de bancnote, pentru cazul că ar fi fost supravegheaţi. Urcă apoi în cameră. Lucrurile se precipitau.

*

* *

Branca Noukovici îl primi pe Malko îmbrăcată într-o rochie lungă de muselină transparentă şi ţinând o paietă în mână.

— Sunteţi primul. Cine e celălalt? Un băiat frumos?

— Un prieten al lui Dragoljub.

Ea se îmbufnă.

— Încă un pederast nenorocit… doar nu aveţi de gând să fiţi ca Ricardo?

În timp ce îl întreba, îşi lipi pântecul de corpul lui Malko. Rochia subţire o făcea să pară goală.

— Vă jur că nu, afirmă Malko.

— Trebuie să mi-o dovediţi, conchise Branca, mişcându-şi provocator pântecul. Hotărât lucru, doar Tito mă iubeşte! Nici măcar nu ştiu dacă e mascul…

Se răsuci pe călcâie şi sărută papagalul care cârâi de plăcere. Când Malko se apropie, îşi desfăcu aripile, deschise larg ciocul cornos şi scoase un strigăt răguşit. Era mascul.

Ca de obicei, televizorul de pe podea era aprins, iar crucifixul pus alături. Branca îl conduse pe Malko spre un tablou care reprezenta o femeie goală.

— E un autoportret, îl anunţă ea. Vă place?

Semăna cu o pânză de Klint.

— Foarte mult, afirmă Malko sincer.

— Mă întorc la treabă.

Se dezbrăcă de rochie, rămânând într-un slip la fel de transparent şi începu să picteze, fără să-i mai dea atenţie lui Malko.

— În bar găsiţi o sticlă de Defender vechi de cinci ani, îi spuse ea fără să se întoarcă. Gheaţa e în bucătărie.

Se făcuse patru şi douăzeci. Branca picta cu frenezie fără să fie preocupată de Malko. Acesta se hotărî să iasă în întâmpinarea fotografului.

— Cobor, o anunţă el.

Jos nu era nimeni. Parcurse cei treizeci de metri care îl despărţeau de vechiul imobil cu coloane al agenţiei Tanjug. Spera că fotograful nu se răzgândise. Pentru orice eventualitate se postă în faţa vitrinei unui magazin de pantofi aflat vizavi de blocul lui Branca. Cinci minute mai târziu, fotograful bărbos apăru şi se îndreptă spre el fără să-l vadă. Malko îl aşteptă să ajungă la intrarea blocului şi i se alătură.

— Aţi întârziat, îi spuse el din spate.

Nedad Tubici tresări, apoi schiţă cu greu un surâs.

— Scuzaţi-mă, am primit un telefon şi n-am putut ajunge la timp.

Malko apăsă pe butonul interfonului şi urcară în apartament. Branca îi primi îmbrăcată… Se instalară pe fotolii şi fata ieşi din cameră. Malko îl servi pe fotograf cu o porţie bună de Defender şi Nedad se repezi la pahar. Îl aşteptă să bea, apoi îl întrebă:

— Aţi aflat ceva?

— Da, zise Nedad Tubici, dar nu ştiu dacă vă interesează. Am fost convocat mâine dimineaţă la întâlnirea dintre preşedintele Miloşevici şi Victor Cernomîrdin, trimisul special al Kremlinului. Puţini ştiu unde va avea loc.

— Unde?

— La „Casa Albă”. Va fi ceva excepţional. Preşedintele va sosi la intrarea de jos, pentru că cea de sus este rezervată vizitatorilor străini. Puteţi încerca să faceţi poze. În faţa intrării de jos este o mică parcare. Nu folosiţi bliţul, altfel securitatea va interveni şi aţi putea da de bucluc…

— Interesant, spuse Malko pentru a nu-l descuraja.

Nedad Tubici îşi puse o altă porţie de scotch. Părea nervos.

— Nu ştiu dacă vă voi mai putea da multe informaţii, oftă el.

— De ce? întrebă Malko alertat. Sunteţi supravegheat?

— Nu, nu, dar am aflat că soţia lui Miloşevici are un prieten care îmi vizează postul. Directorul de la Tanjug mi-a spus că voi fi mutat la Pristina, ca şef al biroului de acolo…

— E un post bun, remarcă Malko.

Sârbul nu păru prea convins.

— *Înainte,* era o slujbă bună, dar cu Kosovo se va sfârşi în curând! Nu mi se spune adevărul. Acolo nu vor rămâne decât *shiptari*. Când vor afla cine sunt, dacă ajung acolo, mă vor ucide…

— Poate că nu, obiectă Malko. Nu aveţi altă soluţie?

Fotograful ridică spre el o privire nefericită.

— Dacă aş avea viză pentru Australia sau pentru Canada şi cincizeci de mii de dolari, aş pleca imediat. Numai că astăzi, pentru un sârb, aşa ceva e imposibil, iar eu nu am cincizeci de mii de dolari. Nici măcar cinci mii. … Bine, dacă nu aveţi altceva de făcut mâine pe la prânz, duceţi-vă la „Casa albă”. Acum trebuie să mă întorc la agenţie.

Goli ce mai rămăsese în pahar dintr-o înghiţitură, lăsând doar gheaţa şi se ridică. Înainte de a ieşi, îi spuse lui Malko:

— Dacă ştiţi vreun ziar străin care vrea să cumpere poze cu Miloşevici… Am dreptul să le vând.

Îşi strânseră mâinile cu căldură şi Malko închise uşa în urma lui. Branca apăru şi ea şi se apucă de pictat. Malko era dezamăgit. Nu putea folosi informaţia primită de la Nedad Tubici, ci doar să o verifice, lucru care i-ar fi fost de ajutor. Nedad Tubici rămânea totuşi cea mai bună sursă. Era absolut necesar să-i verifice fiabilitatea.

În privinţa întâlnirii Miloşevici-Cernomîrdin, era sigur că NATO n-avea de gând să-l facă praf pe trimisul special al Kremlinului doar pentru a-l lovi pe Miloşevici.

*

* *

Nedad Tubici intră în rotonda de la parterul agenţiei Tanjug, dar în loc să se ducă la secţia foto, aflată la parter, urcă la etajul doi, la directorul general. Doi bărbaţi îl aşteptau în biroul acestuia. Unul dintre ei întrebă:

— Cum a mers?

— Bine, cred, zise fotograful, ale cărui mâini încă tremurau.

— Să ne convingem.

Fotograful îşi scoase sacoul, apoi îşi descheie pantalonii şi îi lăsă în jos până la glezne. O umflătură mare îi deforma slipul, pe care unul dintre cei doi i-l smulse fără menajamente. De pielea fotografului era lipit cu scotch un mic magnetofon cuplat la un emiţător, legat la rândul său printr-un fir care ajungea la nivelul braţului, de un microfon lipit la încheietură. Cei doi de la RDB scoaseră dispozitivul, îi ordonară fotografului să se îmbrace şi se

apucară să asculte banda.

Cele două voci se distingeau perfect, la fel şi clinchetul gheţii în pahar. Unul dintre poliţişti ridică privirea.

— Perfect. Suntem mulţumiţi, de tine. Du-te şi destinde-te. Pentru moment, nu mai faci nici o mişcare.

Nedad Tubici rămase înţepenit în mijlocul camerei, bălăbănindu-şi braţele. Înainte de a merge la întâlnire, luase două tranchilizante ca să nu leşine de frică.

Coşmarul începuse cu două zile înainte. O maşină de la RDB îl aştepta în faţa casei, lucru care nu-l alertase peste măsură. Cei doi poliţişti îl rugaseră politicos să-i însoţească şi ajunsese într-o clădire necunoscută din nordul oraşului. În birourile anonime domnea o agitaţie tăcută. Înţelesese foarte repede că se afla într-o anexă a MUP, Ministerul de Interne. Un funcţionar foarte amabil, îl primise şi se recomandase doar cu prenumele: Radovan. Îi oferise lui Nedad Tubici o ţigară şi vorbiseră de una, de alta, felicitându-l în treacăt pentru fotografiile făcute preşedintelui Miloşevici.

Nedad Tubici îşi controla cu greu neliniştea, ştiind că totul era doar o înscenare. RDB nu convoca pe nimeni pentru discuţii mondene. Era sigur că aveau în vedere homosexualitatea lui. În Serbia erau puţini ca el dar în mod legal nu erau urmăriţi, înainte de război se întâlneau la *Soul Food* pe strada Francuska nr. 2… Îşi stoarse mintea, căutând un motiv pentru acea convocare. Vocea acerbă a interlocutorului îl smulse din plasa gândurilor.

— Nedad Tubici, spusese acesta pe un ton pompos, ţara are nevoie de dumneavoastră. Aşteptăm să ne faceţi un mare serviciu. Îl cunoaşteţi pe un anume Dragoljub?

— Da.

— Este un mic traficant, ştim asta, dar nu e ceva grav.

— Eu nu fac trafic, protestă slab Nedad Tubici.

— Ştim şi nu avem *nimic* să vă reproşăm. Din contră: toată lumea, inclusiv preşedintele, vă consideră un element curat şi plin de patriotism. Acesta este motivul pentru care dorim să colaboraţi cu noi.

Nedad Tubici ascultase încremenit oferta pe care nu o putea refuza… Nici măcar în principiu nu era şocat de ce i se cerea; se temea doar că s-ar putea să nu fie la înălţime şi o şi spusese.

— Vom veghea asupra dumneavoastră, îl asigurase interlocutorul. Când totul se va termina, veţi fi recompensat într-un mod foarte plăcut. Veţi fi trimis într-o lungă vacanţă, sub o

altă identitate, în străinătate. Veţi avea şi bani…

— Mulţumesc, bâiguise Nedad Tubici, impresionat.

În realitate, îi fusese reţinut un loc într-un mic cimitir unde erau aduse cadavrele din Kosovo. Nedad Tubici s-ar fi integrat perfect. Nimeni nu trebuia să apuce să dezvăluie mai târziu ceva din acea manipulare.

De la acea întrevedere, fotograful încerca din toate puterile să se comporte normal şi să nu se mai gândească la ea. Se înţelege că primise ordinul să nu pomenească *nimănui,* nici măcar prietenului lui Dragoljub. Pentru a fi siguri că nu comite vreo imprudenţă, cei de la RDB îl ţineau „cablat” în permanenţă. Tot ce spunea sau i se spunea era înregistrat de magnetofon şi transmis prin radio unui sistem de ascultare. Fusese ordinul lui Rade Markovici, care nu voia să rişte nimic…

Fără grabă, ofiţerul însărcinat cu echiparea lui Nedad Tubici notă cu grijă numărul casetei şi puse una nouă în aparatul pe care îl lipi pe pântecul fotografului. Îi ridică el însuşi chilotul, privindu-l cu neruşinare.

— Nu e cazul să te culci cu cineva, rânji el. Te poţi mulţumi cu o „pipă”, două, atât…

Aluzia la gusturile lui în materie de sex era clară. Nedad Tubici reuşi să rămână impasibil.

— Îţi doresc o seară plăcută, spuse poliţistul. Două zile de acum încolo, nu ai nimic de făcut. După aceea, începem operaţiunea.

*

* *

Malko rula încet pe strada în pantă care mărginea „Casa Albă”. Ajunse într-o piaţetă rectangulară în care erau parcate câteva maşini. Strada mergea în continuare spre centru, coborând colina împădurită. Câţiva soldaţi căscau gura în faţa gardului de la intrarea de jos. Pe partea opusă a pieţei se înălţa o clădire cărămizie care părea abandonată. Malko traversă piaţa, parcurse o sută de metri, făcu stânga-mprejur şi parcă printre celelalte maşini.

Se uită la ceas: era douăsprezece fără zece. Dacă informaţia lui Nedad Tubici era exactă, Slobodan Miloşevici nu trebuia să întârzie…

Era prea frumos! Brusc, se temu de o capcană. Porni motorul, hotărât să plece cât mai repede. Nu avu timp să pornească. Un soldat traversă piaţa şi se aşeză în faţa maşini, interzicându-i să

se mişte.

Capitolul XV

Cu un nod în gât, Malko se sili să rămână calm, trecând în revistă toate posibilităţile. Soldatul stătea cu spatele şi prin minte îi trecu fulgerător ideea să fugă. O prostie, Belgradul era împânzit de poliţişti cu staţii de emisie. N-ar fi făcut nici măcar un kilometru. Soldatul stătea nemişcat, nemanifestând nici un semn de ostilitate. Dintr-o dată, Malko realiză ce se petrecea. Dinspre colină, se auzea sunetul unei sirene. În câteva clipe, în piaţă pătrunse un convoi de trei maşini: un jeep bej cu geamuri fumurii şi cu o plăcuţă de înmatriculare pe care scria VJ, apoi BMW-ul puternic pe care îl mai zărise pe autostrada spre Zagreb şi o maşină albastră a Miliţiei. Cele trei maşini rulau cu viteză. Pătrunseră prin poarta deschisă şi urcară pe aleea spre „Casa Albă”. Soldatul se îndepărtă imediat şi îi surâse, făcându-i semn să plece. Lui Malko îi trebuiră câteva clipe ca să-şi revină şi să demareze. Îşi făcuse griji degeaba…

Când o luă pe drumul spre centru, starea lui era aproape euforică. Verificase fiabilitatea „sursei” Nedad Tubici. Dacă NATO ar fi vrut să lovească de acum încolo, Miloşevici ar fi fost terminat… Nu-i mai rămânea decât să spere că următoarea ocazie avea să fie cea bună.

*

* *

Rade Markovici coborî din BMW-ul negru în faţa uşii închise de la „Casa Albă”. Era încântat. Folosise aceeaşi maşină ca Slobodan Miloşevici. Din cauza geamurilor fumurii, agentul CIA nu putuse verifica cine se afla înăuntru, fiind convins că îl văzuse pe preşedintele Miloşevici. Nedad Tubici precizase precaut că ministrul rus avea să folosească intrarea de sus.

Era perfect. Chemă prin radio echipa RDB plasată vizavi de intrarea de jos.

— Aţi văzut tot?

— Tot, confirmă şeful. Cred că nu bănuieşte nimic. S-a îndreptat spre oraş. Echipa lui Mladin l-a preluat.

— Bine, bine, fu de acord Rade Markovici.

Oamenii lui nu ştiau decât strictul necesar: un spion al alianţei îl supraveghea pe Miloşevici şi ei îi oferiseră o nadă. Dezvăluise

chiar prea mult, dar lucrurile aveau să se aranjeze după. Mai întâi, trebuia să reuşească. Se urcă în BMW şi îi spuse şoferului:

— Ne întoarcem la *Metropole.*

*

* *

Saşa Ilici, curierul CIA, aştepta în holul de la *Hyatt* şi Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Ce putea să însemne venirea lui? Saşa îi întinse ostentativ două cartuşe de Gauloises blondes.

— Haideţi să bem ceva, propuse Malko.

Salonul era pustiu şi aleseră o masă care avea deasupra un tablou naiv, undeva departe de intrare.

— Hunter e îngrijorat, explică Saşa. Mi-a cerut să vă întreb despre posibilităţile reale de reuşită. Spune că dacă nu există nici una, ar fi mai bine să abandonăm.

Îşi debita lecţia fără măcar să ştie despre ce vorbea: CIA îşi pierduse răbdarea. De fapt, de când cu spitalul militar, Malko nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Rănit în amorul propriu, acesta replică imediat:

— Spuneţi-i din partea mea că sunt pe drumul cel bun, însă îmi este foarte greu.

Ardea de nerăbdare să-i spună mai multe, dar nu putea, fără să dezvăluie secretul operaţiunii. Îi repugna să-i încredinţeze un mesaj, fie şi scris cu cerneală invizibilă. Serviciile iugoslave cunoşteau şi ele procedeul. Totuşi, îi recomandă:

— Spuneţi-i lui Kevin Hunter că, din nefericire, va avea puţin timp ca să acţioneze.

— Foarte bine, spuse Saşa. Plec mâine dimineaţă, fac un drum la Praga, apoi trec prin Budapesta şi mă întorc aici.

Bău dintr-o înghiţitură şampania pe care Malko i-o comandase şi plecă.

*

* *

Ivana îşi recăpătase figura omenească. Din aventura nefericită mai păstra doar tăietura de la buză, ascunsă sub ruj. Lumânările de la *Writer's Club* o făceau să pară şi mai seducătoare. Ridică paharul cu Taittinger Comtes de Champagne pe care Malko i-l umpluse, cu ochii umezi de emoţie.

— Am impresia că trăiesc un basm, suspină ea. Ieri mi-ai oferit această rochie minunată, astă seară îmi oferi şampanie franţuzească. Duşan nu mi-a oferit niciodată altceva decât rachiu. Am impresia că nu mai sunt la Belgrad, în cuşca de

şoareci. Serviciu nu, apartament nu, călătorii nu. Oamenii inteligenţi au făcut ca cei care i-au închiriat apartamentul lui Ricardo: au plecat.

Deodată, la intrarea în grădină apăru Duşan Velaci, singur şi se opri, scrutând lumea din jur. Ivana păru jenată şi Malko remarcă.

— Nu-ţi convine că ne-a văzut împreună?

Ea ridică uşor din umeri.

— Nu. Nu sunt amanta lui. Se culcă din când în când cu mine, aşa cum face şi cu altele. Nu e gelos şi nici îndrăgostit. E ca un robot: lucrează, regulează, bea. Ca el sunt mulţi.

Duşan Velaci îi văzuse şi se îndreptă spre ei. Îi strânse mâna lui Malko, îi surâse lui Ivana şi se duse spre o masă la care Malko o recunoscu pe Verica, îmbrăcată ca întotdeauna ca un manechin din anii cincizeci. Văzând că se apleacă spre ea, Ivana surâse amuzată.

— Îi place genul acesta, spuse ea. Are nevoie în permanenţă de regie. O şi plăteşte. Mie nu mi-a dat niciodată un dinar, doar ce mi se cuvenea ca leafă! Nu-mi pasă, nu sunt o târfă. Dacă aş găsi de lucru în altă parte, aş demisiona.

— De ce?

— Uneori mi se face frică de el. E brutal, amicii lui sunt îngrozitori, nişte politruci fără credinţă şi fără lege. Sunt sigură că m-ar trimite la închisoare fără să clipească. Nu-i pasă de nimeni. Un adevărat fascist…

Tăcu brusc: Duşan Velaci se îndrepta spre ei, însoţit, de Verica. Fata purta un mini negru şi ciorapi cu model. Se comportă de parcă nu-l cunoştea pe Malko. Duşan Velaci se aplecă spre el, îi făcu cu ochiul şi spuse pe un ton scăzut:

— Cred că astă seară voi avea parte de o penetrare excelentă…

Se încăpăţâna să folosească acea expresie oribilă. Ivana remarcă:

— O duce în apartamentul pe care l-a păstrat, lângă Slavija, într-un imobil construit de el. Se mândreşte foarte tare: toate mobilele au fost aduse de la un mare decorator parizian, Claude Dalie.

Ridică spre Malko o privire umedă.

— Tu unde mă duci?

— Nu prea am de unde alege, remarcă Malko.

— Am putea merge la Branca…

— Nu-i va face plăcere. De ce nu la *Hyatt?*

Ea făcu o grimasă.

— Ai să crezi că sunt proastă, dar nu-mi place să traversez podurile noaptea. Mă tem să nu fie bombardate tocmai când trec eu.

În fiecare seară, două, trei sute de persoane se adunau pe podul Bratsvo, dansau şi cântau, agitând pancarte, într-un soi de exorcism derizoriu, care părea să funcţioneze: pe când toate podurile din Novi Sad erau distruse, cele din Belgrad rămăseseră întregi.

Malko şi Ivana îşi încrucişară privirile. Luau pentru prima oară cina după seara petrecută la *Sanjak Club.* Părea un soi de recreaţie. Misiunea lui implica mulţi timpi morţi, punând nervii la Încercare. Desa Dimitrievici se oferea să-l ajute din ce în ce mai puţin şi Malko nu îndrăznea să o îndemne să-l convingă pe prietenul ei Milan Simovici.

Pe drept cuvânt, toate speranţele stăteau în Nedad Tubici, fotograful. În aşteptare, trebuia să-şi omoare timpul.

— Dă-mi celularul, îi ceru Ivana. O sun pe Branca.

Conversaţia fu scurtă. Ivana închise, afişând un surâs încântat.

— Acceptă cu o singură condiţie.

— Care?

— Să-i aduci o sticlă de şampanie.

Spunând acestea, arătă spre sticla goală de Taittinger Comtes de Champagne alb din recolta 1994.

*

* *

Aplecată deasupra lui Malko, Ivana îi administra o felaţie, cu gesturi de o gingăşie incredibilă. Cu câteva clipe mai devreme, Malko o pătrunse atât de adânc încât îi provocase orgasm după orgasm. La un moment dat, strigătele de sirenă scoase de fată se amestecaseră cu sunetul adevăratelor sirene care anunţau o nouă alarmă.

În living, Branca, împărţindu-se între crucifix şi sticla de Taittinger, încerca să-şi îndepărteze frica de bombe pictând cu îndârjire, indiferentă la acţiunea celor doi. Ca un mic animal înfometat, Ivana îşi folosea gura de catifea, hotărâtă să obţină o nouă serie de orgasme. Urletul sirenelor îi era indiferent.

Pereţii tremurară din cauza undei de şoc a unei explozii din apropiere. Malko se întrebă când avea să declanşeze şi bombardamentul *lui.*

*
* *

Trecură trei zile fără nici o noutate. Malko îşi împărţea ziua între Hyatt. Centrul de presă al armatei iugoslave şi diverse reportaje făcute chipurile pentru Kurier. Bombele continuau să cadă peste Iugoslavia, distrugându-i infrastructurile, iar populaţia era din ce în ce mai şocată. Slobodan Miloşevici părea să locuiască pe altă planetă.

Desa Dimitrievici ateriză în hol, agitând un manifest pe care i-l întinse lui Malko. Documentul, în engleză şi în sârbo-croată, anunţa bombardarea iminentă a podului peste Dunăre…

— Vă aşteaptă cineva în parcare, îi spuse ea cu voce joasă. Nu vrea să intre. Mi-a spus că vinde benzină.

Dragoljub! Nu putea aduce decât o veste bună!

Malko se precipită. Dragoljub îl aştepta lângă maşină, îmbrăcat ca de obicei:

— Să facem un tur, îi propuse Malko.

Îndreptându-se spre bulevardul Avnoja, sârbul îl anunţă:

— Nedad ar dori să vă vadă. Cred că vrea să vă ceară ceva.

— Unde e?

— La Tanjug. Mă puteţi lăsa acolo, dar nu trebuie să veniţi cu mine. Vă veţi întâlni la grădina zoologică din parcul Kalemegdan. Ştiţi cum să ajungeţi acolo?

— Mă descurc.

Îl lăsă pe tânărul homosexual la o sută de metri de vechiul imobil al agenţiei Tanjug şi îşi continuă drumul spre parcul de lângă Dunăre. Grădina zoologică era în partea nordică, la capătul bulevardului Tadensa-Koscuska.

Nedad Tubici sosi după zece minute. Părea îngrijorat şi se aşeză pe o bancă lângă Malko, cu faţa spre zoo.

— Vreau să vă cer un serviciu! rupse el tăcerea.

— Dacă îmi stă în putere, spuse Malko, vă voi ajuta cu plăcere.

— Aţi putea să-mi găsiţi ceva de lucru la ziarul dumneavoastră din Viena?

Surprins de întrebare, Malko îl privi uimit. Fotograful bărbos arbora o mină descompusă.

— De ce? întrebă el.

— V-am mai spus, cineva vrea să-mi ia locul! Un protejat al doamnei Miloşevici, care crede că nu sunt destul de „corect din punct de vedere politic”. Se referă la „gusturile” mele.

Malko ezită. Nedad Tubici era legătura lui cea mai

promiţătoare şi nu-l putea trimite la plimbare.

— Trebuie să întreb, spuse el. Cel mai greu va fi să vă obţin viza. Puteţi ieşi din ţară?

— Da, prin Ungaria. Mă duc deseori acolo, în căutare de materiale. Nu vor fi probleme.

— S-ar putea să existe o posibilitate, zise Malko. Voi face tot ce pot. Nu aveţi veşti despre Miloşevici?

— Nimic, mărturisi fotograful. L-aţi văzut ieri dimineaţă la „Casa Albă”?

— Da, vă mulţumesc, dar nu am putut face fotografii din cauza unui soldat aflat la un metru de mine… Nu cunoaşteţi alte posibilităţi?

Fotograful părea să ezite.

— Mi s-a spus că în prezent îşi petrece des noaptea într-o clădire din Zemun, ceva care aparţine guvernului. Nu ştiu însă exact unde…

— Dacă aţi putea afla…

Nedad Tubici se ridică.

— Nu vreau să întârzii prea mult. Sunaţi la ziarul dumneavoastră pentru mine. Dacă vreţi, ne putem vedea mâine aici, la aceeaşi oră.

— Cu plăcere.

Malko îl privi îndepărtându-se cu paşi repezi, spunându-şi în sinea lui că poate ajunsese la finalul misiunii. Dacă reuşea să identifice imobilul în care se refugia Miloşevici pentru a dormi, câştigase partida. Se îndreptă spre maşină. Ceva îi spunea că Nedad Tubici era cel care avea să-i rezolve problema.

*

* *

Rade Markovici asculta pentru a treia oară înregistrarea conversaţiei dintre Nedad Tubici şi Malko. Fotograful îşi juca de minune rolul. Până în prezent, totul se derula conform planului. Etapa următoare avea să fie cea mai delicată, în aşa fel încât agentul CIA să nu simtă manipularea.

Capitolul XVI

Nedad Tubici părea şi mai abătut ca în ajun. Avea ochii roşii de oboseală, umerii aduşi şi barba în dezordine. În momentul în care se întâlni cu Malko, îl trase în grădina zoologică, ca şi când aceasta l-ar fi putut proteja. Ridică spre Malko o privire de câine bătut.

— Scuzaţi-mă, spuse el, sunt foarte îngrijorat. N-am dormit.

— De ce? întrebă Malko, brusc alarmat.

— S-ar putea să fie o prostie, explică fotograful, dar un prieten mi-a spus că RDB îi elimină pe toţi cei care s-au aflat în apropierea lui Slobodan Miloşevici şi care vor să plece în străinătate. Ori, eu am făcut imprudenţa să spun mai multora despre proiectul meu de a părăsi Iugoslavia. Printre alţii, lui Bojan Petrovici, portarul de la Tanjug. Este informator şi lucrează pentru RDB şi atunci mi s-a făcut frică.

Malko îşi reprimă un surâs. Sub presiunea bombardamentelor, sârbii deveneau paranoici. Desa Dimitrievici, de exemplu, era convinsă că Venus, prima stea care apărea pe cer la căderea nopţii, era un satelit care spiona Serbia!

— Nu cunoaşteţi nici un secret de stat, zise el şi nu riscaţi nimic. Am vorbit despre dumneavoastră cu cei de la ziarul meu şi vor studia posibilităţile. Vorbiţi bine germana?

— Aproape. Mă pot perfecţiona. (Privi în jur, aparent mai uşurat). N-am putea bea ceva? Mi-ar face bine.

— Unde?

Fotograful reflectă câteva clipe.

— Există o cafenea lângă Muzeul pedagogic, pe bulevardul Tadensa-Koscuska, acolo unde era radio B 92. Putem merge pe jos…

Traversară o parte din Kalemegdan. Terasa cafenelei era pustie. După ce bău un Otard XO, lui Nedad Tubici păru să-i revină cheful de viaţă.

Malko îl observă atent. Stresul lui nu era simulat. Îşi trecea fără încetare degetele prin barbă, încercând parcă să o descurce. Pe un ton cât mai neutru, întrebă:

— N-aţi aflat unde se ascunde Miloşevici pentru a-şi petrece nopţile? Mi-aţi pomenit despre o clădire din Zemun.

Fotograful încetă să-şi mai pieptene barba.

— Nu, dar s-ar putea să aflu.

Pulsul lui Malko se acceleră.

— Cum?

— Mi s-a cerut să pregătesc o şedinţă foto în culori pentru Miloşevici, explică Nedad Tubici. E vorba de un album oficial. Le-am explicat că pentru acest gen de poze trebuie timp, ca să pot stabili bine luminile. Cei de la RDB mi-au spus că preşedintele nu are timp de pierdut cu pozatul. Dacă se va hotărî, îmi voi regla luminile pe un poliţist care va servi de dublură. Voi lăsa totul pe loc şi Miloşevici va poza doar câteva minute.

Malko reflectă rapid. Ce-i povestea Nedad Tubici nu rezolva problema.

— Puteţi face asta în orice moment al zilei, observă el. La birouri.

Fotograful clătină din cap.

— Nu cred. Miloşevici detestă să fie deranjat când lucrează, îşi programează întâlnirile ca un dentist pacienţii, sau lucrează cu consilierii. Cred că această şedinţă de poză va avea loc seara sau dimineaţa, înainte să-şi înceapă întrevederile, sau după.

Malko se rugă în sinea lui să fie dimineaţa... În acest caz, Nedad Tubici trebuia să-şi regleze luminile seara, într-un loc în care Slobodan Miloşevici urma să-şi petreacă noaptea. Situaţia era ideală.

— Dacă aţi putea opri câteva poze pentru *Kurier* ar fi formidabil, remarcă el. Le va plăti foarte bine.

Nedad Tubici nu păru prea entuziasmat.

— Nu pot exploata personal acest gen de fotografii. Intră imediat în circuitul oficial.

— Cu atât mai rău, se resemnă Malko. Când ne mai vedem?

— Vă sun eu, îi propuse fotograful, sau vi-l trimit pe Dragoljub. Are mai mult timp ca mine. Mulţumesc pentru coniac.

Malko îl lăsă să plece primul, întrebându-se cât timp avea să mai dureze tensiunea. Avea impresia că era foarte aproape de rezolvarea misiunii sale imposibile. Îi trebuiau încă puţină răbdare şi nervi de oţel.

*

* *

Rade Markovici examina cu priviri lacome fotografiile agentului CIA în compania lui Nedad Tubici, făcute de oamenii lui ascunşi într-un soi de cazemată în apropierea cafenelei de pe

bulevardul Tadensa-Koscuska. Aşa se explica dorinţa fotografului de a bea un pahar acolo. Şeful RDB îşi oferise o mică plăcere. Era formidabil să asculte înregistrările, dar fotografiile erau ceva palpitant. Acestea se adăugau celor făcute de Dovanovici şi îmbogăţeau dosarul secret. Şi el era încordat. Bombardamentele asupra Belgradului se intensificaseră, făcându-l pe Slobodan Miloşevici din ce în ce mai nervos. Rade Markovici nu putea însă accelera aplicarea planului, fără să-l pună în gardă pe agentul CIA. Singura verigă slabă era Nedad Tubici: cât timp avea să mai reziste din punct de vedere psihologic?

*

* *

— Ne vedem la restaurant?

Malko recunoscu imediat vocea lui Nedad Tubici. Acesta îl suna de la recepţia hotelului *Hyatt,* fără să-şi spună numele. Se subînţelegea că restaurantul era *Le Manjez.*

— Nici o problemă, zise Malko. La ce oră?

— Nu prea târziu, din cauza bombelor, răspunse fotograful cu un râs uşor nervos. La nouă.

Râsul lui îl făcu pe Malko să se îndoiască o clipă. Era însă imposibil. Nimeni nu era la curent cu proiectul lui.

Până la ora cinci îşi omorî timpul uitându-se la CNN. Când ieşi din hotel, Belgradul era cufundat ca de obicei într-o beznă totală. Trecu încet prin faţa restaurantului *Le Manjez,* ale cărui mese de pe terasă erau pline şi parcă puţin mai departe.

Imediat după ce coborî din maşină, Nedad Tubici apăru din întuneric şi îl conduse spre restaurant.

— Vă pândeam, explică el. Doi tipi de la RDB iau masa pe terasă. Probabil ceva obişnuit, dar nu vreau să risc nimic. Aveţi noutăţi pentru mine?

Malko îşi ascunse dezamăgirea. Sperase că fotograful avea să-i comunice informaţia pe care o aştepta.

— Cred că ziarul vă poate asigura o slujbă, spuse el, dar rămâne problema vizei…

Faptul că era fotograful personal al lui Slobodan Miloşevici nu reprezenta o referinţă ideală…

— Voi cere azil politic… propuse Nedad Tubici.

— Am putea încerca, fu de acord Malko. Unde şi când are loc şedinţa foto?

— La sfârşitul săptămânii, îl anunţă fotograful. Seara voi face reglajele pe dublură şi mă voi întoarce a doua zi dimineaţă să fac

pozele cu preşedintele. Se trezeşte foarte devreme.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. În sfârşit! Preocupat de viitor, Nedad Tubici nu părea să acorde o prea mare importanţă fotografiilor.

Mare figură era.

— Ne-am putea vedea după şedinţa cu dublura, sugeră Malko.

Nedad Tubici păru brusc stânjenit.

— Nu ştiu dacă va fi posibil. S-ar putea să mă ţină sub control. Nimeni nu trebuie să ştie dinainte locul unde se află preşedintele. Pot însă să vă spun a doua zi.

Malko nu răspunse. Intra în mare încurcătură. Nimic nu-i spunea că Slobodan Miloşevici avea să-şi petreacă două nopţi la rând în acelaşi loc. Neştiind de ce îi punea asemenea întrebări, Nedad Tubici nu putea ghici semnificaţia lor.

— Cred că am să mă duc la masă, spuse fotograful, mi-e foame.

— Aşteptaţi, sugeră Malko. Dacă i-aţi văzut pe cei de la RDB, de ce nu mergem în altă parte?

— Unde?

Malko îşi aduse aminte de un restaurant unde fusese cu Desa, un şlep amărât pe Dunăre, lângă Zemun.

— Ştiu eu un loc, zise el. Un şlep la Zemun.

— Bine, să mergem, acceptă Nedad Tubici. Mă duceţi apoi acasă?

— Sigur, promise Malko.

Mintea îi clocotea de gânduri: Avea senzaţia că deţinea soluţia problemei, deşi îşi dădea seama că îi mai lipsea o carte, ca într-un vis, în care o parte din imagine e neclară…

*

* *

Şlepul era învăluit într-un miros vag de gazolină, orchestra cânta asurzitor, o parte din mese erau ocupate de familii numeroase cu puşti gălăgioşi, dar Malko găsi totuşi o masă în cea de-a doua sală, deasupra apelor întunecate ale Dunării.

Li se oferiră nişte peşte enormi, chipurile dorade, care i se părură extrem de suspecţi lui Malko.

— Sunt aduşi din Muntenegru, preciză fotograful, după ce îl întrebase pe ospătar.

Ceea ce însemna că erau de fapt peşti de apă dulce.

Băură rachiu şi vorbiră de una, de alta. În jur, oamenii se grăbeau să se întoarcă acasă, înaintea alarmei cotidiene.

Li se aduseră peştii. Malko mânca fără poftă, preocupat de problema cea mai presantă: cum să utilizeze informaţia preţioasă furnizată de Nedad Tubici. Trebuia ca fotograful să-i poată comunica adresa locului unde făcea poze seara, nu a doua zi dimineaţa.

— După ce vă reglaţi luminile, n-aţi putea să-mi telefonaţi ca să-mi spuneţi unde sunteţi?

Nedad Tubici scoase din gură un os enorm.

— E prea periculos, nu am celular. S-ar putea să nu ştiu unde sunt. Dacă vin să mă ia de la Tanjug, mă duc cu maşina lor şi nu pot pune întrebări. Nu mă pot orienta dacă nu cunosc locurile. De abia a doua zi dimineaţă pot să-mi dau seama. Pentru dumneavoastră e acelaşi lucru. Vreţi doar să aflaţi unde se ascunde Miloşevici, nu-i aşa?

Privirile li se încrucişară şi Malko avu impresia că intuieşte ceva, ca şi când fotograful i-ar fi întins o cursă. Acesta însă începuse să înfulece din nou.

Malko aşteptă până la desert ca să ia taurul de coarne. Era ultima lui şansă. Milan Simovici nu mai dăduse nici un semn de viaţă, iar Duşan Velaci era prea periculos şi nu-i oferea siguranţă. Privi o clipă apele întunecate ale Dunării şi se decise să dea cărţile pe faţă.

— Nedad, spuse el, aş vrea să vă fac o propunere. Ceva care v-ar ajuta să vă rezolvaţi toate problemele.

— Vorbiţi serios? întrebă fotograful de la Tanjug.

Malko schiţă un surâs.

— Desigur, dar nu am certitudinea că veţi accepta…

Nedad Tubici gustă puţină îngheţată.

— De ce n-aş accepta? De fapt, despre ce e vorba?

— O slujbă, o viză de sejur în Austria sau în altă parte şi bani pentru a începe o nouă viaţă.

Fotograful lăsă la o parte linguriţa şi îl fixă neîncrezător.

— Glumiţi?

— Nu.

Sârbul îl privi îndelung fără să scoată o vorbă. Malko văzu o venă groasă zbătându-i-se la tâmplă. La masa vecină, nişte puşti se hârjoneau sub privirile bovine ale părinţilor. Orchestra făcea o pauză. Nedad Tubici înghiţi în sec de mai multe ori, apoi întrebă:

— Ce trebuie să fac?

— Mai întâi, spuse Malko, trebuie să-mi juraţi că nu veţi pomeni nimănui despre această conversaţie. E în interesul

dumneavoastră şi al meu.

— Vă promit, zise fotograful pe un ton pierit.

Parcă s-ar fi aflat în faţa călăului. Malko ştia că după ce avea să vorbească, viaţa lui se afla în mâinile fotografului. Se rugă în sinea lui şi începu.

— Iată ce vă propun. Ce faceţi după ce vă lăsaţi aparatele de fotografiat şi tot calabalâcul în clădirea unde va dormi Slobodan Miloşevici?

— Le las pe loc, desigur, într-o cameră încuiată. Aşa procedez de obicei.

— Sunteţi percheziţionat la sosire?

— S-ar putea, dar nu se întâmplă întotdeauna.

— Cine se ocupă de asta?

— Cei de la RDB, care îl păzesc pe preşedinte. De ce atâtea întrebări?

— Aţi putea introduce un obiect printre lucrurile dumneavoastră? întrebă Malko.

— Ce obiect?

Urmă un moment de tăcere.

— Un emiţător radio.

Tăcerea se prelungi. Nedad Tubici era atât de palid, încât Malko se întrebă dacă nu avea să i se facă rău, apoi fotograful ridică privirea şi spuse cu o voce mai sigură:

— Nu sunteţi ziarist?

Malko îi susţinu privirea.

— Nu.

O nouă tăcere. De data aceasta, Malko fu acela care vorbi primul.

— Nedad, spuse el, de acum sunt în mâinile dumneavoastră. Vă aflaţi în posesia unui secret foarte periculos.

Celălalt înghiţi în sec.

— Mă îndoiesc.

Îşi turnă cafea cu încetineală, apoi ridică brusc capul.

— Pentru ce-mi cereţi, cincizeci de mii de mărci nu ajung. Dacă sunt prins, mă vor împuşca. Fără să pun la socoteală ce s-ar întâmpla înainte.

Malko fu invadat de un val de bucurie. Nu spusese nu! Totul era posibil.

— Cât vreţi? întrebă el.

Nedad Tubici privi îngheţata care se topea şi reluă.

— Nu ştiu, nici măcar nu ştiu dacă accept. E mult prea grav.

Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea dumneavoastră. Vreţi să-l ucideţi pe Miloşevici!

Vorbise pe un ton abia auzit, aruncând o privire speriată în jur. Malko rămase neclintit.

— Ăsta-i războiul, spuse el simplu. Nu vreau să-l ucid, vreau doar să pun capăt acestui conflict, în interesul tuturor, inclusiv al sârbilor. Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că viaţa a devenit din ce în ce mai dificilă…

— Adevărat, recunoscu Nedad Tubici, dar eu sunt cu adevărat un simplu ziarist. Dumneavoastră îmi cereţi să comit un act foarte grav. Am auzit vorbindu-se de informatori, de spioni NATO care indică ţintele bombelor. Se mai spune că RDB a găsit mai multe valize radio abandonate. Am crezut că e propaganda regimului. Acum ştiu că e adevărat. Vreţi ca imobilul în care se va afla Miloşevici să fie bombardat, nu-i aşa?

Malko nu răspunse. La ce bun? Riscase totul. Nu se simţea mai uşurat. Nedad Tubici îşi termină îngheţata de vanilie şi surâse crispat:

— Nu vă pot răspunde imediat. E mult prea grav ce-mi cereţi. Trebuie să mai reflectez.

— Timpul ne presează.

— Vă voi da răspunsul mâine, promise fotograful. Ne întâlnim direct aici, la nouă seara.

Malko plăti şi se întoarseră pe uscat, fără să mai schimbe o vorbă până în centru. Nedad Tubici îi ceru să-l lase în piaţa Republicii, în faţa Teatrului naţional şi dispăru în întuneric, lăsându-l pe Malko pradă neliniştii. Se întrebă dacă să se mai întoarcă la *Hyatt.* Nedad Tubici se putea duce foarte bine direct la RDB. În definitiv, făcea parte din sistem. Într-un final, o sună de pe telefonul mobil pe Branca.

— Pot dormi la dumneavoastră? întrebă el.

Pictoriţa izbucni în râs.

— Vă temeţi de bombardamente, sau vreţi să vă culcaţi cu mine…

— Nici una, nici alta, jură Malko, sunt în apropiere şi am chef să mai stăm puţin de vorbă.

— Veniţi.

Cel puţin, dacă Nedad Tubici îl denunţa, ar fi mai avut ceva timp la dispoziţie. Desa Dimitrievici venea ca în fiecare dimineaţă la *Hyatt* şi avea să o sune ca să verifice dacă totul era în ordine.

*

* *

Lui Rade Markovici îi venea să râdă şi să danseze, cu toate că nu era un petrecăreţ. Ascultase de mai multe ori banda din ajun şi nu-şi credea urechilor. Agentul CIA înghiţise momeala, cu undiţă cu tot!

Regreta din inimă că era nevoit să-l elimine pe Nedad Tubici, care dovedea reale talente de actor! Din nefericire, o asemenea manipulare trebuia să rămână absolut secretă. Meseria îl învăţase că numai morţii erau cu *adevărat* discreţi… Luă casetele şi le închise în seif. Din superstiţie, nu voia încă să-l anunţe pe preşedinte. Un incident putea interveni chiar şi în ultimul moment. Obţinuse însă un rezultat formidabil, pentru care l-ar fi invidiat şi marii profesionişti…

Era atât de frumos, încât se hotărî să nu ia micul dejun la Metropole şi să se întâlnească la *Writer's Club* cu prietenul lui Duşan Velaci, fără însă să-i pomenească nimic. Grădina de la *Writer's Club* era mai veselă decât sinistrul *Metropole.*

*

* *

Malko dormise foarte puţin şi numărase orele. Pentru prima oară lipsiseră bombardamentele şi cerul era închis încă din zori. Un alt motiv de nelinişte. Admiţând că totul funcţiona bine din partea lui, ce s-ar fi întâmplat dacă din cauza condiţiilor meteo nefavorabile, bombardierele NATO nu puteau intra în acţiune? Răspunsul era simplu: toate eforturile ar fi fost egale cu zero.

Toată ziua întorsese pe toate părţile această ipoteză, contemplând cerul acoperit. Întors la *Hyatt,* după ce petrecuse noaptea în apartamentul de pe strada Sara Lazara, nu constatase nimic neobişnuit. Temerile sale legate de o eventuală trădare a lui Nedad Tubici erau nefondate. Ziua trecuse încet. Acum urma să afle la ce să se aştepte.

Parcă maşina departe în Zemun şi se îndreptă pe jos spre şlepul-restaurant. Era mai puţină lume decât în ajun şi îl reperă imediat pe Nedad Tubici, instalat la aceeaşi masă. Cu inima bătându-i nebuneşte, Malko i se alătură. Aşteptă până li se luă comanda ca să afle ce hotărâse fotograful. Acesta nu-i dădu timp să pună nici o întrebare. După ce ospătarul se îndepărtă, îi spuse cu o voce încordată:

— M-am gândit la propunerea dumneavoastră…

— Şi?

— Accept.

Capitolul XVII

Malko simţi o imensă uşurare şi regretă că nu avea la îndemână o sticlă de Taittinger ca să sărbătorească. Dacă fotograful i-ar fi cerut luna de pe cer, ar fi fost gata de orice concesie. Nedad Tubici se aplecă spre el.

— Mai întâi vreau trei sute de mii de mărci, jumătate înainte.

— Mulţi bani, remarcă Malko doar de formă.

— Multe riscuri, replică prompt fotograful. Pentru restul, sunt obligat să am încredere în dumneavoastră. Dacă dispăreţi, ce fac? Nici măcar nu vă cunosc numele adevărat.

— Acesta este numele meu adevărat.

— Nu vă cred. Spionii nu folosesc niciodată numele lor. Oricum, nu-mi pasă.

— Şi a doua condiţie?

— Nu vreau un emiţător radio. E prea periculos. Toate bagajele sunt controlate cu raze X. Îl pot descoperi şi atunci…

Satisfacţia lui Malko dispăru ca un fum. Banii nu erau o problemă, dar la ce bun să ştie *după,* unde dormise Miloşevici? Fotograful luă o înghiţitură de rachiu, aşteptând răspunsul. Malko turba de furie în sinea lui: descoperise pasărea rară, persoana care avea acces în anturajul lui Miloşevici şi care accepta să-l ajute, dar totul risca să se năruie din cauza unei condiţii esenţiale care nu putea fi dusă la îndeplinire.

— Tot n-aţi aflat unde urmează să mergeţi? întrebă el.

— Ştiu că e vorba de o clădire oficială, explică Nedad Tubici. O anexă secretă a Ministerului Apărării, însărcinată cu elaborarea programelor de înarmare şi cu cumpărarea materialelor militare. Se află Zemun sau la Novi Belgrad.

— Ar trebui să fie trecută în anuar, spuse Malko recăpătându-şi speranţa.

Nedad Tubici îi tăie avântul.

— Oricum, nu sub numele real. La noi e ceva obişnuit. Sunt zeci ca ea, răspândite în întreg Belgradul. Clădiri cu birouri, pustii noaptea. Cele mai multe au un apartament pentru director. Lui Slobodan Miloşevici îi e de ajuns, nu-i place să trăiască în lux.

Cel puţin, rachetele NATO n-aveau să ucidă nevinovaţi, îşi spuse Malko. Era situaţia ideală.

— Ajunge doar să nu declanşaţi emiţătorul decât după ce treceţi de control, insistă el. Inert, nu poate fi detectat.

— Şi dacă îmi percheziţionează bagajul? obiectă fotograful. Nu sunt atât de idioţi… Ştiu să facă diferenţa între un bliţ şi un emiţător.

— Am putea eventual să-l camuflăm într-un aparat de radio obişnuit, propuse Malko. De când cu bombardamentele, multă lume se plimbă cu aşa ceva pentru a afla noutăţi.

— S-ar putea, recunoscu silit Nedad Tubici, dar nu vreau să risc prea mult. Deja, ceea ce îmi cereţi să fac…

Lăsă fraza în suspensie. Rade Markovici însuşi îi recomandase să ridice această obiecţie, ca să nu pară că acceptă prea uşor şi ştiind că americanii puteau găsi o soluţie tehnică. Şi apoi, putea să se lase convins. Malko rupse tăcerea.

— De cât timp dispunem?

— De trei zile. Azi e marţi. Vor veni după mine vineri seară. De data aceasta m-au anunţat, pentru că urma să-mi iau câteva zile libere. Plec de la Tanjug la sfârşitul zilei şi voi fi disponibil a doua zi, după ce am făcut pozele, dimineaţa devreme.

— Daţi-mi douăzeci şi patru de ore, îi ceru Malko.

Comandară aceleaşi dorade ca în ajun. Malko se sili să mănânce şi Nedad Tubici părea şi el lipsit de poftă de mâncare.

— Cum pot intra în legătură cu dumneavoastră? întrebă Malko după ce terminară.

— Sunaţi-l pe Dragoljub. Spuneţi-i că aveţi nevoie de benzină. Vă va căuta şi va fixa o întâlnire la care voi veni eu. Trebuie să găsiţi o soluţie.

— Voi găsi una, promise Malko, fără să ştie însă care era aceea.

*

* *

Trebuia să-l caute de urgenţă pe Saşa Mici, ca prin intermediul lui să anunţe agenţia CIA la Budapesta şi mai ales, să găsească soluţia tehnică a problemei.

Întors la *Hyatt,* îl sună pe Saşa. Celularul nu era în reţea, încercă apoi la numărul din Ungaria şi avu succes.

— Unde sunteţi? întrebă el după ce se recomandă.

— Între Praga şi Budapesta. Mâine trebuie să iau pe cineva de la aeroport şi apoi vin spre Belgrad. Aveţi nevoie de mine?

— Da, confirmă Malko. Nu mai am Gauloises blondes. Sunt sigur că îmi puteţi aduce.

— Absolut, voi fi acolo pe la două, dacă nu pierd prea mult timp la frontieră.

— Perfect, conchise Malko. Pe mâine.

Închise, puţin mai uşurat că îi putea anunţa pe cei de la CIA. Dacă identificau clădirea, problema era mult simplificată, în caz contrar, trebuia găsită o soluţie tehnică, sau oferiţi mai mulţi bani lui Nedad Tubici.

O problemă suplimentară: numai CIA îi putea furniza emiţătorul miniaturizat, destul de puternic pentru a trimite un semnal pe care Awac-urile, avioanele americane de spionaj electronic ale NATO, să-l poată capta. După aceea, ar fi fost foarte uşoară ghidarea bombardierelor sau a rachetelor de croazieră spre ţinta identificată prin coordonate geografice. Sigur, îi era imposibil să precizeze în ce parte a clădirii s-ar fi aflat preşedintele sârb, dar cu şase rachete de croazieră nici un supravieţuitor n-ar fi scăpat.

Se uită la CNN mai bine de o oră, jucându-se distrat cu capacul brichetei Zippo. Cu puţin înainte de ora două noaptea, sirenele începură să urle lugubru. O jumătate de oră mai târziu, partea de nord fu luminată de un foc de artificii. De jos, răspundeau trasoarele antiaeriene, fără efect însă. Avioanele zburau la mare altitudine, mult prea departe pentru tunurile de 40 de mm.

„Serenada” dură aproape o jumătate de oră, întreruptă apoi de explozii surde şi îndepărtate. Cerul se lumină în sfârşit, chiar în momentul apusului de soare. Rafinăria de la Pancevo ardea din nou. Aliaţii nu loviseră podul peste Dunăre. Malko îi binecuvânta în sinea lui: în lipsa podului, drumul spre Budapesta ar fi fost mult mai lung.

Nu era momentul.

Chiar înainte de a adormi, Malko găsi răspunsul la problema pusă de fotograf. Fu atât de fericit, încât se sculă şi puse totul pe hârtie, cu cerneală invizibilă. Instrucţiunile erau destinate şefului agenţiei CIA de la Budapesta.

Plie cu grijă hârtia redevenită albă şi o puse pe noptieră, gata să fie înmânată lui Saşa Ilici.

*

* *

Rade Markovici bea zer, ocupat cu încheierea dosarelor rămase în urmă. Cu o oră înainte, în plină noapte, îi fusese adus textul conversaţiei dintre Malko Linge şi Saşa Ilici. Şeful RDB

ceruse ca toate înregistrările să îi fie transmise pe măsură ce erau interceptate convorbirile, pentru a elimina orice surpriză. Celularul lui Malko era ascultat, la fel şi telefonul din cameră, cel din apartamentul răposatului Richard Lord, cel al lui Desa Dimitrievici şi bineînţeles, cel al lui Dragoljub. Rade Markovic avea confirmarea că planul lui se derula fără piedici. Trebuia doar să-i spună lui Nedad Tubici să „cedeze” pentru nişte bani în plus, rezolvând astfel problema pe care el însuşi o ridicase.

Întocmi o scurtă notă privitoare la identitatea lui Saşa Ilici, care trebuia să ajungă la postul de frontieră. Nu voia să rişte din cauza excesului de zel al unui subaltern. Nimeni nu avea să dea atenţie curierului CIA. Rade Markovici nu voia să ştie nici cum transmitea instrucţiunile agentului de care era legat.

Asemenea probleme erau secundare.

Împăcat şi mulţumit, se dezbrăcă, îşi puse vechea pijama şi adormi buştean. Nevasta lui sforăia încontinuu: de la începutul „războiului” practic nu-l mai văzuse. Din fericire, fizicul secretarei lui îl punea la adăpost de orice bănuială cu substrat sexual.

*

* *

Saşa surâdea ca de obicei. Îl sunase pe Malko la unu şi zece şi se întâlniseră ostentativ în hol. Cartuşul de Gauloises blondes îşi schimbase proprietarul, spre marea bucurie a lui Desa Dimitrievici, căreia Malko i-l oferea. Malko o expediase pe tânăra interpretă la centrul de presă al armatei şi îl invitase pe Saşa la restaurantul-bufet al hotelului. Pusese pe masă ultimul număr de *Daily News,* publicat în engleză la Belgrad şi îl avertizase pe Saşa.

— Când plecaţi, îl luaţi cu dumneavoastră. Înăuntru este un document care trebuie să ajungă la Kevin Hunter.

Saşa aprobă şi se duse la bufet. Când se întoarse, Malko îl întrebă:

— Plecaţi imediat?

— Da.

— Bine, mesajul trebuie să ajungă cel mai târziu mâine dimineaţă. Kevin Hunter vă va da ceva pentru mine. Va trebui să vă întoarceţi mâine seară.

A doua zi era joi: îi mai rămâneau douăzeci şi patru de ore ca să organizeze totul împreună cu Nedad Tu bici.

— E mare? întrebă Saşa.

— De dimensiunile unui cartuş de ţigări.

— Vreţi să ne întâlnim aici? Trebuie să livrez unui magazin din galeria comercială nişte brichete Zippo ultimul model, pe care le-am comandat în statele Unite via Budapesta.

— Nu, spuse Malko. Nu trebuie să fim văzuţi împreună prea des. Ştiţi vreun loc sigur unde ne-am putea întâlni?

Saşa Ilici reflectă câteva clipe şi îi propuse:

— În parcarea clădirii unde locuieşte fratele meu. Acolo dorm când rămân la Belgrad. Pe bulevardul Marsala-Tito, la numărul 85. Acolo sunt mai multe imobile. Vă aştept în maşină, numai că nu pot ajunge înainte de opt seara. Nu am cum.

— Foarte bine, spuse Malko. Mâine la opt.

După ce li se servi cafeaua, Malko întrebă:

— Cunoaşteţi un punct de trecere clandestin, la frontiera sârbo-croată?

Saşa pricepu repede.

— Pentru dumneavoastră?

— Da, recunoscu Malko. Eventual.

După lichidarea lui Slobodan Miloşevici, nu mai avea ce face la Belgrad, iar moartea preşedintelui n-ar fi dus imediat la prăbuşirea regimului. Nimeni n-ar fi legat decesul de acel bombardament în special, dar nu trebuia să neglijeze hazardul şi capacitatea celor din RDB. Nedad Tubici risca să fie interogat.

Saşa Ilici privea încurcat ceaşca de cafea.

— Nu ştiu, mărturisi el, n-am făcut-o niciodată. N-au fost cereri. Frontiera este însă *foarte* supravegheată, de autorităţi şi chiar de populaţie. De ieşit e mai uşor decât de intrat, dar n-aş vrea să încerc, mai ales că probabil veţi fi căutat.

— S-ar putea, admise Malko.

Saşa dădu din cap.

— Dacă veţi fi căutat, vor bloca tot. Sunt foarte eficace.

— Şi dincolo, în zona croată, la Zagreb?

— Nu cunosc pe nimeni.

Se lăsă o tăcere de moarte. Malko şi-ar fi dorit să nu fie ultima lui misiune. Saşa rupse tăcerea:

— Există două posibilităţi. Prima, să plecaţi spre Kosovo, într-o zonă controlată de UKC, care v-ar putea trimite spre Muntenegru sau spre Albania. Vă trebuie însă o aprobare specială de trecere ca să ajungeţi la Pristina, mai ales pentru un ziarist ca dumneavoastră. Nimeni nu vă va elibera un asemenea document. Frontiera cu Albania e minată.

— Aveţi o altă soluţie?

— De ce nu aranjaţi cu domnul Hunter să vă trimită un elicopter în Voivodina, într-un loc precis în zona de frontieră, unde v-aş putea duce? Au mai salvat în acest mod şi echipajul avionului F-117 doborât. Dispun de asemenea mijloace.

— Cunoaşteţi un loc?

Sârbul reflectă câteva clipe şi spuse:

— Da, între Sombor şi Gracovo, drumul de drept, mărginit la vest de mlaştini. Nu trece nimeni pe acolo şi e aproape de frontiera ungară şi cea bosniacă: cinci minute cu elicopterul.

— Mlaştinile nu-mi prea plac, remarcă Malko.

Saşa surâse.

— Sunt străbătute de drumuri de pământ pe care le cunosc foarte bine. Mă duc des la vânătoare de raţe. Ierburile sunt înalte şi nu poţi fi văzut de pe şosea: De acolo puteţi fi „cules” fără probleme. Sunt dispus să vă conduc.

— Perfect, spuse Malko. Vă cer să transmiteţi verbal aceste informaţii domnului Hunter. Îi voi da semnalul prin celular: al meu sau al dumneavoastră.

— Bine, conchise Saşa adăugând imediat: va costa zece mii de mărci. E periculos.

— Nu e problema mea, zise Malko, uşor agasat, dar nu cred că domnul Hunter va discuta preţul. Pe mâine, atunci.

*

* *

Nedad Tubici mergea pe bulevardul Terazije, când se lovi practic de Ivana care se întorcea de la birou. Se salutară amabil. Nedad Tubici era în relaţii excelente cu Duşan Velaci şi cu Ivana. Stăteau de vorbă şi la un moment dat fotograful simţi cum i se face părul măciucă, lovindu-se de Ivana, echipamentul fixat de pântec se dezlipise şi se lăsa în jos!

Poliţistul care îl pregătise în acea dimineaţă fusese neglijent, folosind aceeaşi bandă adezivă din ajun.

Ivana îl privi intrigată.

— Nu arăţi prea bine.

— Ba da, afirmă Nedad Tubici. Mă doare burta, m-a apucat dintr-o dată…

— Vrei să mergi la noi la toaletă? îi propuse ea.

Ar fi fost mai bine decât la WC-urile turceşti din cafenelele belgrădene.

— Dacă nu te superi.

Se întoarseră spre imobilul unde îşi avea Duşan Velaci biroul.

Fotograful mergea ţeapăn, ca un automat. Ivana pufni în râs.

— *Chiar* ai nevoie, nu?

Nedat Tubici dădu din cap fără să răspundă. Magnetofonul se mai ţinea doar în câteva fire de păr. Scoase un suspin de uşurare când ajunse în birou şi se năpusti la toaletă. Ivana îşi puse poşeta în faţa calculatorului, îl lăsă pe fotograf să se încuie în cabină apoi se duse în vârful picioarelor spre o debara de lângă toaletă.

Descoperise mai demult că patronul ei făcuse o gaură în perete pentru a o urmări! Ea profitase. Obsedată de sex, de fiecare dată când întâlnea un bărbat atrăgător, Ivana încerca să ghicească ce fel de sex avea. Vederea oricărui membru îi producea fantasme desfrânate, aşa de fiecare dată când prietenii lui Duşan Velaci foloseau toaleta, ea se strecura în punctul de observaţie, satisfăcându-şi curiozitatea.

Se urcă pe un scăunel şi îşi lipi ochiul de gaură, privind în toaletă. Nedad Tubici stătea în picioare, cu faţa spre ea şi la început crezu că se masturba. Cu capacul de la closet ridicat, îşi pipăia pântecul… Când îşi îndepărtă degetele, fata distinse un obiect dreptunghiular, fixat cu benzi maronii de pielea pubisului, de la care plecau fire, urcând pe corp şi dispărând sub cămaşă!

Tocmai lipea banda adezivă, netezind-o bine şi fata apucă să zărească membrul în repaos, ceea ce puse capăt fantasmelor.

Decepţionată, coborî de pe scăunel. N-avea să mai viseze niciodată la fotograful de la Tanjug. I se părea însă straniu că era astfel echipat. Când el apăru în birou, Ivana stătea în faţa calculatorului cu chipul destins. Bărbatul îi surâse recunoscător.

— Mulţumesc, spuse el şi pe curând.

— Pentru puţin, zise Ivana, ascunzându-şi dezamăgirea sub un surâs orbitor.

Până la cină, nu mai avea nici o fantasmă cu care să-şi omoare timpul. Amantul ei austriac o invitase la Bevanda.

De cină nu-i păsa, nu vroia să se îngraşe, dar avea un chef nebun să facă dragoste cu el. Dintr-un motiv misterios, se îndrăgostise de pielea lui.

*

* *

Malko intră în parcarea de pe bulevardul Marsala-Tito numărul 85, fără să-şi facă prea multe griji: era sigur că nu fusese urmărit. Parcase maşina lângă poartă şi o luase jos spre piaţă. Acolo se asigură, trecând prin galeria subterană unde se vindeau

ţigări şi traversând hotelul *Moskwa.*

Nimeni nu l-ar fi putut urmări.

Se întoarse la maşină, coborând pe bulevardul Revoluţiei până la Kneza Miloza şi ocolind pe sens interzis. Străbătu parcarea imensă, plină de maşini Jugo, vechi şi cu vopseaua jupuită, de câteva Opeluri şi Volkswagenuri noi şi reperă numărul de înmatriculare ceh de culoare albastră al lui Saşa: PHA 0805. Trecu încet prin faţa maşinii, fără să se oprească. Saşa coborî şi îi făcu semn cu lanterna. Malko parcă şi se îndreptă spre el.

— Cât pe ce să întârzii, spuse curierul. A fost o nebunie la frontieră.

— Aţi adus?

Saşa se aplecă şi îi întinse un cartuş de Gauloises blondes în ambalaj de ţiplă.

— Totul este înăuntru. Domnul Hunter mi-a spus că e foarte mulţumit. Are un mesaj pentru dumneavoastră.

Malko avea chef să sară în sus de bucurie. De data asta, se apropia de finalul misiunii.

— Ne putem vedea sâmbătă în afara oraşului? întrebă el. Cam pe la şapte dimineaţa.

— Da, la punctul de taxare de la Zemun Polie, pe autostrada spre Novi Sad. Există acolo un bistrou unde se adună camionagiii. Nimeni nu vă va remarca.

— Cât durează drumul până la Sombor?

— Maximum două ore.

— Perfect, atunci pe sâmbătă.

Se îndepărtă cu cartuşul de ţigări, a cărui greutate neobişnuită dovedea că mesajul lui fusese primit de Kevin Hunter. Se grăbea să ajungă la *Hyatt* şi să descifreze mesajul şefului agenţiei CIA la Budapesta. Apoi avea să-l sune pe Dragoljub pentru întâlnirea finală cu Nedad Tubici.

Cu inima uşoară, putea să cineze după aceea cu Ivana şi să încerce să-şi schimbe starea de spirit.

Zarurile fuseseră aruncate.

Dacă Dumnezeu ţinea cu el, în patruzeci şi opt de ore Slobodan Miloşevici ar fi fost lichidat şi nu-i mai rămânea decât să se îndrepte spre castelul din Liezen şi să redevină Alteţă Serenissimă.

Capitolul XVIII

Ivana îşi rujă încă o dată buzele umflate. Se grăbise când dăduse întâlnire lui Malko la *Hyatt.* Ar fi fost mai simplu să vină să o ia de acasă, dar nu vroia să-l deranjeze. Îşi petrecuse toată ziua la birou. Duşan Velaci, care avea un mare şantier la Novi Sad, îi ceruse să lucreze peste program câteva zile. Ar fi trebuit să plece la şase, dar preferase să rămână la birou, în loc să hoinărească prin oraş.

Se auzi uşa de la intrare. Surprinsă, Ivana se duse să vadă cine era şi aproape se lovi de patron. Duşan Velaci avea ochii injectaţi şi o figură pe care fata o cunoştea bine: băuse prea mult rachiu.

O măsură surprins şi cu un aer dornic. Buzele fetei, subliniate de ruj, erau mai senzuale ca de obicei.

— Mai eşti aici!

— Plec, se grăbi să spună Ivana. Am o întâlnire.

— Ai o întâlnire, repetă gânditor Duşan Velaci. Da, cred că ai întâlnire cu mine… Am avut o zi teribilă din cauza tâmpiţilor de la Novi Sad. Mi-ar prinde bine puţină destindere cu o târfuliţă ca tine.

Ivana ştia semnificaţia cuvântului „destindere” şi protestă:

— Am fost invitată la cină…

Duşan Velaci o luă pe după talie.

— Şi eu te invit la cină. După aceea facem dragoste… Îţi place, nu?

Ivana nu răspunse, încercând să iasă din situaţia stânjenitoare. Era foarte greu să-i ţină piept patronului când era într-o asemenea stare. Îşi încrucişară privirile şi văzu ceva care nu-i plăcea: într-un impuls sexual, Duşan îşi strangulase mama pentru o femeie. De obicei se descurca, dar în acea seară prefera să cineze cu ziaristul austriac. Nu se simţea capabilă să suporte stările de spirit schimbătoare ale lui Duşan Velaci, lungile tăceri, glumele deşucheate şi şedinţele de gimnastică sexuală lipsite de romantism. Ardea de nerăbdare să-şi întâlnească amantul austriac şi să-i povestească despre nostimada cu Nedad Tubici. Duşan Velaci îi întrerupse gândurile.

— Mai am o jumătate de oră de lucru şi apoi mergem la

Writer's Club. După aceea, ce-ai zice de o penetrare vaginală...

Ivana ura acea expresie, dar se sili totuşi să surâdă.

— Ne-am putea vedea după cină, sugeră ea.

Duşan Velaci clătină din cap, masiv ca un taur.

— Nu, nu vreau să cinez singur.

— Bine, suspină Ivana resemnată, am să-mi anulez întâlnirea.

Se instală la birou şi sună la *Hyatt.* Cu puţin noroc, îi putea ţine companie lui Duşan Velaci până seara, întâlnindu-şi după aceea amantul.

*

* *

Singur la bar, Malko îşi revizuia în minte datele operaţiunii, fără a găsi nici o verigă slabă. Mesajul lui Kevin Hunter era foarte încurajator. Dacă Dumnezeu ţinea cu ei, eliminarea fizică a lui Slobodan Miloşevici devenea realitate. Evacuarea lui Malko nu punea nici ea probleme. Un escadron întreg de elicoptere ale marinei, cu baza în Bosnia, era gata să intervină cu un preaviz de cinci minute. Era de ajuns ca Malko să transmită semnalul cu ajutorul celularului. În acel moment, Slobodan Miloşevici ar fi fost deja strivit de bombele NATO.

Malko arsese mesajul. Nu avea rost să rişte. Cu toate acestea, era contrariat. Dragoljub nu îl sunase încă, iar Ivana decomandase întâlnirea, lăsându-i un mesaj în care îi explica faptul că era reţinută... Îşi mai turnă o cupă din sticla de Taittinger Comtes de Champagne pusă la gheaţă. Ar fi preferat să o împartă cu Ivana.

*

* *

Soneria ascuţită a celularului fu ca o descărcare de adrenalină pentru Malko. Pândise toată noaptea, neliniştindu-se din ce în ce mai tare. Înhăţă aparatul şi spuse „alb".

— Domnul Linge? Sunt Dragoljub.

Malko ar fi sărutat telefonul.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, spuse el. Am nevoie de benzină pentru un prieten. Se poate?

— Absolut, zise Dragoljub. Astăzi însă n-am maşină. M-aţi putea lua de acasă?

— Sigur. De unde?

— De pe strada Bogdanova, numărul 12. La primul etaj, numele meu e pe uşă. O luaţi pe bulevardul Revoluţiei şi apoi pe

strada Gospodara-Vucica. Pe la unsprezece e bine?

— Pe curând.

De abia închisese, că telefonul sună din nou. Era Ivana, care se pierdu în scuze, explicând că în ajun fusese „răpită”. Malko o invită la cină.

— Să nu mă mai lăsaţi baltă, îi spuse el râzând, am băut deja o sticlă de Taittinger singur, din cauza dumneavoastră.

— La opt voi fi acolo, jură ea. Chiar dacă podurile peste Sava vor fi bombardate, vin înot!

Îşi spuse că va fi plăcut să-şi petreacă ultima seară la Belgrad cu vulcanica Ivana.

*

* *

Când coborî în hol, acolo era plin de ziarişti. Desa Dimitrievici se repezi la el.

— Vuk Draşkovici ţine o conferinţă de presă, la reşedinţa din strada Kneza Mihailova.

— Duceţi-vă, o sfătui Malko, eu am o altă întâlnire.

O lăsă să plece împreună cu o echipă de la ITV şi se urcă la volanul Opelului Astra, intrând în convoiul ziariştilor. Se despărţi discret de ei după ce trecu pe podul Bratsvo şi ajunse la locuinţa lui Dragoljub. O clădire modestă, cu tencuiala jupuită, pe o străduţă îngustă. Nu avea nici ascensor, nici interfon. Pe uşă văzu o carte de vizită. Bătu şi Nedad Tubici deschise uşa.

— Intraţi, spuse el. Dragoljub nu e acasă, nu vom fi deranjaţi.

Garsoniera semăna cu o bombonieră. Pereţii erau tapetaţi în mov, patul lat avea o cuvertură imitând blana de panteră. Postere cu sportivi pe pereţi, o combină stereo şi un costum de piele agăţat într-un cui. Nu mai lipseau decât bicele şi cagulele…

— Aveţi banii? întrebă imediat Nedad Tubici.

Malko goli pe pat ambalajul cartuşului de ţigări, plin de hârtii albastre de o sută de mărci.

— Iată, zise el. O sută cincizeci de mii de mărci. Fotograful se aşeză pe marginea patului şi începu să-i numere. Malko întrebă pe un ton potolit:

— Aveţi confirmarea pentru astă seară? Nedad Tubici ridică privirea.

— Da. Mi-au telefonat adineauri la agenţie. Vin să mă ia la şapte, împreună cu materialele. Instalez totul acolo, fac probe cu o dublură şi las totul pe loc. Rămân cu ei până mâine dimineaţă. Aţi găsit soluţia? Nu vreau să iau cu mine un emiţător, sau dacă

nu se poate altfel, mai vreau cincizeci de mii de mărci.

— Nu va fi nevoie, spuse Malko. Am găsit o soluţie. Scutură din nou cartuşul, din care căzu o cutie dreptunghiulară. O deschise, sub privirile curioase ale fotografului.

— Aceasta este soluţia problemei dumneavoastră, anunţă el.

Cutia conţine un ceas mare cu brăţară de oţel.

— Bine, dar e un ceas! zise Nedad Tubici stupefiat.

— Nu chiar, îl corectă Malko, priviţi.

Luă ceasul şi îi arătă fotografului o rotiţă suplimentară, lângă remontoar.

— Este o antenă radio. Aveţi în faţă un mecanism „mixt”. Un ceas Breitling „*Emergency*”. Arată ora, dar serveşte şi drept baliză radio pentru un pilot aflat în pericol sau dat dispărut.

Nedad Tubici îl privi cu gura căscată.

— Eu nu sunt pilot!

— Să presupunem totuşi, spuse Malko. Din cauza unui incident mecanic, sunteţi obligat să aterizaţi în deşert. Dacă există o şansă de a fi salvat, trebuie să vă puteţi semnala poziţia.

— Da – şi?

Malko îi arătă rotiţa.

— Deşurubaţi această rotiţă de care e fixat un fir din nichel pur, o antenă de fapt. Acesta se desfăşoară până la capăt şi măsoară patruzeci şi trei de centimetri. După derularea completă, rotiţa se detaşează. Plasaţi atunci ceasul vertical, în aşa fel încât antena să fie îndreptată în sus. Nu aveţi altceva decât să aşteptaţi…

— Adică?

— Adică ceasul „*Emergency*” conţine un emiţător miniaturizat foarte puternic. După desfăşurarea antenei, emite un semnal cu durata de 0,75 secunde, cu pauze de 2,25 secunde, pe frecvenţa de 121,5 MHz, timp de patruzeci şi opt de ore. Semnalul cuprinde litera B din alfabetul Morse, emis pe frecvenţa internaţională de salvare şi poate fi captat de către un avion zburând la 33000 de picioare înălţime, pe o rază de patru kilometri.

Nedad nu scăpa nici o vorbă, privindu-l stupefiat. Malko reluă:

— Schimbaţi ceasul dumneavoastră cu acesta. Nimeni nu-l va examina de aproape. Va trebui să profitaţi de un moment când veţi fi singur şi să desfăşuraţi antena – durează câteva secunde – punând ceasul în poziţie verticală. Undeva pe perete, agăţat de o fereastră, unde vreţi… Trebuie doar ca antena să rămână în poziţie verticală. După aceea, puteţi pleca.

Fotograful îl fixă cu ochii mari.

— Asta e tot?

— Da. Semnalul va fi captat de unul dintre nenumăratele avioane ale NATO, bine echipate electronic şi care se învârtesc deasupra Iugoslaviei. Calculatoarele vor stabili repede poziţia balizei radio, respectiv coordonatele geografice ale clădirii din care se emite. Urmează comunicarea acestora bombardierelor sau lansatorului de rachete de croazieră.

Nedad Tubici păli. Părea depăşit de situaţie.

— Nu risc nimic? bolborosi el.

— Doar dacă rămâneţi peste noapte în acel imobil, dar mi-aţi spus că nu e cazul.

— Nu, nu.

— Sunteţi *sigur* că Slobodan Miloşevici îşi va petrece noaptea acolo?

— Aşa mi-au spus şi de obicei nu mint... Oare nu mă vor bănui?

— Cum aşa? Doar mi-aţi spus că nu cunoaşteţi amplasamentul imobilului. *Nici eu* nu-l cunosc. Proiectilele vor găsi obiectivul datorită semnalului radio emis de ceasul Breitling „*Emergency*”. Sunt puţine şanse ca ceasul să scape intact din explozie... Trebuie doar să-l plasaţi.

Îi întinse ceasul fotografului care, după o ezitare şi-l puse la mână şi îşi aranjă cu rapiditate cămaşa, privindu-l apoi pe Malko.

— Şi restul de bani?

— Acţiunea va avea loc în această noapte, spuse Malko, dar nu ştim când. Ne vedem aici mâine dimineaţă, cam pe la zece. Terminaţi până atunci?

— Aşa cred. De ce aici?

— Nu vreau să ne întâlnim într-un loc public.

Nedad Tubici se uită la ceas.

— N-aş putea să mă antrenez, măcar o dată?

— În nici un caz! îi recomandă Malko. Emiţătorul de salvare poate funcţiona o *singură* dată. Nu e o jucărie. După ce scoateţi antena, acesta nu mai poate reveni la poziţia anterioară. E clar?

— Clar.

Un moment de tăcere. Fotograful contempla ceasul Breitling „*Emergency*” de parcă ar fi putut să-i explodeze în faţă. Uitase să numere restul de bani...

Malko se ridică. Maşinăria infernală fusese pusă în funcţiune. Nu avea decât să numere orele şi să se roage.

— Pe mâine, spuse el pe un ton voit neutru.

— Pe mâine, răspunse Nedad Tubici, cu o voce uşor strangulată.

Dacă totul se petrecea aşa cum fusese prevăzut, Iugoslavia avea să se trezească a doua zi fără preşedinte.

Malko ajunse la maşină, uşurat şi îngrijorat în acelaşi timp. Se îmbărbătă, spunându-şi că în cel mai rău caz Nedad Tubici n-ar fi ştiut să folosească ceasul şi nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă Slobodan Miloşevici le-ar fi jucat o festă, NATO ar fi distrus un imobil pustiu şi ar fi pierdut o sută cincizeci de mii de mărci. În caz contrar, dacă Nedad Tubici şi-ar fi îndeplinit însărcinarea, se gândise să-i lase restul de bani lui Ivana, care urma să i-i predea, pentru că el spera că sâmbătă la ora zece să fie departe de Belgrad.

*

* *

Cu privirea plecată, Ivana îl aştepta în holul hotelului *Hyatt,* îmbrăcată în rochia albă oferită de Malko, părând întruchiparea inocenţei. Cine şi-ar fi putut închipui că era atât de vulcanică? Malko o conduse spre parcare. Fata se lipi de el.

— Sunt aşa de bucuroasă! Mai eşti supărat pentru ieri seară?

— Absolut deloc! jură Malko. Unde vrei să mergem?

— La *Reka?*

Se lăsase noaptea. În sfârşit! Toată ziua, Malko îşi dorise să poată acoperi cerul, ca şi când ar fi tras o perdea, dorind să vină noaptea mai repede. Cea mai lungă noapte a sejurului lui la Belgrad. Încercă din toate puterile să nu se gândească la Nedad Tubici, dar nu reuşi. Traversând Zemunul, privea toate clădirile, întrebându-se în care dintre ele avea să-şi petreacă noaptea Slobodan Miloşevici. La *Reka,* blonda cântăreaţă interpreta plină de antren un cântec ţigănesc, lovindu-şi coapsa cu tamburina. În ochii lui Ivana luceau stele.

— Mă simt bine cu tine, spuse ea.

— Întreabă-i dacă au Taittinger. Ce ai ratat tu ieri…

Aveau. Ospătăriţa destupă plină de respect sticla – echivalentul salariului ei pe o lună – şi Malko ciocni cu Ivana.

Apoi dansară. Lipită de el, fata îi arătă cât îl dorea. Păreau nişte îndrăgostiţi. Şi el o dorea, iar Ivana îşi dădu seama. Se sărutară dansând. Malko îşi păstra însă mintea limpede. Dacă totul decurgea conform planului, în douăsprezece ore avea să părăsească Iugoslavia. După ce se despărţise de Nedad Tubici, îl

sunase cu o cartelă nouă pe Kevin Hunter, căruia îi spusese doar atât „Totul este în regulă”. Americanul răspunsese scurt: „La mine la fel”. Asta însemna că avioanele Awac se învârteau deasupra Belgradului pentru a capta semnalul emiţătorului din Breitling-ul „*Emergency*” şi a localiza apoi amplasamentul. Malko nu mai avea decât să aştepte.

Se întoarseră la masă şi Ivana mai ceru şampanie, împreună cu frigăruile nu prea mergea, dar fata era foarte fericită.

— Conţii de Champagne sunt nobili? Aşa ca Dracula? întrebă ea.

— Erau, răspunse Malko.

Îşi aduse aminte de promisiunea făcută fotografului.

— Ivana, spuse el, îmi poţi face un serviciu?

— Sigur.

— Îl cunoşti pe Nedad Tubici?

— Da, sigur. Ne-am văzut chiar şi ieri dimineaţă.

— Îi datorez nişte bani, explică Malko, pe care i-am promis să-i dau mâine dimineaţă. Sunt însă obligat să părăsesc Belgradul. Aş putea să ţi-i las ţie şi să-i dai tu?

— Sigur. Cum facem?

— O să-i spun să treacă pe la tine la birou. Îţi dau banii imediat.

— Nici o problemă! Apropo, vrei să-ţi spun ceva amuzant despre Nedad?

— Ce?

Fata surâdea şi Malko se aşteptă la vreo bârfă.

— Ieri dimineaţă ne-am întâlnit pe bulevardul Terazije şi m-a rugat să-i permit să folosească toaleta de la birou. Mie îmi place să trag cu ochiul când sunt bărbaţi înăuntru. Ticălosul de Duşan face la fel cu femeile.

— Şi? întrebă amuzat Malko. Ai văzut un monstru?

Ivana pufni în râs.

— Aş! O biată codiţă! Am fost dezamăgită… Am văzut însă ceva negru, plin de fire, lipit de pântec, chiar pe piele.

Malko îngheţă.

— Ce era?

— Nu ştiu, semăna cu un magnetofon… Ce ai păţit?

Probabil că Malko pălise căci fata îl privi îngrijorată. Se forţă să surâdă.

— Straniu, nu?

Ea îşi scutură pletele blonde.

— Oh. De pe vremea lui Tito, e ceva obişnuit. Toţi agenţii de la SDB se plimbau pe stradă cu aşa ceva, înregistrând convorbirile celor din opoziţie şi obţinând astfel probe împotriva lor.

Malko nu mai auzea orchestra, nu mai vedea nimic în jur. Simţea că înnebuneşte. Dacă Nedad Tubici era un agent manipulat, consecinţele erau incalculabile. Trebuia să fie absolut sigur, dar cum?

Luă celularul şi îl sună pe Dragoljub. Răspunse robotul.

Ivana îl privea intrigată.

— Ai vreo problemă?

— S-ar putea, spuse Malko.

Li se aduse nota de plată.

— Ivana, spuse el, aş vrea să-l găsesc pe Nedad astă seară. Ai putea să treci pe la Tanjug şi să afli unde e?

— Acum?

— Da.

— Dacă vrei.

Simţi din privirea ei că începea să-şi pună întrebări, dar mergând prin întuneric de-a lungul Dunării, fata se aruncă în braţele lui Malko îmbrăţişându-l cu pasiune.

— Vom pierde mult timp cu acest pederast? şopti ea. Te doresc.

— Nu, îţi promit, jură Malko, cu un fir de gheaţă în inimă.

Privi cerul înstelat: frumoasă noapte pentru bombardamente… După douăzeci de minute, opreau în faţa imobilului agenţiei Tanjug. Malko nu-şi lua gândul de la magnetofon. Ivana urcă treptele şi se întoarse după câteva clipe.

— Am vorbit cu portarul. Nedad a plecat la opt. A venit după el prietenul lui, Dragoljub.

Malko avu impresia că aude bulgării de pământ lovindu-i sicriul. Îşi aduse aminte de *Le Manjez* şi ca un nebun, se îndreptă spre bulevardul Revoluţiei.

— Nu mergem la *Hyatt?* întrebă Ivana, dezamăgită.

— După.

Zece minute mai târziu, oprea în faţa restaurantului a cărui terasă era aproape pustie. Se întoarse spre Ivana.

— Vrei să întrebi dacă l-au văzut astă seară pe Nedad? Sau dacă e încă acolo…

Simţindu-i tensiunea din voce, fata nu mai comentă. Se întoarse imediat, explicându-i:

— A cinat cu prietenul lui Dragoljub şi a plecat de douăzeci de

minute.

Altă nenorocire… Malko schiţă un surâs crispat.

Avea de ales între două ipoteze. Cea mai liniştitoare era că Nedad Tubici voise să-l escrocheze cu o sută cincizeci de mii de mărci. La cealaltă, nici măcar nu îndrăznea să se gândească…

— Ivana, spuse el, nu trebuie să te superi pe mine, dar am o mare problemă. Dacă vrei, te las la un taxi.

— Te stânjenesc?

— Nu, dar…

— Atunci rămân, conchise ea.

Chiar cu ajutorul ei, Malko găsi cu greu strada Bogdanova. Urcă în goană treptele, luminându-şi drumul cu lanterna. Bătu la uşa lui Dragoljub. Nu răspunse nimeni. Insistă, dar în zadar. Putea fi acasă la Nedad Tubici. Problema era că Malko nu ştia unde locuia acesta. Coborî şi o întrebă pe Ivana:

— Cunoşti adresa lui Nedad Tubici?

Fata nu ştia.

— De ce vrei să-l întâlneşti acum? obiectă ea.

Malko nu răspunse, cufundat în gânduri şi încercând să pună cap la cap lucrurile. Fotograful îl minţise pretinzând că avea să petreacă seara în compania celor de la RDB. Avea de ales între două ipoteze: o simplă escrocherie sau ceva mult mai grav, o manipulare în care RDB-ul trăsese sforile. Astfel se explica magnetofonul văzut de Ivana. În acest caz, de ce nu-l arestaseră? Nici măcar nu-l urmăriseră. În acea seară fusese aproape sigur că nimeni nu era pe urmele lui.

În lipsă de alte indicii, alese varianta escrocheriei.

Porni maşina în mod mecanic. Ivana îşi strecură uşor mâna între coapsele lui Malko.

— Mergem la *Hyatt?* murmură ea. Te doresc.

Malko surâse fără să răspundă. Avea în faţă o a doua dilemă. Dacă Nedad Tubici îl trăsese pe sfoară, era necesar să-l anunţe pe Kevin Hunter?

Decise că nu. Pur şi simplu, avioanele Awac nu aveau să capteze nici un semnal, deci nu urma nici un bombardament.

Capitolul XIX

Abia ajunsă în cameră, Ivana se proţăpi în faţa lui Malko şi privindu-l în ochi, îşi descheie fără grabă rochia, apărând în sutien şi în slip alb. Se lipi de el spunându-i.

— Lasă-mă să te fac să-ţi uiţi problemele. În plus, ţi-am făcut un serviciu astă seară şi am dreptul la o mică recompensă.

Modul cum îşi mişca pântecul nu lăsa nici o îndoială asupra recompensei pe care o aştepta. Ştiind ce-i făcea plăcere, dădu la o parte cu gingăşie chilotul de nailon şi începu să o mângâie, în câteva clipe, fata începu să gâfâie şi puse un picior pe pat ca să-i poată fi atinse mai bine părţile sensibile. Apoi, mica sirenă se declanşă… Cu capul dat pe spate, Ivana juisa sub degetele lui. Nici măcar nu-şi scosese chilotul. Lui Malko îi veni o idee. O împinse pe pat şi înlocui mâna cu gura. Ivana aproape că se căţără pe perete. Se contorsiona, cu mâinile înfipte în părul lui Malko, într-o cascadă de orgasme.

Malko nu mai putea. O întoarse cu spatele şi fata îngenunche din proprie iniţiativă, într-o postură de ofrandă animală. El o apucă de şale şi o pătrunse cu putere, făcând-o să geamă.

— Oh, gata, gata! Ce bine, ce bine!

Cu crupa ridicată şi cu sânii striviţi de pat, fata avea o poziţie extrem de erotică. O imagine a plăcerii. Malko îşi privea sexul intrând şi ieşind şi asta îi mărea plăcerea. Uitase de Nedad Tubici. Crupa care i se oferea docilă îl făcea să viseze. Se retrase perfid şi atacă cealaltă intrare.

Tânăra tresări.

— Nu, te rog. Mă doare.

Îşi mişcă fesele rotunde pentru a scăpa, dar nu reuşi decât să mărească dorinţa bărbatului. Malko îşi ghidă sexul cu mâna şi împinse cu toată puterea. Ivana strigă. Timp de câteva clipe nu se petrecu nimic: fata opunea rezistenţă cu toţi muşchii. Uitând de galanterie, Malko împinse încă o dată. Cu o plăcere de nedescris, văzu cum îi dispare sexul, ca aspirat. Se simţi strâns ca într-o teacă îngustă şi caldă şi fu gata să ejaculeze. Strigătul lui Ivana se transformă într-un geamăt. Malko rămase nemişcat ca să nu o sperie, apoi o apucă de şale şi începu să se mişte lent. Fata strigă:

— Opreşte-te, mă doare! Nu vreau. Protestele ei deveniră mai slabe. Îşi strecură o mână pe sub pântecul fetei, ştiind cum să o satisfacă. După un sfert de oră, Ivana, dezlănţuită ca de obicei, gemea, zgâria cearceafurile şi se ondula ca o pisică. După ce o simţi că juisează, Malko ejaculă şi el, mort de plăcere.

Rămaseră nemişcaţi şi Ivana recunoscu şoptit:

— Pentru prima oară am juisat astfel.

*

* *

Făcură din nou dragoste, între două duşuri. Ivana, nesătulă, părea hotărâtă să smulgă din Malko orice fărâmă de erotism. Metodică, se pregătea să-i administreze o felaţie de o gingăşie nespusă, dar în aceeaşi clipă sirenele sunară modulat, anunţând o alarmă aeriană. Fata nu se tulbură şi se mulţumi să spună:

— Aici măcar suntem liniştiţi.

Malko o pătrunse din nou. O explozie violentă, undeva foarte aproape, făcu să vibreze geamurile. O alta, la fel de puternică, o urmă. Ivana se încordă.

— E foarte aproape, spuse ea. Aici, sau la Zemun.

Nu apucă să spună aceste cuvinte, că exploziile şi mai violente, se succedară în serie. O ploaie de bombe, aparent concentrate într-un singur punct, apoi urmă tăcerea. Malko se ridică şi se duse la fereastră: o licărire sângerie lumina cerul în partea de vest a oraşului, spre Zemun. Rămase împietrit. Nedad Tubici îi pomenise despre o clădire din Zemun.

Rămasă pe pat, Ivana întinse braţele spre el.

— Vino, s-a terminat.

— Vreau să ştiu ce au bombardat, spuse Malko.

Sună la recepţie. Nimeni nu ştia. Îşi aduse aminte de centrul de presă al armatei iugoslave, dar probabil că nu era nimeni acolo, în plină noapte… Formă totuşi numărul 3243576 şi auzi o voce de bărbat. Se recomandă şi îl întrebă ce-l interesa. Se aştepta la o pauză, dar răspunsul veni imediat:

— Agresorii NATO au bombardat ambasada Republicii populare China. Sunt nenumăraţi morţi.

*

* *

Malko avu impresia că a căzut cerul pe el. Totul se lămurea, iată de ce RDB-ul nu se manifestase până atunci. Nedad Tubici nu era un escroc: RDB-ul îl manipulase, iar Malko picase în cursă.

Manipularea era diabolică: bombardarea de către NATO a ambasadei uneia dintre cele mai mari ţări din lume, care nu aproba acţiunile NATO în Kosovo şi susţinea regimul de la Belgrad… Asta avea să declanşeze la ONU o adevărată furtună diplomatică, reunirea de urgenţă a Consiliului de securitate fiind prima măsură previzibilă luată de chinezi. Niciodată nu ar fi acceptat varianta erorii. Consecinţele diplomatice şi militare ale acestei gafe puteau fi extrem de grave pentru Alianţă. Slobodan Miloşevici, care îşi căuta aliaţi după fărâmiţarea Uniunii Sovietice, tocmai îşi găsise unul, adus pe tavă chiar de NATO. Malko era ruşinat şi înfuriat în acelaşi timp. Cât de mândru fusese de manipularea pe care o pusese la cale! Probabil că din ceasul Breitling „*Emergency*”, care îşi jucase perfect rolul, se alesese praful. Un rol pentru care nu fusese de fapt fabricat…

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-i explice de urgenţă lui Kevin Hunter ce se petrecuse.

Probabil că şeful agenţiei CIA la Belgrad era într-o stare de nedescris.

Se repezi la celular şi formă numărul lui Kevin Hunter la Budapesta: Nu-i mai păsa că putea fi identificat. Telefonul sună ocupat. Formă din nou, de zece ori, de douăzeci de ori, sub privirile perplexe ale lui Ivana.

Aruncă celularul şi încercă să obţină legătura prin telefonul hotelului, dar nu avu şanse de reuşită. După a treia tentativă, sună la centrală.

— Nu reuşesc să obţin legătura cu un număr din Ungaria, explică el. Puteţi să mă ajutaţi?

— Ştiu, domnule, confirmă centralista. Avem probleme de aseară. Nu se pot face legături internaţionale, probabil din cauza bombardamentelor. Totul va intra în normal.

— Mulţumesc, spuse Malko pe un ton pierit.

Pentru a nu anula operaţiunea în ultimul moment, RDB-ul tăiase toate comunicaţiile cu lumea dinafară, lucru foarte uşor din punct de vedere tehnic, într-un stat totalitar.

Sleit de puteri, încercă să îşi adune gândurile. Nu mai putea face nimic pentru a îndrepta situaţia. Un lucru era foarte clar: RDB-ul, care regizase întreaga manipulare, avea să încerce să scape de actori şi de martori deopotrivă, în aşa fel încât să poată susţine că NATO bombardase în mod deliberat ambasada Chinei… Ori, prima persoană care trebuia să dispară, era el.

*

* *

Rade Markovici fuma ţigară de la ţigară. Alarma încetase de o jumătate de oră şi nici un obiectiv nu fusese încă atins în Belgrad. Se uită la calendarul de pe birou: 8 mai. Avea să-şi aducă aminte de această dată… Se pregătea pentru cea mai încordată noapte din viaţa lui. Dispozitivele erau pe poziţii de la şapte seara şi stăteau în aşteptare. Toţi cei care aveau vreo legătură cu operaţiunea erau sub supraveghere, inclusiv agentul CIA. Cât timp ambasada Chinei nu era bombardată, nimeni nu se mişca. Cu toate că prevăzuse totul, Rade Markovici voia să-şi poată folosi din nou marionetele, în caz că operaţiunea eşua, dintr-un motiv sau altul. Înconjurat de telefoane, aştepta continuarea evenimentelor. Ceasul Breitling „*Emergency*” fusese plasat de către unul din oamenii lui, după căderea nopţii. Un poliţist deghizat în miliţian lipise cu bandă adezivă ceasul de un gard interior al ambasadei Chinei, între birouri şi reşedinţă.

Dispozitivul era complet invizibil în întuneric. O celulă specială de telecomunicaţii a RDB-ului verificase emiterea semnalului de salvare. Era imposibil să nu poată fi captat de unul dintre avioanele-spion ale NATO.

Sună telefonul. Echipa însărcinată cu supravegherea agentului american îi comunică faptul că acesta se întorsese în cameră cu prietena lui şi nu mai ieşise. Maşina era şi ea ţinută sub observaţie. Rade Markovici aştepta dimineaţa următoare, sau sfârşitul alarmei, ca să-l înhaţe.

Ciuli urechea. Pentru prima oară de la începutul războiului, era încântat la auzul şuieratului bombelor.

Obiectivul nu fusese încă atins. Avea să fie printre primii care aflau. Nedad Tubici se întorsese acasă, după ce îi lăsase cei o sută cincizeci de mii de mărci lui Rade Markovici. Banii urmau să fie folosiţi pentru finanţarea misiunilor clandestine… Ca să-şi mai uite neliniştea, şeful RDB începu să alcătuiască lista tuturor celor care trebuiau să dispară, pentru ca operaţiunea să fie un succes perfect.

Mai întâi Milan Simovici, tânărul medic şi cea care îl pusese în legătură cu agentul CIA, Desa Dimitrievici. Apoi, cei trei nemernici ai lui, Dragan, care ar fi putut bănui ceva. Curierul, Saşa Ilici, era şi el pe listă. Ivana, secretara lui Duşan Velaci, pentru că se culcase cu agentul CIA şi îi spusese poate ceva. Bineînţeles, Nedad Tubici şi prietenul lui Dragoljub. Nimeni nu trebuia să vorbească, să contrazică versiunea oficială.

Cu toate acestea, primul pe listă rămânea falsul ziarist, în realitate agentul CIA, Malko Linge. Succesul operaţiunii se baza pe un secret absolut. Nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmplase în realitate. Victimele cele mai bătătoare la ochi, Nedad Tubici şi prietenul lui Dragoljub aveau să fie duse în Kosovo, iar trupurile lor amestecate cu cele ale numeroşilor *shiptari* împuşcaţi de grupările paramilitare.

Prin intermediul acestor preparative, se putea prezenta cu fruntea sus în faţa preşedintelui Slobodan Miloşevici, sigur că nici un pas greşit nu i-ar fi stârnit indignarea. Lui Rade Markovici nu-i făcea plăcere să-i elimine pe toţi cei de pe listă. Nu era un om crud, însă gândea ca o menajeră: totul trebuia să rămână curat în urma lui, indiferent de poziţia socială a victimelor. Era vorba de un secret de stat, care trebuia să rămână pe vecie secret.

*

* *

Malko trecea în revistă toate ipotezele posibile. Nici una nu era încurajatoare.

În ipoteza cea mai optimistă, agenţii RDB aveau să aştepte dimineaţa ca să-l aresteze, convins că nu bănuia nimic. În ipoteza pesimistă – cea mai probabilă – puteau apărea în orice moment.

Sprijinită într-un cot, Ivana îl privea.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Pari îngrijorat.

Malko se aşeză pe pat lângă ea.

— Ivana, spuse el, îmbracă-te şi părăseşte hotelul imediat. Sper că mai ai timp. Dacă poliţia te arestează, spune-le că ai venit aici doar ca să te culci cu mine.

— Bine, dar ăsta e adevărul! protestă ea. De ce m-ar aresta poliţia?

Malko tăcu câteva clipe, încercând să-şi alunge din minte o idee neplăcută. Toţi cei care fuseseră în legătură cu el erau în pericol, chiar şi Ivana.

Soluţia laşă era să nu-i spună nimic şi să o dea afară. A-i spune adevărul necesita curaj.

— Ivana, spuse el, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Nu sunt ziarist, lucrez pentru Serviciul de Informaţii. Sunt spion, cum se spune pe aici. Misiunea mea era să facilitez uciderea lui Miloşevici printr-un bombardament. Am fost reperat de RDB şi m-au manipulat, prin intermediul lui Nedad Tubici. Datorită ţie am început să-l bănuiesc. Povestea cu magnetofonul. N-am înţeles

însă imediat. Acum RDB-ul încearcă să mă elimine. Dacă nu reuşesc să părăsesc Iugoslavia, mă vor aresta. Deja, părăsirea acestui hotel riscă să devină foarte dificilă, dacă nu imposibilă. Sunt sigur că au şi venit.

Fără o vorbă, Ivana se ridică şi se îmbrăcă.

— Sunt dezolat că te-am târât şi pe tine în povestea asta, conchise Malko. E foarte periculos, să ştii.

— Înţeleg acum de ce mi-a cerut Duşan să te spionez, remarcă fata încheindu-şi rochia. N-am făcut-o, dar nu pricepeam de ce.

Malko adună hârtiile şi restul de o sută cincizeci de mii de mărci. Nu mai avea nici un minut de pierdut, asta dacă mai avea timp…

— Unde vrei să te duci? întrebă Ivana.

— Încerc să ies din hotel. Dacă mă pot ascunde până mâine dimineaţă, mai am o şansă.

— Nu vei reuşi, zise tristă Ivana. Eu îi cunosc mai bine ca tine, am obişnuinţa atâtor ani. Sunt deja în hol şi mă vor aresta şi pe mine.

Rostise cuvintele cu un soi de detaşare fatalistă.

— Crezi asta?

Ivana dădu din cap.

— Sigur, dacă mi-ai spus adevărul. Dacă îl ataci pe Miloşevici, echivalează cu a-l ataca pe Dumnezeu. Vrei să te ajut?

Îşi oferea ajutorul simplu, privindu-l deschis şi cu trăsăturile destinse. Malko o fixă, surprins. O considerase până atunci doar o minunată parteneră de sex, dar atât.

— Ştii ce rişti?

— Cred că deja am riscat mult, doar făcând cunoştinţă cu tine. Îţi cer doar un lucru: dacă te ajut, scoate-mă din ţara asta în care nu am nici un viitor.

— Evident, îi promise Malko. Mai întâi trebuie să ieşim de aici şi să-mi recuperez maşina.

— De ce ai nevoie de maşină?

— Am o întâlnire mâine pe autostrada spre Zagreb, cu cineva care mă va duce la Sombor. Nu pot să ajung pe jos.

Ivana clătină din cap.

— Putem ieşi din hotel pe drumul pe care l-am folosit în dimineaţa când nu voiam să trec prin faţa recepţiei. Numai că trebuie să abandonezi maşina… Vom merge pe jos.

— Fără maşină, suntem terminaţi, remarcă Malko.

— Fratele meu are o maşină, zise Ivana, o Zastava. Putem

merge la el acasă să o luăm. Nu e la Belgrad, lucrează în Kosovo. Vorbesc eu cu cumnata mea.

Malko nu-şi mai revenea văzând atâta bunăvoinţă. O picătură de apă vie în marea catastrofei în care se scălda.

— Să mergem, se hotărî el.

Coridorul era liber şi ascensorul veni imediat. Malko apăsă pe butonul-1 şi ajunseră în galeria comercială pustie. Găsiră repede uşa care ducea în culoarul spre parcare. O traversară şi pătrunseră în celălalt imobil. Ca să nu rişte o întâlnire nedorită, ieşiră pe uşa de serviciu care dădea spre un teren viran, la capătul căruia se afla o arteră paralelă cu Sava, Vladimira-Popovica. Bulevardul ducea până la hotelul *Intercontinental.*

— Acolo sunt taxiuri, remarcă Ivana.

O luară pe mijlocul şoselei pustii, într-o beznă absolută. Nici vorbă să folosească lanterna. Ajunşi la hotel, intrară pe prima uşă, ieşind treizeci de metri mai încolo. În faţa lor stăteau trei şoferi de taxi care îşi pierduseră speranţa: *Intercontinentalul* nu avea grup electrogen şi aproape toţi clienţii fugiseră la Hyatt.

— Să nu vorbeşti în taxi, îl sfătui Ivana.

Îi dădu adresa şoferului apoi se ghemui lângă Malko. În noaptea adâncă, sirenele începuseră să urle, anunţând sfârşitul alarmei. Trecură pe podul Gazela în bombănelile şoferului.

Îi lăsă destul de departe de centru, pe strada 29 Noiembrie. Ivana plăti:

— Nu e departe, spuse ea.

Străbătură câteva sute de metri într-o beznă totală şi ajunseră în faţa unui imobil lepros, gen cutie de chibrituri.

— Mă duc să o întreb pe cumnata mea dacă putem dormi la ea, spuse fata. Aşteaptă-mă aici.

— Bine! Bine! Bine!

*

* *

Rade Markovici nu mai putea de bucurie. Avea în sfârşit confirmarea reuşitei planului, după o întârziere de o jumătate de oră. Închise telefonul şi se repezi la ascensor. Şoferul moţăia la volanul Mercedesului. Şeful RDB dădu buzna în maşină.

— Mergem la ambasada Chinei. Repede.

Tremură de nerăbdare tot drumul, potolindu-se la vederea primelor flăcări. Miliţienii şi poliţiştii ţineau la distanţă puţinii curioşi. Căldura era atât de puternică, încât cu greu se puteau apropia de clădirea transformată în rug. Pompierii încercau din

toate puterile să stingă cele trei incendii. Rade Markovici trecu prin cordon, ajungând în faţa ambasadei. Chinezii răniţi sau şocaţi urlau. O femeie întinsă pe jos, arsă pe jumătate, părea moartă. Unul dintre chinezi îl recunoscu şi se agăţă de el. Era adjunct în cadrul Guang Vu, Serviciul de Informaţii chinez.

— Wang a rămas înăuntru! strigă el, trebuie să-l salvăm.

Wang Cheo era numărul unu al Serviciilor din Beijing. Rade Markovici dădu un ordin pompierilor depăşiţi de situaţie. Printr-un zid prăbuşit, se zăreau piese de mobilier stând atârnate în gol. Mulţi dintre chinezi dormeau în ambasadă. Cu o voce fermă, Rade Markovici se adresă grupului de chinezi buimăciţi.

— NATO a făcut o crimă de neiertat, Guvernul meu va cere despăgubiri şi va pretinde scuze. E o ruşine!

— Să loveşti nişte diplomaţi! … spuse pe un ton ascuţit însărcinatul cu afaceri, îmbrăcat doar în maiou şi în pantaloni de pijama.

— Vă trimit imediat ajutoare, promise Rade Markovici omologului său.

Întors la maşină nu mai pierdu nici o clipă.

— Arestaţi-l pe primul de pe listă şi aduceţi-l la mine, ordonă el prin telefon, înainte de a se tolăni pe tapiţeria din piele moale a Mercedesului.

*

* *

Ivana urcase de zece minute, lăsându-l pe Malko pradă furiei şi neputinţei. Era pentru prima oară, în lunga lui carieră de spion sub acoperire, că se lăsase manipulat într-un asemenea hal! El, un agent experimentat şi prudent. Cum spuneau sârbii, era o „catastrofă totală”. Avea de ce să-i fie ruşine. Putea să fie bucuros dacă-şi salva pielea… Încercă din nou să folosească celularul, dar fără succes.

Ivana apăru brusc.

— Nu vrea, spuse ea, dar mi-a dat cheile de la maşină. Toată lumea se teme.

— Au dreptate, spuse Malko. Ar fi mai bine să pornim acum spre autostrada de Zagreb…

Ivana dădu din cap. Ajunseseră în faţa unei Zastava 128 de culoare cenuşie.

— Acum nu mai circulă aproape nimeni, e prea riscant. Ar fi mai bine să aşteptăm puţin. Dormim în maşină şi plecăm în zori…

— Nu, zise Malko, trecem podul imediat. Găsim noi un loc la Zemun, acolo sunt multe parcări. E mai sigur.

— Dacă vrei, se lăsă convinsă Ivana, deschizând portiera şi urcându-se la volan. Dacă ne opresc, fă-te că dormi. Am să le spun că ai băut prea mult şi că te duc acasă. Aici, la noi, se poartă.

*

* *

Rade Markovici ridică receptorul, prea fericit ca să se aştepte la o veste proastă. Se sufocă de furie când unul dintre colaboratori îi spuse cu o voce pierită:

— Camera 627 e goală.

— Cum, goală! explodă şeful RDB. Scotociţi holul, interogaţi pe toată lumea.

— Aşa am făcut, mărturisi amărât poliţistul. Se pare că au fugit prin garajele subterane.

— Şi fata?

— Da.

— Duceţi-vă acasă la ea, la părinţi, peste tot. Găsiţi-i! Trânti telefonul, beat de furie. O asemenea victorie, irosită de nişte imbecili. Trebuia cu orice preţ să-l găsească pe agentul CIA. Fără el, americanii n-ar fi aflat niciodată ce se întâmplase. În timp ce mergea spre birou, ridică telefonul şi ordonă:

— Arestaţi-l pe Saşa Ilici la el acasă şi interogaţi-l imediat. Era sigur că Saşa urma să participe la evacuarea agentului CIA. Trebuia să le spună în ce mod.

*

* *

Se făcuse în sfârşit ziuă. Malko nu închisese un ochi şi Ivana era trasă la faţă. Malko ar fi dat oricât pentru o cafea, dar era prea periculos să-şi semnaleze prezenţa.

Ivana găsise un loc protejat, un teren viran plin de epave de maşini, în apropierea hotelului *Naţional*. Zemun Potlie nu era departe. Traversară Belgradul fără probleme şi Malko începu să-şi recapete speranţa. Cel puţin, în privinţa pielii lui…

Cu farurile stinse şi cu geamurile coborâte pentru a percepe zgomotele de afară, încercaseră să se odihnească puţin, aşteptând ivirea zorilor. Se aflau la mai puţin de doi kilometri de locul întâlnirii cu Saşa. Le mai rămâneau trei ore de aşteptare.

Maşinal, îşi privi telefonul mobil. Constată cu bucurie că pe

afişaj scria „Jugcom”. Era din nou în reţea. Formă imediat numărul lui Saşa. Dacă putea câştiga două ore, n-ar fi fost rău. După al patrulea apel, o voce zise:

— Da, vă rog.

Instantaneu, simţi ceva anormal, de parcă frica s-ar fi putut transmite odată cu semnalul…

— Eu sunt, spuse el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, zise Saşa Ilici, m-aţi trezit.

— A intervenit o schimbare, spuse Malko. Ne-am putea vedea mai devreme?

O scurtă ezitare, apoi Saşa spuse cu o voce sugrumată:

— Da, pot să ajung la şase, dacă vreţi, la bistroul de după postul de taxare de la Zemun Polie.

— De acord, zise Malko. Vă aştept. Pe curând.

Întrerupse legătura şi o anunţă pe fată:

— Trebuie să găsim o altă soluţie. L-au prins pe Saşa.

Curierul n-avea nevoie să precizeze locul întâlnirii. Avea o voce stranie. Fusese forţat să repete precizarea, sau voise să-l prevină pe Malko. Acesta se întoarse spre Ivana:

— Există vreun itinerar discret pentru a ajunge la Sombor?

Ea clătină din cap.

— Nu cunosc aşa ceva. În plus, vor supraveghea toate drumurile spre Ungaria. Nu sunt prea multe.

Avea dreptate. Dacă nu găsea repede o soluţie, îi păştea arestarea. Sigur că nu ştiau nimic de Zastava 128, dar prin Ivana puteau să o identifice. Îi prinse privirea şi îi simţi groaza, în ce belea o vârâse…

Brusc, îi veni în minte începutul unei soluţii. Nu era strălucită, dar dacă putea câştiga câteva ore, CIA ar fi reuşit să-i scoată din ţară. Din nefericire, nu puteau trimite un comando la Belgrad. Trebuia să părăsească repede oraşul şi fără ajutor din exterior era imposibil.

— La drum, îi spuse lui Ivana. Mergem la Zemun.

*

* *

Toată bucuria lui Rade Markovici se topi lăsând locul unei furii reci. Îşi scrută asistentul, care stătea în picioare, în faţa biroului lui. Îl smulsese din pat şi avea o privire adormită:

— Blocaţi toate drumurile, ordonă el, toate şoselele. Nu pot fi departe, n-au părăsit Belgradul. Se ascund probabil pe undeva, poate chiar la hotel.

— Vom face tot ce e necesar, promise asistentul.

— Anunţă Miliţia şi Serviciile de Informaţii ale armatei, adăugă şeful. Spune-le că e vorba de cinci mii de mărci recompensă pentru cel care îl va prinde şi îl va aduce.

Bucuria pentru manipularea reuşită începea să se topească. De fapt, scopul era să provoace o furie adevărată din partea chinezilor, care ar fi dus eventual la punerea în discuţie a angajării Alianţei în Kosovo, ca urmare a unei condamnări din partea Consiliului de Securitate al ONU.

Numai că dacă chinezii ar fi descoperit că bombardamentul ambasadei nu era o provocare, ci o lovitură cotită din partea sârbilor, furia lor s-ar fi întors ca un bumerang împotriva Serbiei.

Astfel se explica importanţa eliminării *tuturor* martorilor operaţiunii, începând cu agentul CIA manipulat.

Acesta, cunoştea adevărul mai bine decât oricine.

Capitolul XX

Ivana se pregătea să parcheze pe strada Groblianska, în faţa vechii biserici, nu departe de imobilul în care locuia părintele Ratko Obradovici. Malko tresări:

— Dumnezeule mare!

Timp de câteva clipe, crezu că oboseala şi tensiunea nervoasă îi jucau feste. Masivul preot ortodox tocmai ieşea din casă, cu o valiză în mână şi un Kalaşnikov în cealaltă! Traversă strada şi se opri în faţa unui Opel roşu, puse valiza pe trotuar, sprijini arma de caroserie şi deschise portiera.

Era de abia şase dimineaţa, se luminase de-a binelea şi strada era pustie.

— Pe el îl căutam, îi şopti Malko lui Ivana. Mă întreb încotro se duce.

Cu o oră înainte, se gândise la preot ca la singura persoană capabilă să-l ajute. Singuri, nici nu se puteau ascunde în Belgrad, nici nu puteau părăsi oraşul. Malko ieşi din Zastava 128 şi se îndreptă spre maşina roşie. Strada era pustie şi părintele Obradovici nu-l putea vedea. Fu la fel de surprins ca Malko, dar surâsul îi lumină imediat chipul.

— Ce surpriză plăcută, exclamă el întinzându-i mâna enormă. Cât pe ce să nu mă găsiţi acasă. Bună ziua, domnişoară.

Ivana surâse jenată şi fascinată de uriaşul pe care probabil deja îl „evalua”.

— Unde vă duceţi? întrebă Malko.

Chiar şi în Iugoslavia, era ceva neobişnuit vederea unui preot în sutană cu o armă de asalt în mână.

— La Pec, în Kosovo, răspunse părintele Obradovici. Mătuşa mea mi-a trimis un SOS prin telefon. Locuieşte într-un sat situat într-o zonă controlată de UCK. Au asasinat deja mulţi sârbi. Mă duc după ea ca să o aduc la Belgrad şi am împrumutat o armă, pentru că acolo drumurile nu sunt sigure. Dar voi ce faceţi pe stradă aşa de dimineaţă? Vă duceţi la serviciu?

— Nu, zise Malko. Am putea sta de vorbă câteva clipe? Nu însă în stradă.

— Sigur! Să urcăm în casă, am să vă fac o cafea. Deodată, o speranţă nebună îl cuprinse pe Malko. Dacă el şi Ivana s-ar fi

putut ascunde în acel apartament, nimeni nu i-ar fi căutat. Ar fi avut astfel timp să organizeze o evacuare. Era hotărât să-i spună tot adevărul părintelui Obradovici.

*

* *

— N-a venit, îl anunţă comisarul Swetozar Plasnici. Am aşteptat aproape o oră şi am lăsat nişte oameni acolo.

Rade Markovici nu era surprins peste măsură. Agentul CIA suspectase ceva. Trebuia să-l găsească în alt mod. Ancheta avansase; deja cunoştea vehiculul cu care se deplasau, o Zastava 218 cenuşie, înmatriculată cu numărul BG 128690. Capcana fusese întinsă. Putea dura câteva ore, sau câteva zile, dar cel pe care îl urmăreau nu avea cum să scape…

Până atunci, trebuia să se ocupe de curăţenie, aşa cum prevăzuse.

— Faceţi cum am stabilit cu Saşa Ilici şi căutaţi-l pe Nedad Tubici. Spuneţi-i că vreau să-l văd ca să-l felicit.

Comisarul Swetozar Plasnici închise telefonul şi ieşi din birou îndreptându-se spre subsolul clădirii, care adăpostea acea „anexă” a MUP, centrul secret de interogatoriu. Răsuci cheia unei uşi de fier vopsite în cenuşiu şi pătrunse într-o celulă luminată de un bec cu plasă de sârmă. În mijlocul încăperii, se afla Saşa Ilici, încătuşat de un scaun metalic înfipt în podea. Întoarse capul, auzind uşa deschizându-se. Trăsăturile îi erau deformate de groază.

— Era acolo?

— Nu, spuse poliţistul.

Se duse înspre telefonul de pe masă şi îl scoase din priză, luându-l cu el. La început, Saşa Ilici simţi o uşurare: interogatoriul se terminase. Încă de la sosire, îi agăţaseră o grenadă defensivă de cap, chiar lângă urechea stângă, cu ajutorul unei benzi adezive late. Atunci când vorbise cu Malko, Plasnici îşi introdusese arătătorul prin inel… Dacă trăgea, grenada exploda în câteva secunde, făcându-i praf ţeasta.

Comisarul Plasnici apăru din nou şi se plasă în spatele prizonierului. Saşa Ilici simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Poliţistul repetase gestul de mai devreme. Saşa Ilici spera cu disperare că era vorba de o glumă proastă, dar cu un zgomot sec, cuiul se smulse, amorsând grenada.

— Nu, urlă Saşa.

Dintr-un salt, Swetozar Plasnici ajunse la uşă şi o trânti în

spatele lui. Explozia avu loc aproape imediat şi uşa de metal vibră la impactul cu fragmentele de grenadă. Comisarul Plasnici se întoarse spre uşă şi privi prin vizor.

Ţeasta lui Saşa Ilici se transformase într-un soi de conopidă însângerată. Craniul îi explodase şi sângele împroşcase peste tot. Pereţii erau plini de bucăţi de carne şi de creier. Plasnici întoarse dezgustat capul şi interpelă un ţigan care făcea curăţenie pe coridor.

— Du-te şi curăţă tot, îi spuse el, mai ales pereţii. În camera din fund găseşti un sicriu pentru corp.

Poliţistul urcă apoi la parter şi se duse să-şi ia servieta de piele dintr-un dulap metalic. Maşina, o Lada veche şi cu suspensii înalte, îl aştepta în faţa clădirii, cu şoferul la volan.

— Mergem la Nedad Tubici, îi spuse comisarul.

În scurt timp ajunseră în faţa imobilului unde locuia fotograful. Când acesta deschise uşa, comisarul Plasnici îi surâse larg.

— Şeful vrea să te felicite.

Chipul lui Nedad Tubici se destinse. Nu ascultase ştirile la – radio şi nu cunoştea rezultatul manipulării.

— Totul a decurs bine? întrebă el.

— Mai mult decât bine! afirmă comisarul Plasnici. Grăbeşte-te.

Nedad Tubici urcă lângă şofer şi Plasnici se instală pe bancheta din spate. Nimeni nu scoase o vorbă până la intrarea în tunelul care da în piaţa Republicii. Atunci comisarul Plasnici scoase din servietă un pistol Beretta de calibru 22 cu amortizor, în mijlocul tunelului apăsă pe trăgaci, împuşcându-l pe fotograf în ceafă. Nedad Tubici nu avu timp nici măcar să-i fie frică.

Două detunături aproape imperceptibile împinseră corpul fotografului înainte. Nedad se prăbuşi cu capul pe tabloul de bord. Poliţistul puse pistolul la loc în servietă şi îi spuse şoferului:

— Strada Bogdanova.

O jumătate de oră mai târziu, din cauza circulaţiei, se opriră în faţa clădirii unde locuia Dragoljub. Înainte de a coborî, inspectorul Malivuk împinse corpul pe podeaua maşinii, ca să nu poată fi văzut de afară. Oricum, nu aveau să întârzie prea mult. N-avea nici un rost să amâne corvezile. Malivuk, un colos, urcă primul şi bătu la uşă. În momentul în care Dragoljub, într-un slip imitând blana de panteră şi de abia demachiat, deschise uşa, poliţistul îl împinse în casă.

— Sunteţi arestat, îi spuse el.

Pentru că homosexualul protesta, îi legă mâinile la spate cu

cătuşe şi îl forţă să se aşeze pe un fotoliu.

— Bine, dar n-am făcut nimic! scheună Dragoljub.

De furie, bătea cu piciorul stâng în podea. Comisarul Plasnici se proţăpi în faţa lui.

— Eşti sigur?

Dragoljub îl fixă înnebunit. Inspectorul Malivuk îi încolăci gâtul cu o frânghie subţire şi începu să strângă. Cu forţa lui herculeană, totul se termină foarte repede. Nu se opri până când piciorul stâng al lui Dragoljub nu rămase nemişcat pe podea.

Desfăcu apoi frânghia, îi scoase cătuşele şi puse totul în buzunar.

Cinci minute mai târziu, ieşeau pe uşă. Crimă între homosexuali: aşa ceva nu mai stârnea vâlvă.

*

* *

O tăcere apăsătoare domnea în micul apartament ale cărui ferestre dădeau spre Dunăre. Malko terminase de povestit de câteva minute bune şi părintele Obradovici îşi mângâia barba neagră, cu un aer gânditor. Ridică în sfârşit privirea spre Malko.

— Nu vă pot găzdui aici, sora mea ar risca foarte mult, aşa că nu văd decât o soluţie. Să vă iau cu mine în Kosovo!

Malko crezu că nu auzise bine.

— Bine, dar acolo represiunea este extrem de feroce, obiectă el. Ţara e controlată de armată, de RDB şi de grupările paramilitare.

— Exact, recunoscu părintele Obradovici, dar îi vânează pe *shiptari,* nu pe sârbi. Cred că statutul meu de preot ne asigură o anumită siguranţă. Voi face tot posibilul să vă asigur găzduire într-una din mănăstirile noastre. Plănuiam să poposesc eu însumi acolo. Nimeni nu vă va căuta.

— Dar după? obiectă Malko.

Preotul făcu un gest evaziv.

— Trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Nu poate decât să apere un om care a încercat să-l ucidă pe Slobodan Miloşevici. Am o idee.

Ieşi din încăpere şi se întoarse cu o sutană pe care i-o întinse lui Malko.

— Cred că vi se potriveşte. Aparţine unui prieten care a uitat-o aici. Schimbaţi-vă şi putem pleca.

— Şi Ivana? Nu o pot abandona.

— Vreau să vin cu voi, stărui tânăra. Dacă rămân aici, mă vor

ucide.

Părintele Obradovici reflectă câteva clipe.

— În acest caz, cel mai sigur ar fi ca pentru prima parte a drumului să vă încui în portbagaj. Cel puţin până ieşim din Belgrad. Doi preoţi nu vor atrage atenţia, dar dumneavoastră, da.

— De acord, zise imediat Ivana.

— Atunci să nu pierdem timpul, îi sfătui preotul, avem aproape şase ore de mers.

După ce Malko se deghiză în preot, coborâră. Strada era în continuare pustie şi soarele strălucea pe cer. Ivana se înghesui în portbagaj, cu capul pe un bidon de ulei. Cinci minute mai târziu, se angajau pe autostrada Zagreb-Belgrad-Niş, îndreptându-se spre Niş. La punctul de taxare, mai mulţi miliţieni îi salutară respectuos pe cei doi preoţi. După aceea, nu mai întâlniră pe nimeni. Fură obligaţi să iasă de două ori de pe autostrada distrusă de bombardamente, folosind drumurile secundare. În Niş mişunau poliţiştii, dar nimeni nu-i întrebă nimic. Imediat după Niş părăsiră şoseaua principală şi o luară pe nişte drumuri desfundate şi pline de praf. Multe dintre poduri erau distruse. Se aflau la două sute cincizeci de kilometri de Belgrad. Părintele Obradovici opri imediat după ce făcu plinul, graţie tichetelor de benzină pe care le avea.

— Cred că domnişoara Ivana poate ieşi acum, spuse el.

Ivana apăru din portbagaj, ciufulită, şifonată, dar surâzătoare. Hotărât lucru, meritase să o cunoască…

— Peste trei ore vom ajunge la mănăstirea Gracanica, îi anunţă preotul. Undeva la sud de Pristina.

*

* *

Milan Simovici dădea cu aspiratorul în camera unui bolnav, la etajul cinci al spitalului militar, în momentul în care doi poliţişti pe care îi cunoştea pătrunseră în încăpere. Se opri imediat, pierzându-şi răsuflarea de frică. De mai multe zile, nimeni nu se mai ocupase de el şi spera că îl uitaseră. Reuşi să schiţeze un surâs.

— Bună ziua!

— Bună ziua, răspunseră politicoşi cei doi poliţişti. Calmi, se apropiară de el şi îi duseră mâinile la spate. Milan Simovici nu opuse rezistenţă. La ce bun să lupte? Urma un nou interogatoriu.

— Nu ştiu nimic nou, afirmă el.

Nici măcar nu-i răspunseră, trăgându-l spre fereastra deschisă. Înţelese prea târziu şi scoase un urlet de groază. Perfect sincronizaţi, cei doi îl ridicară şi îl aruncară pe fereastră cu capul înainte.

Urletul lui se transformă într-un zgomot surd. Aterizase pe copertina de ciment de la intrare şi de acolo se prăbuşise pe peluză, unde zăcea nemişcat.

Fără să schimbe o vorbă, asasinii ieşiră din cameră, îndreptându-se direct spre ascensor. Rade Markovici avea să fie mulţumit de acel caz de sinucidere tipică din motive depresive.

*

* *

Desa Dimitrievici nu înţelegea de ce dispăruse Malko fără să o anunţe. Nimeni de la hotel nu ştia unde se afla. Cu toate acestea, nu predase camera. Maşina era în continuare în parcare şi se hotărî să îl aştepte. Se pregătea să-şi aprindă o ţigară în faţa intrării hotelului, când doi bărbaţi se apropiară de ea.

— Doamna Dimitrievici?

— Da, spuse ea automat.

Îi studie mai bine şi inima i se strânse. Erau poliţişti. Unul dintre ei surâdea.

— Avem nevoie de dumneavoastră, spuse el. Unul dintre prietenii dumneavoastră s-a sinucis, un anume Milan Simovici. Va trebui să recunoaşteţi corpul.

Fata înţelese pe loc. Timp de câteva clipe, muşchii picioarelor refuzară să o asculte, apoi ţâşni ca o săgeată spre marginea esplanadei din faţa hotelului care domina bulevardul Milentija-Popovica. Se aruncă peste balustradă, strivindu-se douăzeci de metri mai jos, înainte ca cei doi poliţişti să poată interveni.

Părintele Obradovici şi cei doi pasageri traversaseră Podujevo şi se târau pe un drum prăfuit, şerpuind printre colinele împădurite. Ajunseseră în Kosovo.

Peste tot case distruse, sau unele care arborau cruci ortodoxe, semnalându-şi apartenenţa la etnia sârbă. Drumul era desfundat după trecerea tancurilor şi de două ori o luaseră prin albia râului, din cauza unui pod distrus. În faţa lor apărură nori de fum, la ieşirea dintr-un viraj. Malko zări case incendiate, făcute zob de explozii şi tractoare abandonate. Era cu siguranţă un sat care simpatizase cu UCK.

Trei bărbaţi în ţinută de camuflaj stăteau pe marginea

drumului, lângă un maldăr de obiecte diverse: televizoare, congelatoare, cuptoare cu microunde… La vederea maşinii, unul dintre ei se proţăpi în mijlocul drumului, făcându-le semn să oprească.

— Nu vă temeţi, spuse calm părintele Obradovici.

Se opri şi zâmbi blajin către cei trei.

— Bună ziua.

— Bună ziua, răspunseră ei în cor.

Se vedea că băuseră. Primul se aplecă spre părintele Obradovici.

— Am făcut puţin „*ship-shopping*”. Oricum *shiptari* nu mai au nevoie de ele. Ne trebuie o maşină să le transportăm.

Preotul nu se tulbură.

— V-aş ajuta cu plăcere, spuse el, dar nu am prea mult loc. O să găsiţi, un camion, cu siguranţă. La revedere. Domnul să fie cu voi.

Cel proţăpit în faţa maşinii nu se mişcă şi al doilea arătă cu degetul spre Ivana.

— Cine e fata?

— O prietenă pe care o ducem la Pristina, răspunse calm preotul. Casa i-a fost incendiată de *shiptari.*

— Ticăloşii de *shiptari!* zise bărbatul şi scuipă pe jos. Tocmai i-am caftit pe unii.

N-o scăpa din ochi pe Ivana. Cu o voce mieroasă, îi sugeră preotului:

— Ar fi mai bine să rămână un timp cu noi, să ne facă de mâncare.

Pe bancheta din spate, Ivana se ghemuise toată. Preotul nu-şi pierdu calmul.

— Părinţii ei mi-au încredinţat-o, afirmă el, nu pot să mă despart de ea.

Cei trei părură să se resemneze. Cel din faţa maşinii se dădu la o parte. Părintele Obradovici le adresă un ultim surâs şi porni maşina. În acel moment, unul dintre bărbaţi deschise brusc portiera din spate, o apucă pe Ivana de încheietură şi o trase afară.

Ivana urlă. Agresorul o luă în braţe şi se îndreptă spre una dintre casele distruse, în timp ce celălalt strigă spre părintele Obradovici:

Călătorie plăcută!

Ivana se zbătea cu disperare. Preotul ieşi din maşină, o siluetă

înfricoşătoare cu mâinile goale şi strigă:

— Daţi drumul femeii, altfel veţi stârni mânia Domnului!

Drept răspuns, unul dintre agresori agită furios Kalaşnikovul:

— Mai du-te în…!

*

* *

Rade Markovici avea de gând să se calmeze. Fără îndoială, efectul din punct de vedere politic al manipulării sale era deja vizibil. Bombardamentele asupra Belgradului aproape încetaseră şi chinezii ameninţau Statele Unite cu cele mai urâte represalii.

Numai că agentul CIA era de negăsit. Nu-i venea să creadă că reuşise să iasă din Belgrad. Zastava 128 fusese găsită la Zemun şi împrejurimile cercetate cu amănunţime. Nici un rezultat. Pe măsură ce trecea timpul, şansele de a-l găsi se diminuau, făcând să atârne deasupra capului lui Rade Markovici un soi de sabie a lui Damocles. Dacă manipularea era dată în vileag, chinezii şi-ar fi dat seama şi ar fi urmat o catastrofă…

Sună telefonul. Era vorba de o altă anexă a RDB, o închisoare pentru prizonieri *speciali.*

— Ce facem cu cei trei indivizi? întrebă unul dintre adjuncţi.

— Trimiteţi-i la ţigani, zise simplu Rade Markovici.

Ţiganii făceau cele mai josnice munci. Îi ucideau şi, în plus, îi şi îngropau… Cei trei prieteni ai lui Dragan nu fuseseră prea inspiraţi. N-aveau să mai fie găsiţi niciodată. Doborâţi cu o rafală de Kalaşnikov de către ţiganii îmbătaţi cu ţuică de prune, aveau să-şi sfârşească drumul vieţii într-o groapă comună alături de cadavrele „supărătoare”, repatriate din Kosovo.

*

* *

Agentul CIA fugea însă în continuare.

— Atenţie! Sunt periculoşi.

Doi dintre ei o târau pe Ivana, care urla în continuare. Al treilea îi ameninţă cu arma şi urlă:

— Spălaţi putina!

Malko se aplecă şi prin portiera deschisă, luă Kalaşnikovul de pe podea. Acţionă scurt chiulasa şi se întoarse. Cei care îl ameninţase ar fi putut să-l împuşte dar pentru el Malko nu era decât un popă. Văzând arma din mâna lui Malko, îşi luă seama şi se pregăti să tragă. Nu ajunseră până acolo, ca să sfârşească aşa. Adversarul îşi duse mâinile la pântec. Tovarăşii lui, îi dădură

drumul stupefiaţi lui Ivana şi apucară armele. Malko ezită câteva fracţiuni de secundă, dar nu avea de ales. Ori ei, ori el. Calm, îşi reglă tirul, ochindu-l pe primul, apoi pe al doilea. În câteva secunde, cele două rafale lăsară în urmă trei corpuri inerte întinse pe şosea. Cu chipul schimonosit de frică, Ivana i se aruncă în braţe lui Malko.

Părintele Obradovici făcu semnul crucii şi spuse:

— I-am avertizat. Aţi întruchipat mânia Domnului.

Ghemuită la pieptul lui Malko, Ivana tremura din toate încheieturile. O împinse în maşină. Era mai bine să nu întârzie prin acele locuri. Douăzeci de minute mai târziu ajunseră la intrarea în Pristina şi coborâră spre centru. Peste tot, numai moschei. Majoritatea magazinelor aparţineau albanezilor şi fuseseră arse sau distruse. Trecură prin faţa unui hotel de cinci stele, *Grand Hotel,* care într-o ţară normală n-ar fi fost cotat nici măcar cu o jumătate de stea şi îşi continuară drumul spre sud, în direcţia frontierei cu Macedonia, pe drumul spre Skopje. Malko îşi spuse că se afla la şaizeci de kilometri de libertate… Frontiera era însă păzită. Nu aveau cum să treacă.

La nouă kilometri de Pristina, părintele Obradovici coti la stânga, pe un drum şerpuind printre câmpuri. Ajunseră într-un sat şi preotul le arătă un zid înalt înconjurând o proprietate.

— Aceasta este mănăstirea Gracanica. A fost fondată în 1315. Aici vom rămâne câtva timp.

*

* *

Toate călugăriţele – douăzeci în total – se ridicară ca la un semn şi începură să cânte într-un singur glas. Rasele lungi şi negre şi vălurile le dădeau un aer impresionant.

Părintele Obradovici, Ivana şi mătuşa preotului ortodox dejunau la o masă separată în trapeza de la parter. Trecuseră trei zile de la sosirea lor la mănăstirea Gracanica, unde nu locuiau decât călugăriţele. Părintele Obradovici se dusese la Peci şi o adusese pe mătuşa sa. Se pregătea să plece spre Belgrad şi de acolo în Australia, via Budapesta şi Londra. Îi lăsa pe Malko şi pe Ivana sub protecţia maicii superioare de la Gracanica.

Stranie situaţie. Fugarii erau cu siguranţă la adăpost, dar nu aveau cum să comunice cu lumea exterioară. Celularele nu funcţionau în Kosovo, blocate de autorităţile iugoslave. Televiziunea era controlată de regim. Rămânea radioul, ale cărui emisiuni puteau fi prinse de bine, de rău şi ziarele, controlate şi

ele de autorităţile sârbe.

CIA credea probabil că Malko murise şi mai ales, nu-şi putea explica ce se întâmplase…

Ar fi putut rămâne în acea mănăstire la nesfârşit, dar parcă s-ar fi aflat pe altă planetă. Nu puteau ieşi, nu puteau comunica. Singura consolare era că RDB-ul le pierduse urma.

Vocea gravă a părintelui Obradovici întrerupse monologul interior al lui Malko.

— Plecăm, spuse preotul. Dacă ne ajută Dumnezeu, poimâine ajungem la Budapesta. Vă promit că iau legătura imediat cu Kevin Hunter şi îl liniştesc.

Malko începu din nou să spere. Trimiterea unui comando pentru a-i recupera nu era tehnic imposibilă, dar însemna luarea unei decizii politice… Până atunci, trebuia să aibă răbdare. Împreună cu Ivana, îl conduse pe preot şi pe mătuşa lui în curtea din spate. I se strânse inima, văzându-l că pleacă. Cât timp avea să mai rămână imobilizat în Kosovo?

*

* *

Malko privea gânditor data ziarului din ajun. Vineri, 11 iunie. Se împlinea exact o lună de când se ascundea în mănăstirea Gracanica. După plecarea părintelui Obradovici, pândise cu ochii la cer, apoi speranţa îl părăsise încetul cu încetul. CIA nu venea să-l recupereze.

Războiul continua, dar ecourile lui ajungeau cu greutate la mănăstire. Bombardamentele se intensificaseră, podurile fuseseră distruse, zvonurile cele mai nebuneşti circulau, se auzeau avioanele NATO zburând la mare înălţime, dar nimic nu se clintea. Copleşită de bombe, Iugoslavia se ţinea mândră şi nu ceda. Pentru el viaţa devenise extrem de monotonă. Dormea, mânca, o satisfăcea pe Ivana, al cărei temperament vulcanic se acomodase perfect acelei vieţi în schimnicie. În fiecare zi făceau dragoste cel puţin două ore.

Problema era că situaţia putea dura la infinit…

Auzi scârţâitul porţii şi ridică privirea. O călugăriţă îmbrăcată în negru îşi făcu apariţia. Din cauza luminii scăzute, nu o recunoscu imediat pe Ivana!

Tânăra se lipi de el şi pufni în râs.

— Am o veste bună, îl anunţă ea. Se pare că Miloşevici a semnat.

— A semnat ce? întrebă Malko.

— Un acord cu NATO. Îi lasă pe aliaţi să intre în Kosovo.

Pulsul lui Malko o luă razna. Dacă era adevărat, însemna că recluziunea lui voluntară luase sfârşit. Ivana nu-i lăsă timp de gândire, murmurându-i la ureche:

— Vino, am împrumutat rasa de la o călugăriţă dar trebuie să i-o înapoiez imediat. Nu avem prea mult timp. Imaginează-ţi că m-ai întâlnit pe culoar. O călugăriţă cam rea de muscă. Ce faci?

Malko nu-şi dădu seama dacă era din cauza veştii bune sau a deghizării, că fu cuprins instantaneu de dorinţă. Suflecând rasa de călugăriţă, dădu peste o pereche de ciorapi negri şi groşi, prinşi cu jartiere de picior. Priveliştea era atât de excitantă, încât o culcă imediat pe Ivana pe pat, suflecându-i veşmântul. Probabil din grabă, Ivana uitase să-şi pună chilotul, îndată ce o pătrunse, fata începu să suspine. Foarte repede, mica sirenă răsună în încăpere.

Malko nu avea chef însă de romantisme. După ce fata juisă, o întoarse cu faţa în jos. Ivana însăşi îl ajută, depărtându-şi fesele cu mâinile, într-un gest de o excitantă obscenitate. Dacă proprietara veşmântului ar fi putut să o vadă, ar fi blestemat-o să ajungă în iad.

Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare, smulgându-i un strigăt de încântare. Ejaculă imediat. Ivana se ridică, îşi aranjă ţinuta şi cu ochii strălucind, îl privi pe Malko, spunându-i înflăcărată:

— Ştii la ce visam adineauri?

— Nu.

— La părintele Obradovici. Probabil că a lui e enormă.

Dispăru într-o fluturare de voaluri negre şi Malko crezu o clipă că visase.

Îşi aranjă hainele, cuprins brusc de îngrijorare. Dacă vestea adusă de Ivana se confirma, avea dovada că manipularea diabolică a lui Rade Markovici nu-şi atinsese ţelul: furia guvernului chinez nu pusese stavilă cruciadei NATO.

Slabă consolare pentru Malko. Nu era pregătit să uite eşecul dureros suferit în faţa RDB-ului. Îi era ruşine că se lăsase manipulat într-un asemenea mod. Frumoasă lecţie de umilinţă într-o meserie în care nu eşti niciodată sigur de reuşită, oricare ar fi experienţa acumulată.

Era pregătit să-şi asume acest eşec, întrebându-se dacă după o asemenea catastrofă, CIA avea să mai facă apel la el. În munca de informaţii, nimeni nu punea preţ pe sentimente, iar zecile de

misiuni duse la bun sfârşit nu contau în faţa unui asemenea eşec.

Se întrebă ce se întâmplase cu toţi cei amestecaţi în manipulare. Cunoscând reputaţia Serviciilor iugoslave, avea mari îndoieli asupra soartei lor. Faţă de unii dintre ei, aşa cum era Milan Simovici, care încercase să-l ajute, simţea regret. Alţii, ca Nedad Tubici, căpătaseră ce meritau.

În orice caz, trebuia să aştepte să ajungă iar în civilizaţie pentru a încerca să afle ce se întâmplase cu ei, Nu depindea însă de el… Chiar dacă tancurile NATO ar fi intrat în Belgrad, existau puţine şanse să se întoarcă, atâta timp cât Slobodan Miloşevici rămânea la putere.

Meditaţia îi fu întreruptă brusc de un zgomot neobişnuit şi totuşi îndepărtat: elicoptere.

Ciuli urechea. Zgomotul caracteristic se apropia. Coborî în grabă pe peluza din faţa mănăstirii. Ştia că iugoslavii aveau elicoptere, dar nu le văzuse niciodată.

Zgomotul creştea, devenind asurzitor. Nişte călugăriţe apărură alergând. Brusc, deasupra copacilor apărură trei aparate. Două Apache încadrând un Bell. Toate purtau însemnul distinctiv al KFOR, un A alb. Elicopterul Bell începu să coboare vertical, în timp ce celelalte două se roteau deasupra mănăstirii. Aparatul ateriză în mijlocul peluzei şi din el sări imediat un bărbat.

Era Kevin Hunter.

Aplecându-se din cauza suflului rotorului, alergă spre Malko. Cei doi se îmbrăţişară. Americanul avea lacrimi în ochi.

— Bun venit acasă! urlă el pentru a acoperi zgomotul turbinei.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....19
Capitolul III.....30
Capitolul IV.....39
Capitolul V.....46
Capitolul VI.....53
Capitolul VII.....61
Capitolul VIII.....67
Capitolul IX.....74
Capitolul X.....82
Capitolul XI.....91
Capitolul XII.....99
Capitolul XIII.....106
Capitolul XIV.....116
Capitolul XV.....125
Capitolul XVI.....131
Capitolul XVII.....140
Capitolul XVIII.....148
Capitolul XIX.....157
Capitolul XX.....168
Cuprins.....180